

KAYBOLAN YA DA, ALLAH'A GİDEN YOL

Yazan: Ahmed el Hasan

İmam Mehdi a.s'ın Elçisi ve Vasisi

İTHAF

Mukaddes Peygamber'e (saas),

Ve Muzaffer Askeri Lidere,

Ve Harun bin İmran'ın (as) Halifesi'ne,

İsrailoğulları'nı Kayboluştan Çıkaran Kimseye,

Allah'ın nimet verdiği, iki adamdan birine ki, Allah (svt) şöyle buyurmuştur:
[Allah'ın kendilerine nimet verdiği, korkanların arasından iki adam şöyle dedi; "Onların üzerlerine kapıdan girin, böylece oradan girdiğiniz zaman muhakkak ki siz gâlip gelirsiniz. Eğer müminseniz, artık Allah'a tevekkül edin."] (Maide 23)

Mevla Yuşa bin Nun'a (as),

Mevlam, bu fakir kimse, bu değersiz şeyi size ithaf ediyor. Öyleyse bize, tam ölçeği verin ve bağışınızdan bize bağışlayın. Şüphesiz ki, Allah bağış sahiplerini mükafatlandırır...

GİRİŞ

Rahman ve Rahim olan Allah'ın Adıyla;

Ve hamd Allah'adır ki, O şöyle buyurmuştur: *[Ve Biz, seni insanların hepsi için müjdeleyici ve nezir (uyarıcı) olmandan başka bir şey için göndermedik. Fakat insanların çoğu bilmezler. Ve: "Eğer sadıklar (doğru söyleyenler) iseniz bu vaad ne zaman?" derler. De ki: "Sizin için (belirlenen) günün zamanından, bir saat (dahi) tehir ve takdim edemezsiniz (geciktiremezsiniz veya öne alamazsınız)."]* (Sebe 28-30)

Hamd Sana'dır Rabbimiz ki, Sen, bize dönülmeyecek olan tayin edilmiş, Kendi vaadini, Kendi keskin kılıcını, Kendi kuvvetli taşını ve Kendi kulunu tanıttın.. Ki onu (o kulunu), Kendine cezbettin, Kendi dinine zafer vermek için ondan razı oldun, ilminle onu seçtin, onu suçtan korudun, onu hatalardan masum kıldın, ona gaybı gösterdin, onu mübarek kıldın, onu pisliklerden temizledin, onu pisliklerden arındırdın, onun itaatini Kendi itaatin ve onun yardımını Kendi yardımın kıldın, onu Ümmi* Peygamberi'nin (saa) ve önceki peygamberlerin dili ile, Kendi kullarına tanıttın. Onu, Tevrat'ta, İncil'de ve Kuran'da zikrettin, kullarını ihmalkarlığa karşı uyardın ve Sen buyurdun ki, ve bunu buyuran Kimse pek Yücedir:

Rahman ve Rahim olan Allah'ın Adıyla; *[Ve o gün, zalim (pimanlık içinde) ellerini ısıtır, şöyle der: "Keşke resulle beraber bir yol tutsaydım. Yazıklar olsun bana, keşke ben filanı (o kişiyi) dost edinmeseydim. Andolsun ki, o bana geldikten sonra beni zikirden saptırdı ve şeytan, insana yardımı engellemektedir.]* (Furkan 27-29)

Bu sayfalarda bir bereketten az bir kısmı ve müminlerin ruhlarına cezbedilen şeyin çoğundan birazı var. Ve bu sayfalarda geçmişten bir şey, şimdiden bir şey ve gelecekte pek çok şey var. Ve geçmişte, inkar edilemez dersler vardır ve o, değişmeyecek ilahi bir yoldur. Mühür (saa) şöyle buyurmuştur: *"Ruhum elinde Olan'a andolsun ki, siz kendinizden öncekilerin adımlarını takip edeceksiniz, adım adım ve nokta nokta, öyle ki onların yolundan ayrılmayacaksınız ve İsrailoğullarının yolu da sizden ayrılmayacak."* [1]

Ve bu sayfalarda, yaban yola gitmiş ve oradan çıkmış bir ümmet ile; oraya gitmiş ve hala orada olan bir ümmet var... Bu sayfalarda, yaban yoldan (kayboluştan) çıkış yoluna giden bir talimat var.

Ben, az amele ve çok hataya sahip miskin kimse, bu sayfaları yazmaya karar verdim ki, böylece bu yazdıklarım, her güçsüz düşürülmüş kimse için, tağutların yüzünde bir çığlık olsun. Ve bu yazdıklarım, mazlumların Efendisi, tüm mahlukat üzerine Hüccet olan, bu Ümmetin Mehdi'sinden, her inanan erkek ve kadın için bir çığlık olsun. Bu çığlık aracılığıyla da, inanan her erkek ve kadından destek talep ediyor olsun. Ve böylece bu çığlık, bugün onun kıyamından önce ve yarın da kıyamından sonra, yardımına kayıtsız kalan herkes üzerine de, bir hüccet olsun.

Sonra Bağışlayıcı ve Cömertli olan Allahu Teala'dan umarım ki, Kıyamet Günü, bunu (bu çığlığı), Kendi hüccetlerinden bir hüccet yapar.

Ve tüm övgü, beni yaratmış olan Allah'adır ki, O, beni hidayet edendir. Rabbim, beni salihlere kat ve beni onların diriltilecekleri günde utandırma. O gün, ne mal, ne de çocuklar, kimseye fayda vermez, Allah'a temiz bir kalple gelen kimse hariç.

* Ümmi: Ümmül Kura'dan demektir ve orası diğer tüm köylerin merkezinin etrafındaki köydür. Resulullah (saa) zamanında, orası Mekke idi. Ve bugün orası Irak'taki Nəcəf'tir –Çevirmenin notu
[1]-Tefsir-i Ayyaşı c.1 s.303, Müsned-i Ahmed c.5 s.340, Sünen-i Tirmizi c.3 s.332, Heysemi, Mecmauz Zevaid c.7 s.216

Rabbim; ve benden bu küçük ameli kabul et ve Zamanın Sahibi'nin* (as) kalbini benden razı et. Mevlam, ey Zamanın Sahibi, ey Allah'ın yeryüzündeki hücceti, peygamberler ve halifelerden baki kalan, ey hakkı çiğnenmiş olan mazlum, ey sevgili; bize ve ailelerimize zarar dokundu ve bu değersiz emtia ile geldik, öyleyse bizim için elinden geleni yap ve bize bağışta bulun. Şüphesiz Allah, bağış sahiplerini mükafatlandırır...

*Sabır seni beklerken öldü, ey şeriatı dirilten kimse
Öyleyse kıyam et ki, hoşgörü, endişeli karınlar dışında hiçbir şey geride bırakmadı*

*Onlar (afetler), hüzün elbisesini parçaladı
Ve ayrılıktan (İmam Mehdi'nin aleyhisselam gaybetinden) sızlandı*

*Bağlı oldukları (en yakın bağları olan) kimseye
Ve Senin Şianın acılı kalplerine şifa verecek olan
kılıcın vakti geldi*

*Ondan başka hiçkimse bu çalkantılı ruhu diriltemez,
Durgunluk ne zamana kadardır,*

*Ve din yıkılmış zayıf sütunlara sahipti?
Dallar asıllarına yas tutar*

*Ve asılları (dinin) dallarına yas tutar
Onu yöneten helali onun haram hükümleri kılan kimselerdir*

*Öyle kimselerdir ki, eğer faziletlerini büyütüp abartsan da
Yine de zikredilmeye değer değildirler*

*Öyleyse kılıcının ağzını bile ki, onun için ruhlar belirlenmiştir,
İtaatkar ve boyun eğmiş (Buradan itibaren İmam Mehdi'ye (as) sesleniyor)*

*Eğer onları çağırırsa, onun çağırısı için hafiflerler,
Ve ağır (bile) olsalar, hızlıdırlar*

*Onunla, Kerbela'da öldürülenin kanını talep et,
En iyi Şialar arasında*

*Bugüne kadar seni harekete geçirdi mi
Eğer Taf'ın korkunç hadisesine sabrın vardı ise?*

*Sen gelecek olan bir afeti görüyor musun,
Çoktan gelmiş olandan daha kötüdür?*

*Ki Hüseyin (as) temiz toprakta ve temiz ruhlar içindedir,
Cesur atlarla, onun kaburgalarını parçalattı*

*Ve onun bebeği damarlarca kan ile örtülüdür
Öyleyse onun bebeğini talep et*

*Ey Allah'ın özendiği,
Dinin dayanıklı korumasını çağır*

*Ve intikamının kılıçlarını da, Namert
günahkarların boyunları için*

*Ve Allah'ın askerlerinin bu geniş yeri doldurmasına izin ver
Ve savaş ailesinin bebeklerini de uzağa götür, kızlarını ve
oğlanlarını da. [1]*

* Zamanın Sahibi: Arapça "Sahibuz Zaman" anlamına gelir, İmam Mehdi'nin (as) lakabıdır.

[1] Soy Şairi Haydar Hilli'nin (Allah ruhuna rahmet etsin) meşhur şiirinden dizeler. Divan-ı Hilli c.1 s.37'den alınmıştır.

Bismillahirrahmanirrahim;

Hamd Allah'adır, egemenliğin Sahibi, göklerin ve yıldızların yollarını belirleyen, rüzgarları kontrol eden, şafağın oluşturucusu ve yetkinin Yöneticisi, Alemlerin Rabbi. Tüm övgü Allah'adır, Onun korkusundan gökyüzü ve sakinleri gürler, yeryüzü ve yapıları sallanır, deniz ve derinliklerinde yüzen her şey dalgalanır.

Allah'ım, Muhammed ve Al-i Muhammed'e salat et, zorlu derinliklerde hareket eden gemilere. Bu gemilere binen kimse güvendedir ve onlardan ayrılan kimse boğulur. Onlar olmadan ilerleyen kimse mürteddir ve onların arkasında kalan kimse, kaybolmaya mahkumdur ve onlarla kalan kimse kurtulur.

İsrailoğulları'nın Kayboluşu

İsrailoğulları, Musa ve Harun (as) ile birlikte Mısır'dan çıkışlarından sonra, kırk yıl boyunca, Sina'da dolaştılar. Ve bu kayboluş, onların Musa'ya (as) ve Kutsal Toprağa (Filistin'e) girme ilahi emrine karşı gelmelerinden ötürü bir cezaydı ve ayrıca bu kayboluş, onları ıslah etmek ve Mısır'da Firavun ve halkının onlara olan zulmünün bir sonucu olarak ruhlarına işlenmiş olan ahlaksızlıklardan, onları kurtarmak içindi. Kayboluşun (şaşkın dolaşmanın) zikri, Kuran'da geçmiştir. Allah Teala buyurmuştur:

[Ve Musâ kavmine şöyle demişti; "Ey kavmim! Allah'ın sizin üzerinizdeki nimetini, içinizden peygamberler kıldığını ve sizi hükümdarlar yaptığını ve âlemlerden hiçbirine vermediği şeyi size verdiğini hatırlayın! Ey kavmim! Allah'ın sizin için farz kıldığı kutsal yere girin ve arkanıza dönmeyin. İşte o zaman hüsrana uğrayanların haline dönersiniz." Dediler ki, "Ey Musa! Şüphesiz orada zorba bir kavim var. Muhakkak ki biz, onlar oradan çıkıncaya kadar asla oraya girmeyiz. Eğer oradan çıkarlarsa, o zaman elbette biz oraya gireriz." Allah'ın kendilerine nimet verdiği, korkanların arasından iki adam şöyle dedi; "Onların üzerlerine kapıdan girin, böylece oradan girdiğiniz zaman muhakkak ki siz gâlip gelirsiniz. Eğer mü'minseniz, artık Allah'a tevekkül edin (Allah'a güvenin)." (Onlar); "Ey Musa, muhakkak ki biz onlar orada olduğu sürece ebediyen, asla oraya girmeyiz. Artık Sen ve Rabb'in gidin, böylece ikiniz savaşın, biz mutlaka burada otururuz." dediler. (Hz. Musa) Dedi ki; "Ey Rabb'im! Muhakkak ki ben, kendimden ve kardeşimden başkasına sahip değilim. Artık fâsık kavimle bizim aramızı ayır." (Allah) buyurdu ki; "Artık muhakkak ki orası onlara kırk yıl haram kılınmıştır (yasaklanmıştır). Onlar yeryüzünde şaşkın dolaşacaklar. Sen artık fâsık kavim için üzülme!"] (Maide 20-26)

Kayboluştan önce, İsrailoğulları, Mısır'da yaşardı ve onlardan Mısır'a yerleşen ilk kimse, Yusuf bin Yakub'tu (as). Ve sonra; Yusuf (as), firavunların biri tarafından, hazine üzerine bakan olmaya zorlandığı zaman, ebeveynlerini ve kardeşlerini Mısır'a davet etti. Ve o zamandan sonra, İsrail ya da Allah'ın peygamberi Yakub bin İshak bin İbrahim (as) ve oğulları; çöl hayatından, ki orada onlar bazı çiftlik hayvanlarını güderdi; Mısır'a ve şehir ile, istikrar hayatına geç ettiler.

Ve bundan sonra, Allah'ın Peygamberi Yakub'un soyu, insanları Tevhid'e ve hakkın dinine çağırarak ve putlara ibadet etmeyi ve Firavun'un ilahlaştırılmasını terketmeye çağırarak, Mısır'da yaşamaya devam etti. Ve bu çağrı, bazen açık ya da gizli yapıldı. Bu sayede, İsrail oğullarının Mısır'daki sayıları arttı.

Ve gerçeğe çağrı, firavunların arasından olan zalim yöneticilerin çıkarları ile çatışıyordu. Böylece, bu zalimler, egemenliklerini kaybetmekten ve dünyalık hükümeti, İsrail oğullarından olan büyük peygamberlere devretmekten korktular. Böylece, onları küçük düşürüp, zulmettiler. Onların çocuklarını öldürdüler, onları, ibadetlerini ve Allah'ın dini uygulamalarını yerine getirmekten menettiler ve her şekilde, tevhid dininin öğretilerini bastırmaya çalıştılar. Mısırlılar ile İsrailoğullarını şirke zorlamaya, Allah ile O'nun dinine karşı inkara, firavuna; onun putlara ve resimlere ibadet ve müminleri öldürmek gibi onlara emrettiği herşeye; itaat etmeye zorlamaya çalıştılar. Ve bekleyiş öğretisi olmasaydı ki; o, İsrail oğulları için mevcuttu ve Firavun'u, Haman'ı ve askerlerini yok edecek olan beklenen Halife hakkında, Peygamberler'in (as) müjdeleri sayesinde, bu bekleyiş, ruhlarında yer edinmişti; bir tek mümin, onlar arasında kalmazdı ve onlar, bu kurtarıcı geldiğinde, onun etrafında toplanmazdı. Fakat maalesef bu, sadece mazlum insanların, onları bir tağutun zulmünden kurtaracak bir lider etrafında toplanmasıydı ve onlar, bu liderin onları arındırmak, ruhlarını temizlemek ve neredeyse yok olmuş olan tevhid dini ile öğretilerini onarmak için, onlara gönderilen büyük bir peygamber olduğunu, fark etmediler.

Ve Musa (as), işaretler ve açık deliller ile gönderildi. Fakat Firavun, Haman ve Karun gibi, onların İsrailoğullarından olan varlıklı askerleri; küstah kimselerdi ve günah işlemeye ve Musa'ya (as) inanmış kimselere zarar vermeye devam ettiler. Allah Teala buyurmuştur: *[Ve andolsun ki Musa'ya âyetlerimizle ve apaçık bir sultanla (delil, mucize ve kitap ile) gönderdik. Firavuna ve Haman'a ve*

Karun'a (gönderdik). Fakat onlar: "Yalanlayan bir büyücüdür." dediler. Böylece onlara katımızdan hak ile geldiği zaman: "İman etmiş olanların oğullarını, kendileriyle beraber katledin (öldürün). Ve kadınlarını canlı bırakın!" dediler. Kâfirlerin tuzağı (hilesi) dalâletten başka birşey değildir. Ve firavun dedi ki: "Bırakın beni, Musa'yı öldüreyim ve o, Rabbine dua etsin. Gerçekten ben, (onun) sizin dininizi değiştirmesinden veya yeryüzünde fesat çıkmasından korkuyorum." Ve Musa dedi ki: "Muhakkak ki ben, hesap gününe inanmayan, kibirlenenlerin hepsinden, senin de Rabbin olan Rabbime sığınırım."] (Mümin (Gafir) 23-27)

Bu aşamadan sonra, Allah'ın geniş toprağında göç etmek gerekli oldu ve Musa (as) ile İsrailoğulları, Allah yolunda göç ederek, Mısır'dan çıktı. Fakat mazlumların, onun baskısı ve zulmünden kurtulup özgür olmalarını görmek, Firavun'un hoşuna gitmedi. Böylece, Firavun ve askerleri, onları takip etti ve bu, büyük hadise ve imtihandı. İsrailoğulları, onların ilerisinde, denizin yanında durdu ve Firavun'un ordusu arkalarında gözükmeye başlıyordu. Böylece, onlar korktular ve dediler ki, "Yakalanacağız". Ve onlar, kendilerini bu yere getiren kimsenin, Allah (svt) tarafından gönderilmiş büyük bir peygamber olduğunun farkına varmadılar. Musa (as) da, şöyle diyerek, onları Allah'a göç ettikleri hususunda uyardı: *[(Musa) dedi ki, "Hayır! Şüphesiz, Rabbim benimledir, O beni hidayet edecektir."] (Şuara 62)*

Böylelikle, Allah (svt), ona asasıyla denize vurmasını vahyetti ve deniz onun için yarıldı, zira deniz, Allah'ın kullarından bir kuldur ve deniz, Allah'a güvenen, bu imanlı kulun karşısında engel olarak duramazdı. Deniz, bu şiddetli iman akıntısı karşısında, engel olarak duramazdı ve deniz, Musa'nın (as) karşısında, engel olarak duramazdı. Zira, Musa bir insandır ve yeryüzündeki herşey, insana hizmet etmek için yaratılmıştır. İnsan, Allah'ı tanımak için, en büyük kabiliyete sahip mahluktur. Fakat, eğer şeytana itaat ederse, taştan daha cahil ve katı olur. Hem taşlardan öyleleri vardır ki, nehirler onları çatlatır ve bazıları da, Allah korkusundan yuvarlanırlar.

Ve bu mucize, Firavun ve askerlerinin, Musa'dan (as) gördüğü son işaretti. Fakat, onların kalpleri taştan daha katıydı, bu yüzden şaşırmadılar ve ruhları inatçılık ve kibirle doluyken, sudan iki dağın arasında yürüdüler. Böylelikle de boğuldular, uzak olsunlar...

Ve İsrailoğulları kurtuldular. Denizi geçtiler ve Nil'in bereketli vadisinde yaşadıkları sonra, kendilerini ıssız bir çölde buldular. Fakat Musa (as), onlara güzel haberler ve Kutsal Toprağa girme, ilahi emri ile birlikte geldi ve onlara Allah'tan zafer vaadetti. Ve Mısır'da gördükleri, tüm bu işaretler ve mucizelerden sonra, denizin yarılıp, Firavun ve askerlerini boğmasından sonra, itaat etmede tereddüt etmemeleri gerekirdi ve zaferden emin oldukları sanılırdı, fakat onlar isyan edip, Kutsal Toprağa girmeyi reddettiler!!!

Ve muhtemelen bu reddedişin en önemli nedenleri şunlardı:

1- Musa'nın (as) Peygamberliğine ve çağrısına olan imanlarının zayıflığı, ki pek çoğu onu (as), bir lider olarak görmüştü, büyük bir peygamber olarak değil. Dahası, bazıları onun (as) liderliğine bile isyan ettiler.

2- Dindarlık ve Allah korkusunun zayıflığı, böylelikle bu onları isyan etmeye ve pervasızca itaatsizlik etmeye sürükledi.

3- Ruhlarının zayıflığı, tağutların korkusu, onlara itaat ve teslimiyet, adaletsizlikten hoşlanma, bu nedenle de Allah yolunda cihadı terk etme.

4- Bu dünyalık hayat için, ahiretten daha fazla endişe etme. Ve bu yüzden de, bu dünyanın sevgisi ruhlarına yerleşmişti, anormal bir şekilde hayata bağlılık ile birlikte... Ki, bugün, pek çok Müslümanın durumu da budur.

5- Nefis sevgisinin aralarındaki yaygınlığı, hatta öyle ki, bazıları kendilerini, Musa ile Harun'dan (as) daha iyi olarak görüyordu ve onların (as), kendileri üzerine liderliğini kabul etmiyordu!!! Bu, Tevrat, Sayılar Kitabı Bölüm 16'da belirtilmiştir: *[Levi oğlu Kehat oğlu Yishar oğlu Korah, Ruben soyundan Eliavoğulları'ndan Datan, Aviram ve Pelet oğlu On toplulukça seçilen, tanınmış iki yüz elli İsraili önderle birlikte Musa'ya başkaldırdı. Hep birlikte Musa'yla Harun'un yanına varıp, "Çok ileri gittiniz!" dediler, "Bütün topluluk, topluluğun her bireyi kutsaldır ve Rab onların arasındadır. Öyleyse neden kendinizi Rab'bin topluluğundan üstün görüyorsunuz?" Bunu duyan Musa yüzüstü yere kapandı...]*

Sonra Musa Eliavoğulları Datan'la Aviram'ı çağırtd. Ama onlar, "Gelmeyeceğiz" dediler, "Bizi çölde öldürtmek için süt ve bal akan ülkeden çıkardın. Bu yetmiyormuş gibi başımıza geçmek istiyorsun."]

Ve Kuran'da da bu manaya yakın şeyler vardır.

Ve bizler için, nefis sevgisi ve kibrin, Ademoğlunu ölüme mahkum eden, ahlaki bir afet olduğunu ve Ademoğlunun pek çoğunu, cehennem çukuruna attığını, hatırlamak önemlidir. Ve şeytan, kibir sayesinde, Ademoğlunu kaç kez azdırıp, vaadini gerçekleştirmiştir? Kibir, kaç kez insanları, Peygamberler'e (as) itaat edip, onlara iman etmekten alıkoyan ana engel olmuştur? Ve peygamberler ile halifelerin (as), karşısındaki çoğu kibirli insan; varlıklı, zengin ve halkın liderleri idi. Allahu Teala buyurmuştur: *[Ve Bizim nezir (uyarıcı) göndermediğimiz hiçbir yer yoktur. Her karyenin (ülkenin) refah içinde olanları (ileri gelenleri): "Muhakkak ki biz, sizin kendisiyle gönderildiğiniz şeyi inkâr edenleriz." demekten başka bir şey söylemediler.]* (Sebe 34) Onlar kendilerini peygamberlerden ve halifelerden (as), daha iyi görürler ve kendilerini Allah (svt) tarafından atanmış, her dini ya da dünyevi liderden de, daha iyi görürler. Onları, Allah'ın onlara verdiği şey için kıskanırlar, Allahu Teala buyurmuştur: *[Yoksa onlar, Allah'ın fazlından (nimetinden) insanlara verdiği şeylere haset mi ediyorlar? Oysa Biz, İbrahim ailesine (soyuna) kitap ve hikmet vermiştik. Ve onlara büyük bir mülk verdik. Artık onlardan kimi ona iman etti ve onlardan kimi de ondan yüz çevirdi ve alevli ateş olarak cehennem kâfidir.]* (Nisa 54-55)

Ve geçen şeylerden anlıyoruz ki, Musa (as) ile yola çıkmış olan İsrailoğullarının kalpleri, pek çok ahlaki bozuklukla doluydu. Bu yüzden, Kutsal Toprağa girmeyi reddettikleri için, Allah'ın onları cezalandırdığı bu kayboluş, onların ruhlarını temizlemek ve onlara tevhidin ve iyiliğin, temiz fitratını geri getirmek için gerekliydi.

Ayrıca, çöldeki kırk yıl boyunca, İsrailoğulları'ndan bir nesil, çölde yetişti ve onlar Musa (as) ile birlikte yola çıkmış kimselerin oğulları ve torunlarıydı. Ve onlar, ne yerleşecekleri bir eve, ne de kendini onlara çekip, onları kendi ehline bağlayacak olan, bu dünyanın süslerinden, çok şeye sahip değildi ve onlar kendilerini, en kötü işkencelere çarptırarak, ruhlarına korku ve zayıflığı aşılacak herhangi bir tağutun egemenliği altında da değildi. Bu yüzden onlar, özgür ve özgürlük sevdalısı olarak yetiştiler. Ve muhtemelen, çölde gördükleri mucizeler, onların büyük imanı ve maneviyatının gelişmesinde büyük bir etkiye sahipti. Böylece, çölde; imanlı, güçlü, cesur ve ilahi mesajı taşıyıp yaymaya layık, bir nesil büyüdü ki, onlar, zulmetle savaşıma ve Allah yolunda cihat ve Kutsal Topraklar'a girme hususunda, liyakatli idi.

Ve buradan, bu ebeveynlere gösterilen ilahi özenin ve onlara Ulu'l Azm'dan* büyük bir peygamber, ki o (peygamber) Musa'dır (as), göndermenin ardındaki sebep, ortaya çıkmaktadır. Buna rağmen, onların çoğunluğu bozulmuştu ve ilahi mesajı taşımaya uygun değildi. Dahası, Musa (as) ile birlikte yola çıkmış olan kimselerin, tamamı çölde öldü ve Kâleb İbn Yûfennâ ile Yûşa İbn Nûn (as) dışında, onlardan hiç kimse geride kalmadı. Böylelikle de, Yûşa (as), daha sonradan, o çocukları ve torunları, Kutsal Toprağın girişine ve tağutların üzerine zafer sağlamaya götürecekti.

Ve sonuçta, kayboluşun yararı, bir cezanın yanı sıra, ıslah edici bir süreç olmasıydı. Ve, onun ana hedefi, İsrailoğulları'nın ruhlarının ıslahı ve onları; adaletsizliği, fesatı, zalim ve tağut yöneticileri reddetme üzerine yetiştirmektir; onlar bu adaletsizliğe meyledip ona teslim olduktan ve Mısır'daki kötü hallerini değiştirmek için bir parmak (bile) oynatmadıktan sonra. Ve çölün konumu, oranın çöl olmasından ötürü, büyük bir etkiye sahipti. Zira, oradakiler, Allah'a sığınacak, ancak O'na güvenecek ve Allah'a bağlılık ve O'nun zikri ile kendilerini güçlendirecekti.

Ayrıca, Musa'nın (as) karakteri, İsrailoğulları'nın ıslahı ve onları, ilahi mesajı taşımaya layık kılmak üzerinde, büyük bir etkiye sahipti. Böylece, Kuran'da zikredildiği üzere [1], bu ilahi varlık ki, Allah onu, Kendisi ve Kendi dinine yardım için yaratmıştı.

* Azim Sahibi olan, 5 Büyük Peygamber.

[1]- İmam Ahmed el Hasan (as) Allahu Teala'nın şu kelamına işaret ediyor: [Ve Ben, seni Kendim için seçip, yetiştirdim. Sen ve kardeşin, âyetlerimle gidin ve Benim zikrimi ihmal etmeyin. Firavuna ikiniz gidin. Muhakkak ki o, azdı.] (Taha 41-43)

O, Firavun'un sarayındayken, tek başına Allah yoluna savaştı, mazlumlara yardım etti, kibirli kimselerin karşısında durdu ve zor kullanmaktan başka seçenek kalmadığında, Kuran'da zikredildiği üzere, bu zalimlerden birini öldürdü: Allahu Teala buyurmuştur: *[Halkı, gaflete dalmış, öğle uykusunda şehre girdi de orada iki adamın kavga etmekte olduğunu gördü; bu, kendi taraftarlarındandı, öbürü, düşmanlarından. Derken, taraftarlarından olan, düşmanlarından olana karşı Musa'dan yardım istedi, o da düşmanlarından olan kişinin göğsüne bir yumruk indirdi ve onu öldürdü. O (Musa) dedi ki, "Bu, şeytanın amelindedir. Şüphesiz ki o, sapıklığa sevkeden apaçık bir düşmandır."]* (Kasas 15)

Onun (as), şu sözüne gelince; *[Bu, şeytanın amelindedir]*, belki de, o, bunu dedi ve bununla öldürme ile sonuçlanmış durumu kastetti veya muhtemelen, onunla, öldürülmüş kişinin kendisini kastetti. Zira, kendi içindeki tevhid ve iyilik fitratını bozan kimsenin, şeytan olduğunu düşünürsek [1], o (öldürülen kişi), şeytanın bir amelidir.

Ve Musa (as), bu olaydan sonra; dini için korkarak, Allah'ın rahmetini dileyerek, kendisinin zalimin zulmüne sessiz kalmakla bile olsa, asla zalime destek vermeyeceğini, Allah'ın ona verdiği güç, iman ve hidayet üzere, Allah'a ahdederek; Mısır'ı terketti.

Böylece, adi maddi dünyayı ve Firavun'un sarayının israfını, ardında bırakarak, Allah'a hicret etti, Allah'ın rızkının hükmünden memnun ve hoşnut olarak. Böylece Allah (svt) da, ona büyük bir peygambere, ki, o (peygamber), Şuayb'tı (as), uyma ve onun kızlarından biri ile evlenme nimetini bahşetti. Ve on yıl boyunca, onunla birlikte kaldı, çiftlik hayvanlarını güderek... Ve belki de bu, Allah'ın, Musa (as) için düzenlediği/aranje ettiği bir şeydi.

Sonra da Allah (svt), Musa'nın, onlar arasındaki bu yokluğundan sonra, onu, Mısır'daki kendi halkına geri getirmeyi diledi, onları karanlıktan aydınlığa ve kölelikten özgürlüğe çıkarmak için. Böylece daha önce de zikredildiği gibi, onlardan, ilahi mesajı taşımaya layık olan, iyi ve ilahi bir nesil çıkardı. Ve eğer, Allah'ın rahmeti ve onlar üzerine lütfu ile, Allah'ın yaratıp temizlediği, bu kutsal varlık; Musa (as) olmasaydı; Allah'a, O'nun (svt) emirlerine, asi olan bu kullardan, daha fazla itaatkar olan, bu özgür çocuklar, ortaya çıkamazdı.

[1]- İmam Ahmed el Hasan (as) kesin bir cevap vermedi, çünkü bu kitabın yazıldığı zaman kendisinin İmam Mehdi'den (as) bir elçi olduğunu açıklamamıştı. Eğer, bu açıklamadan önce, Kuran'ın kesin bir tefsirini vermiş olsaydı, kendisinin İmam Mehdi (as) ile bağlantıda olduğu ortaya çıkacaktı.

İslam Ümmeti'nin Kayboluşu

Müslümanlar, Allah'ın Elçisi Muhammed bin Abdullah'ın (saa) vefatından sonra, yolu kaybettiler. Zira, Ebubekir ve bir grup münafık, hükümete atıldı ve Resulullah'ın (saa) halifeliğini gassetti. Ve sahabelerin çoğu, Allah tarafından atanmış olan Resulullah'ın (saa) halifesi, Ali bin Ebu Talib'i (as) desteklemedi. Oysa ki, Resulullah (saa), onu (as), Veda Haccı'ndaki Gadir Hum'da, Allah'ın emriyle, Müminlerin Emiri ve kendisinden sonra Alemlerin Rabb'inin Elçisi'nin (saa) Halifesi olarak atamıştı. Ve onlar, sadece, İmam Ali'nin (as) hakkını ve İnsanlığın "Allah'tan başka ilah yoktur ve Muhammed (saa) Onun elçisidir" sözünü alma hakkını gassetmediler, ayrıca; Ömer bin Hattab ve bir grup münafık, Fatıma-i Zehra'nın (sa), evini yakma girişiminde de bulundu. Ve Zehra (sa), Resulullah'ın (saa) soyundan olan tek kızıdır. Ve onu, Hasan'ı, Hüseyin'i ve Ali'yi (as) sevmek, Allah tarafından Kuran'da vacip edilmiştir. Allah Teala buyurmuştur: *[“Sizden, tebliğime karşılık bir ücret istemiyorum, yakınlarıma sevgiden başka.”]* (Şura 23)

Ve bu girişim, Ebubekir'e biat etmesi için, İmam'ı (as) zorla dışarı çıkarmak hususunda, başarısız olunca, Fatıma-i Zehra'nın (sa) evine, zorla girdiler ve onun (sa), kaburgasını kırıp, onun (sa) bebeğini düşürmesine sebep oldular ve bir çivi de, onun (sa) göğsünü delmişti. O (sa), kendisi hakkında, Resulullah'ın (saa) şöyle buyurduğu kimsedir: *“O, babasının annesi ve benden bir parçadır. Allah onun hoşnutluğuyla hoşnut olur ve onun gazabıyla gazaplanır. O, ilklerden ve sonunculardan olan alemlerin kadınlarının efendisidir.”* [1]

Böylelikle, Müslümanlar, adım adım İsrailoğulları'nın aynı yolunu yürüdüktan sonra, kayboluştan (yaban yoldan) ayrılmamış ve kayboluş da, onlardan ayrılmamış oldu. Resulullah (saa) buyurmuştur: *“Ruhum elinde Olan'a andolsun ki, siz kendinizden öncekilerin adımlarını takip edeceksiniz, adım adım ve nokta nokta, öyle ki onların yolundan ayrılmayacaksınız ve İsrailoğullarının yolu da sizden ayrılmayacak.”* [2]

Ve bu ümmet, şansını kaybetti. Düşmanına yardım etti, yardımcısı ve İmam'ı ile de savaştı. Ve, Rabbini gazaplandırdı. Böylece, o zamandan bugüne çölün kalbine yerleşinceye dek, çöle girmeye ve doğru yoldan sapmaya başladı. Muaviye ve Ziyad'dan, Yezid ve ibni Ziyad'a, Müslim bin Ukbe'den, Mervan, Abdümelik ve onun çocuklarına, Haccac'dan Abbasilere, Saffah, Mansur el Devaniki, Hadi, Mehdi*, Harun Reşid ve diğer sapmışlardan, ismi Emin olmasına rağmen, emin olmayan; el Emin' ve Memun'a (emanet edilen anlamına gelir) ve mütevekkil (güvenen anlamına gelir) şeytana kadar.. Ve bu böyle devam eder ki, bu, ümmetin yol aldığı, korkunç bir seyahattir. Kim bilir, kaç şehrin kutsallığı çiğnendi, iyi insanları öldürüldü, kadınlarının ırzına geçildi! Ve Resulullah'ın (saa) şehri ve Mukaddes Kabe bile korunmadı. Yezid (Allah ona lanet etsin), kendisine (Müslim'den daha çok) Mücrim denmesi daha doğru olan, Müslim bin Ukbe'yi, Medine'ye gönderdi ve yedi yüzü sahabe olan, on binin üzerinde Müslüman öldürüldü, binin üzerinde bakireye tecavüz edildi ve bu (bile) onu hoşnut etmedi. Onu yok etmeyi planlayarak, Kutsal Kabe'ye doğru hareket etti, fakat Allah (svt), fil ehlini helak ettiği gibi, onu da helak etti. [3]

[1]- Müsned-i Ahmed c.4 s.5, Sahih-i Buhari c.4 s.210, Sahih-i Müslim c.7 s.141, Sünen-i Tirmizi c.5 s.360, Nesei, Fezailus Sahabe s.87 ve diğer pek çok Sünni ve Şia kaynağı.

[2]-Tefsir-i Ayyaşı c.1 s.303, Müsned-i Ahmed c.5 s.340, Sünen-i Tirmizi c.3 s.332, Heysemi, Mecmauz Zevaid c.7 s.216

* Bu kimseler, İmam Hadi ve İmam Mehdi (as) ile karıştırılmaması gereken zalim Abbasi Halifeleri'dir.

[3]- İmam Ahmed el Hasan (as) Hicri 64 yılında Zilhicce'nin 28'inde Hirre'de gerçekleşmiş olan katliamı kastediyor. O katliamda, Yezid, üç gün boyunca Resulullah'ın (saa) şehrinin ihtiramını çiğnedi. O esnada, cinayetler ve insanların ırzına saldırılar gerçekleşti ve bu olayın ayrıntıları, dillerin konuşabileceğinden çok daha fazladır. Bu konuda daha fazla bilgi isteyenler, bu olaydan ayrıntılı olarak bahseden kitaplara bakabilirler. Ayrıca İmam (as) aynı yıl Rebiyulevvel'in 3'ünde gerçekleşen şeyi de kastediyor, o zamanda yezidin ordusu Allah'ın Mukaddes Evinin etrafını sarıp Evi ve Mescidi yaktılar.

Özgür kimselere işkence edilmesi ve iyi kimselerin öldürülmesi, ne kadar da yaygındı ve onlardan ne kadar da çok kimse, vaktini hapisanelerde ve karanlık zindanlarda geçirdi. Orada, geceyi gündüzden ayırt edemezsiniz. Ve eğer, Ümeyye ve Abbasiğulları'nın, Müslümanlar'a ne yaptığına bakarsanız, korkuyla dolarsınız. Ve eğer, onların ahlaksızlıkları, küfrü ve dinden ne kadar uzak olduklarından haberdar olsaydınız, şaşkınlığınız daha da artardı.

Meşhur tarihçi, Mesudi, onlardan biri olan, Velid bin Yezid bin Abdümelik hakkında, Murucuz Zeheb adlı kitapta şöyle demiştir: *“İbni Ayşe şarkı söyledi, Velid de onu beğenip dedi ki, ‘Aferin, Vallahi, güneşe tapanların hakkı için, bunu tekrar et.’ O da tekrar etti ve Velid dedi ki, ‘Ümeyye'nin hakkı için tekrar et.’ O da tekrar etti. Böylece Velid, şarkıcının yanına gitti ve onun vücudunda öpmedik yer bırakmadı, sonra da Velid, onun idrar yolunu öpmek için eğildi, şarkıcı da ondan uzaklaştı ve Velid dedi ki, ‘Vallahi, onu öpeceğim.’ Ve onu öpene kadar ısrar etti ve ona bin dinar ile bir eşek verip şöyle dedi, ‘Halımın üzerinde eşekle yürü.’ O da öyle yaptı. Ve sonra Velid, bahçeye bir küvet koydurup onu şarapla doldurdu, orada müstehcen kimselerle yüzerdi ve azalana kadar ondan içerdi. Ve bir keresinde de kendi kızına yaklaşp dedi ki: ‘İnsanların yaptığı şeyi gözleyen kimse, kederden ölür.’”* [el Kuna vel Elkab c.1 s.346]

Seyid Murtaza el Emali kitabında, Ebu Ubeydullah Mazrebani'den, Ahmed bin Kamil'in şöyle dediğini nakleder, *“Velid bin Yezid, kafirdi. Bir gün, Kuran'ı açtı ve şunu gördü [Ve onlar fetih istediler ve bütün zorba inatçılar kaybettiler.] (İbrahim 15) Böylece o, Kuran'ı hedef yaptı ve ona ok atmaya başladı, bu sırada da şöyle diyordu: ‘Sen her zorba inatçıyı uyarıyorsun... Ben de bir zorba inatçıyım. Eğer rabbini görürsen... de ki, Rabbim Velid beni parçaladı.’”* [Seyyid Murtaza, el Emali c.1 s.90]

Ve böylesine iğrenç olan tarihi naklettiğim için gerçekten üzgünüm ve zikrettiğim şey, bu tarihten sadece küçük bir bölümdü. Ve bu tarih, sadece bu zalim yöneticilerin, Resulullah'ın (saa) soyunu öldürmesi ve onları ülkenin sınırlarına sürgün etmesinden ibaret olsaydı ki, bugünlerde Resulullah'ın (saa) soyunu; İran, Afganistan, Hindistan ve dedelerinin (saa) şehrinden uzakta olan tüm ülkelerde görüyoruz; o halde, bu (bile), onların Resulullah'a (saa) olan kinleri için yeterli delil olacaktı.

Ve bu adaletsizlik ve fesat, bugüne dek devam ediyor. Bugün, malımız tağutların elindedir, onlar yeryüzünde, her tür fesat için ve kullara karşı, onu kullanıyorlar ve onu (malı), Allah olmaksızın (sadece) kendilerine ibadet eden kimselere bağışlıyorlar. Onların hapisanelerinin benzerleri, tarih boyunca asla bilinmedi. Oralarda, bedeni ürperten cinsten işkenceler var ve onların orduları her çeşit silahla donanmış durumda, İslam ülkelerini korumak için değil, Müslüman insanlara zulmetmek için. Ve “Allah'tan başka ilah yoktur”a çağırın ve Müslümanları, Allah'ın indirdiği şeyle hükmetmeye davet eden kimseler, bu karanlık zindanlara atılıyor ya da öldürülüyorlar. Ve bu kayboluşun ve sapmanın, ne zaman son bulup, Resulullah'ın (saa) günlerinde olduğu gibi, İslam'ın ne zaman, Müslümanları yönetmeye geri döneceğini ve adaletin, İslami ülkelerde ve dolayısıyla da, yeryüzünde, ne zaman yayılacağını bilmiyoruz. Fakat, onun geri geleceğini kesinlikle biliyoruz. Zira, Resulullah (saas), bize vaadedip dedi ki; İslam, ahir zamanda, evladı Mehdi'nin (as) eliyle yenilenecektir.

Ve bu büyük reformcunun, bu mübarek zuhuru, onun gaybetinin gerekçeleri ortadan kaldırılıncaya kadar ve bu ümmetin içinde, bu dinin muzaffer kılınmasına dair olan, ilahi vaadi gerçekleştirmek için, ilahi mesajı, tüm dünya insanlarına taşımaya hazır olan bir nesil yetişmedikçe, gerçekleşmeyecektir. Eğer gerçekten de, yeryüzünde, adaletin uygulanmasını, bu kayboluş ve sahradan çıkmayı ve İmam Mehdi'nin (as) zuhurunu istiyorsak, tağutların istediği değil, Allah'ın istediği İslam'a geri gitmeliyiz.

Allah (svt) buyurmuştur: *[Andolsun ki biz her ümmete, Allah'a kulluk edin ve tağuttan uzaklaşın diye bir peygamber gönderdik; içlerinde, Allah'ın doğru yola sevkettiği de var, sapıklığı hakedeni de. Gezin yeryüzünde de bakın, görün, yalanlayanların sonuçları ne olmuş.]* (Nahl 36)

İğrenç oyunlarının parçalarını tamamlamak için, güya Amerika'ya karşı düşmanlık etseler de; Amerika'nın yardımıyla ümmete galip gelmiş olan bu tağutlar; İslam'ı anlamsızlaştırmayı ve

Müslümanlar'ın özünü boşaltıp, Allah'a inançtan yoksun bırakmayı, Müslümanlar'ın kalplerini, sadece hiçbir gerçeğe sahip olmayan, dini kabuklarla örmeği istemektedirler. Ve eğer, bu kabukları aradan çıkarıp, onlarla savaşılabilselerdi, tereddüt etmezlerdi... Tıpkı, bugün, Türkiye'de yaptıkları gibi. Ve onların (güya Amerika'ya düşman olduğunu iddia edenlerin), Amerika'nın ve siyonizmin ajanları olduğundan şüphe edenler, özellikle; Amerika'nın düşmanıymış gibi davranan bu kimselerin, karanlık tarihine baksın. Görecektir ki, Müslümanlar ve Araplar üzerine yürüttükleri savaşlar ile; ve her İslami hareket ve dini farkındalığa zulmederek; iktidarda kaldıkları her gün, Amerikalı ve Siyonist olan efendilerine hizmet etmişlerdir. Ve daha fazla kanıt isteyen kimse, Tevrat'ın Danyal Kitabına baksın. Görecektir ki, Ortadoğu bölgesinde, Amerika'nın ajanları olan on kral var. Ya da, simgelendiği üzere, yeryüzünün tüm krallıklarını yiyip ezen, demir bir krallık (Amerika) vardır. Fakat, Allah (svt) dilerse, Danyal Kitabında da zikredildiği üzere, bu ümmetin Mehdi'si (as), onu ezecektir.

Dahası, bir tağut, sadece, kendisini ve kendisini iktidarda tutan şeyi umursar. Onun tahtı, sadece, kan üzerinde ayakta kalıp, devam eder. Böylece, o, kendi hükümetini ve zulmünü reddeden herkesi öldürür ve halkı da, kendi hükümetinin son bulması hariç, asla bitmeyecek olan krizlerle meşgul eder. Bu yüzden, savaşlar başlatır ve topluluklar arasında önyargılar ve şeytani tohumlar eker, hatta ekmek parası peşinde koşanları bile, yoksun bırakır ve böylece de, onlar daima onu (ekmek parasını) elde etmekle meşgul olurlar. Tağutun gölgesi altındaki yaşam, zillettir. Dahası, o (zillet) hayattaki ölümdür, bu dünyanın ve ahiretin zararlıdır.

Yunan filozof Platon (Eflatun), tağut hükümetinin ve onun oluşumunun açıklaması hakkında şöyle der, *“Demokrasiye çağırınlar ve insanları koruyanlar arasında, onların en sert ve kurnaz kimsesi önde durur. O kimse, zenginleri sürgün eder veya idam eder, borçları iptal eder, toprakları böler ve kendisi için kötü komplolardan korunma sağlar. Böylece halk, onunla mutlu olur ve o da kendisi için otoriteyi ele geçirir. Ve kendini güçlendirmek, halkın dikkatini kendinden uzaklaştırmak ve kendisine duyulan ihtiyacı sürdürmek için, komşularıyla barış yaptıktan sonra, onlarla savaş ilan eder. Böylece içeriden kendi arzusunu gerçekleştirmeye odaklanabilir ve her rakip ve eleştirmenin boynunu vurdurabilir, her erdemli insanı aradan çıkartıp, bir grup paralı kimseyi de kendine yaklaştırabilir ve şehrimizden sürgün ettiğimiz şairlere cömertçe bağışta bulunabilir olsun, ki, böylece onlar da, onu aşırı derecede iltifatlarla öve dursun. Ve o kimse, yapıları yıkıp, insanları kendi muhafızları ve çevresini beslemek için, aç bırakır. Böylece, insanlar, onun özgürlükten tağutluğa geçtiğini ve bunun (önceki ile aynı olan) başlangıçtaki hükümet olduğunu fark eder.”*

Tağutun kulları ve onun paralı çevresine gelince, onlar güvende olup, yaşamlarının emanda ve yerleşik olduğu ilüzyonu ile yaşarlar. Tağuta hizmet etmeye devam ettikleri sürece, onlara hiçbir zarar dokunmayacaktır, zira efendileri güçlüdür, insanlar; itaatkar ve adaletsizliğe teslim olmuş oldukları halde; o boyun kesen biridir.

Ve bu bir hayaldir. Zira ateş, külleri altında kalır. Allahu Teala buyurmuştur: *[Allah'tan başka dostlar edinenlerin durumu, (kendisine) ev edinen örümceğin hali gibidir. Ve muhakkak ki evlerin en dayanıksız örümceğin yuvasıdır. Keşke onlar bilselerdi.]* (Ankebut 41)

Ve ümmetlerin ve insanların tarihini takip eden kimseler için gerçek malumdur ki, her tağutun ve onun paralı çevresinin sonu, zayıf düşürülmüş ve zulme uğramış kimselerin devrimi ile olmuştur ve zulmetmiş kimseler, yakında nasıl bir dönüşle döndürüleceklerini bileceklerdir. Müslüman olduklarını iddia ederken, tağutlara teslim olup, onlara itaat eden kimselere gelince, onlar, Allah'a biatın dışındadırlar fakat bilmezler. Allah Teala buyurmuştur: *[Sana indirilene ve senden önce indirilenlere inandığını zanneden kimseleri görmedin mi? Onu inkâr etmekle emroldukları halde tağutun önünde muhakeme olunmayı istiyorlar. Ve şeytan, onları uzak bir dalâletle saptırmak (dalâlete düşürmek) istiyor.]* (Nisa 60)

Tağutlar, onları, İslami milletlerle olan savaşlara iter ve onlara olan korkularından dolayı, kendilerini bundan alıkoyamayazlar. Ve onlar, Allah'ın yardımcıları ile savaşır ve müminlerin ihtiramlarını çiğnerler. O halde, onlarınkinden daha kötü olan durum nedir ve onların küfründen daha büyük küfür nedir, ve gidip Allah'ın düşmanlarını desteklerler?

Allahu Teala buyurmuştur: *[İman etmiş olanlar, Allah'ın yolunda savaşır ve kâfir olanlar ise tağutun yolunda savaşır. O halde şeytanın dostlarıyla savaşın. Muhakkak ki şeytanın hilesi zayıftır.]* (Nisa 76) Ve belki de, onların bazıları, tağutlardan ve öldürülmekten korkmalarını bahane olarak kullanırlar. Fakat bu çirkin ve kabul edilemez bir bahanedir, zira, silahın taşınması gerekliyse, tağutların gözü önünde onu taşıyalım, onlara yardım etme hususunda değil (en azından onlara yardım etmek için silah taşımayalım).

Allah Teala buyurmuştur: *[Muhakkak ki melekler, kendi nefislerine zulmedenleri öldürürken : "Siz nerede (ne işte) idiniz?" dediler. (Onlar da): "Biz yeryüzünde zayıf (güçsüz) kimselerdik." dediler. (Melekler): "Allah'ın arzı (yeryüzü) geniş değil miydi? Öyleyse oraya hicret etseydiniz!" dediler. İşte onlar, onların varacağı yer cehennemdir ve (o) kötü bir varış yeridir.]* (Nisa 97)

Ve Allah Teala buyurmuştur: *[Kibirlenenler, zaafa uğratılanlara: "Sizlere hidayet geldikten sonra, hidayetten sizleri biz mi engelledik? Hayır, siz (kendiniz) mücrimlerdiniz (suçlulardınız)." dedi(ler). Ve zaafa uğratılanlar (hakir görülenler), kibirlenenlere: "Hayır, (işiniz) gece ve gündüz hile idi. Bize Allah'ı inkâr etmemizi ve Ona putları eşler koşmamızı emrediyordunuz." dediler. Azabı gördükleri zaman pişmanlıklarını saklarlar (için için pişman olurlar). İnkâr edenlerin boyunlarına halkalar geçirdik. Onlar yaptıklarından başka bir şeyle mi cezalandırılırlar?]* (Sebe 32-33)

Ayrıca, tağutlara yardım etmek ve onlara sığınmak haramdır, zira cihadı terk etmek ve iyiliği emredip kötülükten sakındırmayı bırakmak haramdır. Ve, Müslümanların hayatlarının çokça değişmesi, imtihanı iptal etmez ve Müslümanların işlerine ilgisiz olan kimse, onlardan (Müslümanlardan) değildir, o kimse, İmam'ın (İmam Mehdi'nin) (as), genel vekili olduğunu iddia eden bir alim olsa bile. Ve her Müslüman, kendi kalbine ve orada ne olduğuna baksın, orada Allah'ın korkusu mu var, yoksa tağutun korkusu mu? Ve iki korku müminin kalbinde toplanmaz ki, Allah korkusu müminin gözünde tağutları bir sivrisinekten daha değersiz yapar. Böylelikle de, onlar (tağutlar), müminin üzerinde ya da onun kararı üzerinde, hiçbir etkiye sahip değildir, vacip takiyye'nin (zarar görme korkusu nedeniyle dini gizleme) söz konusu olduğu yerler hariç. Allahu Teala buyurmuştur: *[Kendilerine: "Ellerinizi (savaştan) çekin, namazı kılın ve zekâtı verin." denilen kimseleri görmedin mi? Halbuki onların üzerine savaş yazıldığı (farz kılındığı) zaman, onlardan bir kısmı, (düşmanları olan) insanlardan, Allah'tan korkar gibi veya daha da çok korkarlar ve: "Rabbimiz niçin üzerimize savaşı farz kıldın, bizi yakın bir zamana kadar tehir etseydin (geciktirseydin) olmaz mıydı?" dediler. De ki: "Dünya meta (menfaati) azdır ve ahiret ise takva sahibi olan kimseler için daha hayırlıdır. Ve siz, kıl kadar (hurma çekirdeğindeki lif kadar bile) zulmedilmezsiniz."]* (Nisa 77)

Ve hamd Allah'adır ki, bugün, İslam ümmeti, Allah'a geri dönüş ve İslami dini farkındalık yolunda yürümeye başlıyor. Her gün, bunun, tüm İslam ülkelerini kapsayacak şekilde genişlediğini ve bu ümmetin üzerine galip gelip, Müslüman gençleri kendi maddi ve cinsel arzularında boğmak için ellerinden geleni yapan tağutların tahtlarını, tehdit ettiğini görüyoruz. Onlar, o tağutlar, İslam ülkelerinde gece kulüplerini, alkolü ve ahlaksızlığı yayıyor ve televizyon ile diğerlerinden, Allah'ın haram kıldığı her müziği, çıplak kadınları ve batılların hayatı hakkındaki öyküleri yayınlıyorlar. Ki bunların (bu öykülerin) amacı, İslami aileyi parçalamaktır. Fakat, Allah onların planlarını bozacak ve yapılarını kökünden yok edecektir. Çatı da yakında, onların başları üzerine çökecektir, inşaAllah (Allah dilerse).

Ve bu tağutlar, öncekiler gibi, tevhid dininin gerçek karakterlerini yok edebildikleri, İslam'ı çirkinleştirebildikleri ve kendi tahtlarını tehdit eden gerçek ideolojileri (inançları), özellikle de Mehdi'yi (as) bekleme ideolojisini öldürebildikleri bir hayalin altındadırlar. Fakat onlar bunu yapamaz ve ellerimizin arasında olan Kuran kulaklarımıza şöyle haykırıyor:

[Ve Biz, yeryüzünde güçsüz olanları nimetlendirmek ve onları imamlar kılmak ve varisler yapmak istiyorduk. Ve onları, yeryüzünde (orada) yerleştirip, kuvvetli kılmak ve firavuna, Haman'a ve ikisinin ordusuna, onlardan hazar ettikleri (çekindikleri) şeyi göstermek (istedik)] (Kasas 5-6)

[Andolsun ki; zikirden sonra Zebur'da, arza salih kullarımızın varis olacağını, yazdık. Muhakkak ki abidler (kulluk edenler) kavmi için bunda, elbette tebliğ (açıklamalar) vardır.] (Enbiya 105-106)

[Allah, sizden iman etmiş olanlara ve salih amel işleyenlere, kendilerinden öncekileri yeryüzünde halife kıldığı gibi mutlaka onları da halife kılacağını ve onlara, onlar için razı olduğu dinlerini mutlaka sağlamlaştıracağını ve korkularından sonra mutlaka güvenliğe çevireceğini vaadetti. Bana kul olurlar, hiçbir şeyle şirk koşmazlar. Bundan sonra kim inkâr ederse, işte onlar, onlar fasıklardır.] (Nur 55)

Ve Resulullah (saa) tarafından getirilmiş manalar kulaklarımıza şöyle haykırmakta: *“Eğer bu dünyadan sadece bir gün kalsa (bile), oğullarımdan biri ortaya çıkacak ve yeryüzünü zulüm ve haksızlıkla dolduğu gibi adaletle dolduracaktır.”* [1]

Ve Mehdi (as) aramızdadır. Müslümanlar ondan yararlanırlar, tıpkı yeryüzü ve sakinlerinin bulutlarla örtülü olduğu zaman güneşten yararlandığı gibi. [2]

Ey Müslüman erkek ve kadınlar, ey sevgili kimseler, Allah'a iman edin ve tağutu inkar edin, en güvenilir kulba tutunun, o (kulp), Allah'ın yeryüzündeki Hücceti (Hüccetullah) Mehdi'dir (as) ve bilin ki, Allah'a iman, tağutu inkardan ayrılmaz, onlar tek meseledir, tıpkı karanlığın gidip, aydınlığın ortaya çıkması gibi, zira nur ortaya çıkmadıkça, karanlığın gitmesinden hiçbir şey anlaşılmayacaktır.

Allahu Teala buyurmuştur: *[İrşad yolu, dalâlet yolundan açıkça (ayrılıp) ortaya çıkmıştır. Artık kim tağutu inkâr edip de Allah'a iman ederse, kopması mümkün olmayan urvetul vuskaya (sağlam bir kulba) tutunmuştur. Allah her şeyi Duyan ve her şeyi Bilendir.]* (Bakara 256)

Şeytandan ve nefsin arzularından korkun, Resulullah (saa) ve pak soyunun (as) sizlere Allah'tan (svt) getirdiği şeyi takip edin. Allah tüm günahları bağışlar, fakat başkalarının Kendisine ortak (şerik) koşulmasını bağışlamaz.

Allahu Teala buyurmuştur: *[Muhakkak ki Allah, Kendisine şirk koşulmasını bağışlamaz. Bunun dışındaki şeyleri dilediği kimse için bağışlar. Ve kim Allah'a şirk koşarsa, o taktirde büyük bir günah işleyerek iftira etmiştir.]* (Nisa 48)

Ve tağuta iman etmek, ona yönelmek, ona yardım etmek ve ona itaat edip teslim olmak, hepsi Allah'a şirk koşma ve Allah'ın doğru yolundan sapma amelleridir ve bu, ne de büyük bir sapmadır. Görür müsünüz ki, Allah'ı inkar eden ya da başkalarını, Allah'a ortak koşan biri, oruç tutup namaz kılsın ve bu oruç ile namaz da kabul edilsin? İbadetler, ibadet edenin, o ameller sayesinde, Allah'a itaatini kanıtlamak için belirlenmiştir. Dolayısıyla, eğer, o tağuta itaatkar olup, Allah'a düşman olursa, ibadetlerinin ne anlamı kalır? İnsanın, bir tağutun emirlerine ve hükümlerine itaat ettiği an, Allah'ı inkar ettiği ve Allah'a biatten tağuta biate, aydınlıktan karanlığa geçtiği andır.

Allahu Teala buyurmuştur: *[Sana indirilene ve senden önce indirilenlere inandığını zanneden kimseleri görmedin mi? Onu inkâr etmekle emrolundukları halde tağutun önünde muhakeme olunmayı istiyorlar. Ve şeytan, onları uzak bir dalâletle saptırmak (dalâlete düşürmek) istiyor.]* (Nisa 60)

[1]- Uyun-u Ahbar-ir Rıza (as) c.1 s.397. Müsned-i Ahmed c.1 s.99 ve diğer pek çok Sünni ve Şia kaynağı
[2]- İmam (as) şu rivayete işaret ediyor, Cabir bin Abdullah Ensari nakleder, Dedim ki “Ya Resulullah (saa), onun (İmam Mehdi'nin) (as) takipçileri gaybetinde ondan (as) yararlanır mı?” Resulullah (saa) buyurdu: “Beni peygamberlikle göndermiş Olana andolsun ki, onlar onun (as) gaybetinde onun (as) nurunu alıp velayetinden yararlanırlar, insanların bulutlarla örtülü olduğu zaman güneşten yararlandıkları gibi. Ey Cabir, bu Allah'ın sırrının kapsamından ve Onun saklı ilmindendir. Öyleyse onu gerçek ehkinden başkasından korusun.” – Kemalud Din ve Tamamun Nime s.253

Bu yüzden, Allah'a ve Onun (svt) biatine geri dönüş yolu, tağutu inkar ve onun biatından çıkmakla aynı yoldur. Hakikaten de, onların ikisi de tek yoldur ve o, amellerin kabul edildiği doğru yoldur. Zira, onlar, Tek ve Bir olan Allah içindir. Eğer gerçekten de, Muhammed'in (saa), asıl İslamı'na, tam olarak geri dönmeyi istiyorsak, Muhammed bin Abdullah (saa) tarafından getirilmiş olan her şeye iman etmek zorundayız. İslam'ın ve onun hükümlerinin tamamına iman etmemiz gerekir. İsteklerimize uygun olan şeye iman edip, diğerlerini terketmememiz gerekir. Muhammed'in (saa), halifeleri tarafından çizilmiş olan yola, bağlanmamız gerek, onlar kurtuluş gemileridir, onlarsız ilerleyen kimse mürteddir (dinden dönmüştür) ve onların arkasında kalan, yok olmaya mahkumdur ve onlarla birlikte kalanlar kurtulur.

Kitabın bir kısmını inkar edip, bir kısmına iman eden kimselere gelince, onlar en sonunda kendilerini, çöldeki bir seraba hasret halde bulacaklardır. Ve Musa'ya (as), iman etmiş olan sihirbazlar, biz müminler için iyi bir örnek olabilir. Bu müminler (iman edenler), ilahi sünnetten uzaktı. Dahası, tağutun destekçileriydi ve Musa'ya (as) karşı tartışmak için, ilk başta firavunun (Allah ona lanet etsin) yanında durmuşlardı. Fakat onlar, kendi arzularına karşı geldikleri zaman, gerçek onlara gösterildi, böylelikle de, Allah'a iman edip, firavunu inkar ettiler, gerçeğin nuru kalplerinde parladı ve tağutun zulmeti (karanlığı) zihinlerinden kalktı. Ve bu sefer de, Allah yolunda cihad etmek, firavuna (Allah ona lanet etsin) karşı savaşmak ve insanlara, onun yalanlarını, zayıflığını ve ayıbını açıklamak için, Musa'nın (as) yanında durdular.

Allah (svt) buyurmuştur: *[Bunun üzerine sihirbazlar secde ederek yere kapandılar. Biz: "Harun ve Musa'nın Rabbine iman ettik." dediler. (Firavun): "Size izin vermemden önce mi ona iman ettiniz? Muhakkak ki o, gerçekten size sihir öğreten, sizin büyüğünüzdür. Bu durumda mutlaka sizin ellerinizi ve ayaklarınızı çaprazlama keseceğim. Ve sizi mutlaka hurma ağacına asacağım. Ve böylece hangimizin azabı daha şiddetli ve daha kalıcı (imış) gerçekten bileceksiniz." dedi. Onlar da dedi ki: "Bize gelen mucizeler karşısında asla seni tercih etmeyiz. Çünkü bizi, O yarattı. Bu durumda sen, yapacağını yap. Fakat sen, ancak bu dünya hayatında yaparsın."]* (Taha 70-72)

Bu iman eden kullar için dünya, gözlerinde son derece küçülmüştü. Bu yüzden, firavunun (Allah ona lanet etsin), onların ellerini ve ayaklarını çaprazlama kestirme ve hurma ağacına asma tehdidi, onların Gerçeği takip etme kararı üzerinde, hiçbir etkiye sahip olmadı ve onlar, hayatı tercih etmediler, bilakis Firavun, Haman, Karun ve benzerlerinin akın ettiği bu hayatın ve bu maddi dünyanın hakikati onlar için ortaya çıktı ve sihirbazlar imtihanı geçip, engelin üstesinden geldiler. Böylelikle de, Allah'ın rızasını kazandılar ve onlar için, Tuba (Cennetteki bir ağacın ismi) ve iyi bir dönüş vardır.

Al-i Muhammed'in Maktülü Hüseyin (as) buyurmuştur: *"Eğer dünya hayatı, bazılarının nazarında değerli sayılıyorsa, Allah'ın mükafat evi, daha yüce ve daha değerlidir. Eğer rızıklar, takdir edilip bölünmüşse, servet elde etmekte insanın hırsının azlığı daha güzeldir. Eğer dünya malını toplamak, ondan bir gün el çekmek içinse, insanın böyle bir servete cimrilik yapmaması gereklidir. Eğer bu bedenler ölüm için yaratılmışsa, insanın Allah yolunda kılıçla öldürülmesi daha üstündür."* [1]

Tağutlara şöyle dememizin vakti gelmedi mi, "Sen, yapacağını yap. Fakat sen, ancak bu dünya hayatında yaparsın"!!!

İslamın hükmünü seçmemizin ve cahiliyye günlerinin hükmünü reddetmemizin vakti gelmedi mi!!!

Gerçeğin nuruyla kalplerimizin parlamasının, böylelikle de tağutun zulmetinin ondan uzaklaşabilmesinin vakti gelmedi mi!!!

[1]- Biharul Envar c.44 s.374, Muzirul Ahzan s.32, Menakıb-ı Al-i Ebi Talib (as) c.3 s.246 ve diğer kaynaklar

Ve sormamız gerek, kalplerimizin Allah'ın çağrısına tabi olmasının ve gerçek bir tövbeyle, Allah'a (svt) tövbe etmemizin vakti gelmedi mi? Ki, böylelikle de, Allah'ın yardımcılara yardım eder, Allah'ın düşmanları ile savaşır, İslam'ı, hayatlarımız için bir huy ve yol kılar, Kuran'ı kendimiz için bir slogan yapar ve "Allah'tan başka ilah yoktur" sözünü kendimiz için bir sığınak ve kale ediniriz?!!!

Daha ne kadar, bu kayboluşta ve sahrada, seraba hasretken, kalmaya devam edeceğiz? Oysa ki, çıkış elimizdedir ve su, bizlere çok yakındır!!

Allah Teala buyurmuştur: *[Ve sen, körleri dalâletlerinden kurtarıp hidayete erdirecek değilsin. Sen ancak ayetlerimize iman edenlere duyurursun. İşte onlar (Allah'a itaat hususunda) teslim olanlardır.]*
(Rum 53)

İslam, Siyaset ve Yönetim

Bugün, İslam ülkelerini yöneten tağutlar, Müslümanların geneli arasında, bir fikir yaymaya çalışıyor. Bu fikir de, din ve devletin ayrılığıdır. Bu fikir için bir slogan yükseltiyorlar; (Din, din içindir, devlet devlet içindir). Ve bu cahiller, bu fikri değiştirmediler, bilakis onu, materyalist Batı dünyasından getirdiler. Ve eğer İncil ve Tevrat değiştirilmemiş ve rahipler ile hahamlar bu dünyaya ve şu zamandaki otoritelere yönelmemiş olsaydı; batıda, asla bu materyalist fikir, Hristiyanlar ve Yahudiler arasında yayılmamış olurdu.

Ve bu, İslam dini ile tanışık olan, hiçbir Müslüman'ın genel olarak dahi, aldanmayacağı bir safsatadır. Zira, İslam dini, insan hayatındaki, büyük küçük her meseleden bahsetmiştir. Ayrıca, onların bütünü içinde, ibadetlerden de bahsetmiştir, böylelikle de, İslam fıkhnının bildirmediği, hiçbir ekonomik ya da sosyal mesele yoktur. Bununla birlikte, askeri meseleler, cihad durumları, gayri müslimler ile muamele, anlaşmalar, sözleşmeler ve uzlaşmalardan da bahsetmiştir. Ve siyaset, tüm bu meselelerin toplandığı şeyden başka bir şey değildir. Fakat tağutlar bundan hoşnut değildir ki, onlar için siyaset, İslam ümmetine galip gelmek için uyguladıkları hileler ve aldatmacalardan ibarettir. Onların siyaseti, insanlara karşıdır. Oysa ki, Allah'ın istediği siyaset, insanların menfaati içindir ve Allah'ın, İslam'da tanıttığı siyasetten sapmak isteyen kimse, cahiliye günlerinin karanlığına sapmıştır.

Allahu Teala buyurmuştur: *[Onlar hâlâ cahiliye devrine ait hükmü mü istiyorlar? Ve yakîn sahibi olan bir kavim için, Allah'tan daha güzel kim hüküm verir.]* (Maide 50)

Allahu Teala buyurmuştur: *[Ve kim, Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse, o taktirde işte onlar, onlar kâfirlerdir.]* (Maide 44)

Allahu Teala buyurmuştur: *[Ve kim, Allah'ın indirdiğiyle hükmetmezse, o taktirde işte onlar, onlar zalimlerdir.]* (Maide 45)

Allahu Teala buyurmuştur: *[Ve kim, Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse, o taktirde işte onlar fâsıklardır.]* (Maide 47)

Siyaset, güçlü bir şekilde yönetime ve yöneticiye bağlıdır. Tağutun siyaseti ise; hile, aldatmaca, insanlara zarar verme, onları kültürel, entelektüel ve ekonomik olarak sıkıştırmak ve kullar arasında fesadı ve zulmü yaymaktır.

Peygamberin (saa), Masum'un (as) veya onları (as) temsil eden kimsenin siyasetine gelince, o (siyaset), insanlar arasındaki rahmeti ve Allah'a ibadeti yaymak, insanları akılcılığa ve düşünmeye itmek, toplum arasında adaleti ve dürüstlüğü yaymak, insanlara geçimlerini temin etmek ve onları ekonomik olarak güvenceye almaktır.

Tağutun amacı, kendisi ve kendisinin iktidarda kalmasıdır ve Peygamberin (saa) amacı ise halktır, onları karanlıktan aydınlığa çıkarmak ve onlar arasında adaleti yaymaktır.

Ve eğer durum buysa, Allah'ın (svt), Resulullah'tan (saa) sonra, Müslümanları, onlar için Masum liderler tayin etmeden bırakması, makul mudur? Kim dini koruyacak ve insanlar arasında adaleti yayacaktır?!

Nasıl böyle olur? Oysa ki, O (svt), Hikmet Sahibidir, Bilendir. Kuran'da da geçtiği üzere; küçük bir aileyi bile, lidersiz bırakmamıştır. Kuran'da, erkeklerin kadınların koruyucuları olduğunu belirtmiştir!!!

Mantıklı mıdır ki, Allah (svt), İslam ümmetini, belirli bir lider olmadan bıraksın?! Meselenin, Allah düşmanlarının elinde olması için mi?! Yezid bin Muaviye (la) gibilerinin, Hüseyin'i (as) öldürmesi, Medine'nin ihtiramını çiğnemesi ve Allah'ın evine mancınıklarla saldırması için mi?!!

Dahası, bir grup işçisi olan, küçük bir gemiye sahip olan bir kimse, onları (mürettebatı), gemi için bir lider tayin etmeden bırakır mı? Ve eğer, onları lidersiz bırakmış ve gemi batmışsa, bu kişiyi cahil ve ahmak diye vasıflandırmaz mıyız? O halde, Allah'ın (svt) boşlukta dolaşan ve Kendi kullarıyla dolu olan Kendi gemisini bir lider olmaksızın bıraktığını nasıl kabul ederiz?!

Bugün kullar arasındaki nükleer bir savaş, bu gemiyi batırmak ve onu boşluğa dağılmış parçalara ayırmak için yeterlidir. O halde, geminin insanlarını, ilahi bir kanun ve hukuk ile, bu kanunu uygulayan, adil masum bir lider olmaksızın bırakmak, bilgece midir? Allah (svt) bundan uzaktır. Zira, O svt, Adildir, Hikmet Sahibidir, Meliktir, Mukaddestir, Tektir.

Ve biz Müslümanlar olarak kabul ederiz ki, bu çağdaki kanun ve hukuk, dinlerin mührü (sonuncusu) olan İslam dini'dir. Ve Allah (svt), adalet ve doğrulukla, bu dünyanın ve dinin meselelerinde, söz sahibi olması için; adil, pak ve masum liderler tayin etmiştir. Fakat, tağutlar, onların haklarını gaspettiler ve zor kullanarak dümene hakim oldular, insanlar da pak liderleri yüzüstü bıraktı ve onlara yardım etmedi, böylece kendi şanslarını kaybedip, Rablerini gazaplandırdılar.

Ve Müslümanlar kabul etti ki, Peygamber'den (saa) gelen sahih ve mütevatir rivayetlerde zikredildiği üzere [1], onların sayısı onikidir. Ve görürüz ki, onların ilki, Ali (as) ve mührü (sonuncusu) de, Mehdi'dir (as). Bu, "Benden sonra oniki kişi gelecektir" halifeler rivayeti, onlardan (as) başkasıyla uyuşmaz. Onların her biri, İmametini, ümmetin dini ve dünyevi liderliğini iddia ettiler ve kendilerinden sonra kimin geleceğini de söylediler. Ayrıca, Peygamber (saa), onların hepsini, kendi isimleriyle zikretti.

Ve her çağdaki insanlar kabul etti ki, onlar (Ehlibeyt aleyhimusselam), kendi zamanlarının en mükemmel ve alim insanlarıdır ve hiçkimseden, onların (as) insanlardan birinden ilim talep ettiği nakledilmemiştir, bilakis onların ilmi, Allah'tan olan ilham sayesinde ilahidir. Onlar (as), Muhammed'in (saa) ve İbrahim'in (as) soyundandır ki, İmametleri Kuran tarafından zikredilmiştir ve onlara itaatsizlik eden kimselere, cehennem ateşi vaadedilmiştir. Allahu Teala buyurmuştur: *[Yoksa onlar, Allah'ın fazlından (nimetinden) insanlara verdiği şeylere haset mi ediyorlar (çekemiyorlar mı)? Oysa Biz, İbrahim ailesine (soyuna) kitap ve hikmet vermiştik. Ve onlara büyük mülk verdik. Artık onlardan kimi ona iman etti ve onlardan kimi de ondan yüz çevirdi ve alevli ateş olarak cehennem kâfidir.]* (Nisa 54-55)

Ve Müslümanlar, onlar a.s.'in mührü olan, Mehdi'nin (as) İmametini ve onu (as), inkar edenin; Resulullah'ı (saa), inkar eden gibi olduğu üzerinde, ittifak etmiştir ve onu (as), zikreden rivayetler yüzlercedir. Ve maalesef, isimle Müslüman olan pek çok kimse, mübarek zuhur zamanında, onu (as) inkar edecektir ve dalalet lideri, Süfyani'nin yanında yer alacaktır, ki o (Süfyani), İslam'ı ve Müslümanları savunduğunu iddia eder. Allah Subhan ve Teala buyurmuştur: *[Hevasını kendisine ilâh edinen kişiyi gördün mü? Ve Allah, onu ilim üzere dalâlette bıraktı. Ve onun işitme duyusunu ve kalbini mühürledi. Ve onun basar (görme) duyusunun üzerine perde çekti. Bu durumda Allah'tan sonra onu kim hidayete erdirir? Hâlâ tezekkür etmez misiniz (öğüt almaz mısınız)?]* (Casiye 23)

[1]- Resulullah (saa) buyurmuştur: "Din, Kureyş'ten oniki halife olduğu sürece baki kalacaktır." – Müsned-i Ahmed c.5 s.86-87. Cabir bin Semra nakleder, Resulullah (saa) veda haccında şöyle buyurdu: "Bu din, ümmetinden oniki halife olduğu sürece, onunla savaşanlara karşı aşık ve düşmanı ya da muhalifi tarafından zarar görmemiş olarak kalacaktır. Onların hepsi Kureyş'tendir." –Sahih-i Müslim c.6 s.3, Sünen-i İbni Davud c.2 s.309

Onu (as) alametler ve mucizeler ile tanıyacak olmalarına rağmen, onları (o alametleri), (öyle) bir şekilde yanlış yorumlayacaklar ki, yerin, Süfyani'nin ordusunu yutmasını, doğal bir olay gibi gösterecekler, onlardan öncekilerin, Ebrehe Habeşi'nin ordusunun ölümünü, ilahi bir ceza değil de, bir beladan ötürü olmuş, bir olay gibi gösterdikleri gibi.

Ve İmamların İlki olan Ali'nin (as) İmametinin delilleri sayılamayacak kadar çoktur, onlardan bazıları Resulullah'ın (saa) şu sözleridir, *"Ali (as) sizin aranızdaki en adil kimsedir."* [1] *"Onu (as) Emirel Müminin olarak selamlayın"* [2] *"Sen (as) benden sonra halifesin."* [3] *"Sen (as) benden sonra her mümin erkek ve kadının velisisin."* [4] *"Senin bana olan konumun, Harun'un Musa'ya (as) olan konumu gibidir."* [5] Ve Harun (as), kendi hayatında, Musa'nın (as) halifesiydi. Ve Kuran'daki Mübahele ayetinde [6], Ali'nin kendisi-nefsi (as), Resulullah'ın (saa) kendisi-nefsi ile aynıdır. Allahu Teala buyurmuştur: *[Artık kim sana gelen ilimden sonra, onun hakkında seninle tartışırsa o zaman de ki: "Gelin, oğullarımızı ve oğullarınızı, kadınlarımızı ve kadınlarınızı, kendimizi ve kendinizi (nefsimizi ve nefsinizi) çağıralım. Sonra dua edelim, böylece Allah'ın lânetini yalancılara üzerine kılalım.]"* (Al-i İmran 61)

Ve Tefsirciler, ittifak etmişlerdir ki, Resulullah (saa); Ali, Fatıma ve Hasaneyn'i (Hasan ve Hüseyin) (as) götürdü. Ve Fatıma (sa), (bu ayetteki) kadındır. Zira o (sa), ilk ve sonunculardan olan kadınların efendisidir. Allah (svt), İbrahim (as) hakkında, sadece tek bir kişi olmasına rağmen, bir ümmet olduğunu buyurmuştur [7]. Ve Hasaneyn (as); oğullardır ve bunda ihtilaf yoktur. Ve Ali (as), Peygamberin (saa) kendisidir (nefsidir) [8]. Ayetteki nefisle kastedilenin, Resulullah'ın (saa) nefsi olduğunu iddia etmeye gelince, o halde bu, hevaya uyup, Allah'ın (svt) kelimelerini yararsız bir gevezeliğe benzetmekten başka bir şey değildir ve Allah (svt) yararsız bir gevezelikten yücedir. Keza, zaten kişinin, hali hazırda kendisi mevcutken, kendisini çağırmasının bir anlamı yoktur.

[1]- Tefsir-i Kurtubi c.15 s.162, İbni Ebil Hadid, Şerh-i Nehcül Belağa c.1 s.18, İbni Arabi, Ahkamul Kuran c.4 s.43, Gazali, el Müstesda s.170, Tarih-i Dimeşk c.51 s. 300

[2]- Şeyh Tusi, el İktisad s.203, Müfid, Nuketul İtikadiyye s.41, İbni Tavus, el Yakın s.312, Biharul Envar c.37 s.111

[3]- Şeyh Tusi, On Harf s.97. Şevahidud Tenzil c.2 s.276'da nakledilir, Enes rivayet eder: Peygamber (saa) zamanında, yeryüzüne bir yıldız indi. Peygamber (saa) de şöyle buyurdu: "Bu yıldızın bakın, onun yere ineceği evin sahibi benden sonra halifedir." Biz de yıldızın, Ali bin Ebi Talib'in (as) evine indiğini gördük. Böylece bir grup kimse dedi ki, "Muhammed (saa), Ali'nin (as) sevgisinde, azdı." Böylece Allah (svt), şu ayetleri indirdi, *[Kaybolduğu zaman yıldız andolsun. Sahibiniz (Muhammed (saa)) dalâlete düşmedi ve azmadı. Ve o, hevasından konuşmaz, o sadece ona vahyolunan vahiydir.]* (Necm (Yıldız) 1-4)

[4]- Yenabiul Mevedde c.1 s.112, Şeyh Tusi, On Harf s.97 ve diğer pek çok kaynak.

[5]- Müsned-i Ahmed c.1 s.179, c.6 s.396, Sahih-i Müslim c.7 s.120, Sahih-i Buhari c.4 s.208

[6]- Resulullah (saa) ve onu (saa) inkar eden bir grup Necran Hristiyanı, doğru söyledikleri üzere yemin etmek ve Allah'ın lanetini yalancılara üzerine kılmak için, bir yerde toplanmaya sözleştiler. Ama Necranlılar bu mübaheleden (lanetleşmeden) kaçındılar.

[7]- İmam Ahmed el Hasan (as), şu ayete işaret ediyor: [Muhakkak ki İbrahim (as), Allah'a hanif olarak yönelen bir ümmet idi. Ve o, müşriklerden olmadı.] (Nahl 120) Bu yüzden de, Fatıma (sa), tekil olmasına karşın, ayetteki kadınlarımız hitabının, çoğul olmasında sorun yoktur.

[8]- Fahr-i Razi'nin naklettiği şeyle yetiniyorum. Razi şöyle nakleder, Rivayet olunmuştur ki, Resulullah (saa) Necran Hristiyanlarına delillerini açıkladı. Ama onlar, kendi cehaletleri üzerinde ısrar ettiler. Bunun üzerine Resulullah (saa) şöyle buyurdu: "Gerçekten Allah bana emretmiştir ki, sizler hücceti kabul etmediğiniz takdirde, sizinle mübahele edeyim." Onlar: "Ey Ebu'l-Kasım, (müsaade ver ki), biz dönüp bu mesele hakkında düşünelim, sonra senin yanına gelelim." Onlar geri döndüklerinde, görüş sahibi olarak kabul ettikleri büyüklerine: "Ey Mesih'in kulu, senin görüşün nedir?" diye sordular. O da: "Ey Hristiyanlar, Muhammed (saa), Allah tarafından gönderilen bir peygamberdir. O, Hz. İsa (as) hususundaki, doğru olan şeyleri getirmiştir..." dedi. Mübahele günü, Resulullah (saa), Hüseyin'i (as) kucağına almış, Hasan'ın (as) elinden tutmuştu ve Fatıma (sa), Resulullah'ın (saa) arkasından, Ali (as) ise Fatıma'nın (sa) arkasından hareket ediyorlardı. Resulullah (saa), onlara: "Ben dua ettiğimde siz "amin" deyin." buyurdu. Bu hâli gören Necran Hristiyanlarının din adamı: "Ey Hristiyan topluluğu, ben öyle (nurlu) yüzler görüyorum ki, eğer Allah'tan, dağın yerinden oynamasını isteseler, Allah onların yüzünün suyu hürmetine, o dağın yerinden oynatır; (sakın) bunlarla mübahele etmeyin, yoksa helak olursunuz ve kıyamet gününe kadar artık, yeryüzünde bir Hristiyan bile kalmaz..."

Ve Allah Subhan ve Teala buyurmuştur: *[Sizin veliniz, ancak Allah ve Resulü ve iman edip namaz kılan ve rüku ederken zekat verenlerdir.]* (Maide 55)

Ve Tefsircilerin çoğu, bu ayetin, Ali (as) hakkında olduğunda ittifak etmiştir. Ki, o zaman, rüku halindeyken, yüzüğünü bağışlamıştı[1]. Ve çoğul hal, ondan sonraki, onbir evladını da dahil etmek içindir, böylece o (as) ve Fatıma (sa) vasıtasıyla, Resulullah'ın (saa) evlatları olan kendisinden sonraki onbir evladı da (as), Resulullah'tan (saa) sonra, müminlerin meselelerini üstlenmeye daha layıktır. Ki, onların biatı, Resulullah'ın (saa) biatından kaynaklanır. Keza, onun (saa) biatı da, ilahi biatten kaynaklanır.

Ve bu ayet, Allah'a biat ile ilişkili olduğundan dolayı; hakimiyetten, dini ve dünyevi meseleleri ele alıp düzenlemekten başka bir şeyle, onu tanımlayacak hiçbir anlam yoktur. Ve Allah Teala buyurmuştur: *[Ey iman edenler, Allah'a itaat edin ve Resule itaat edin ve aranızdan emir sahip sahiplerine.]* (Nisa 59)

Buradaki emir sahipleri, Resulullah'tan (saa) sonraki, oniki masum İmam'dır (as) ve eğer o (yetki sahipleri), onlardan başka biri olsaydı; emrin, itaatsizlik eden ve günah işleyen kimselere, mutlak itaat etmek demek olacaktı.. Ve bu, mutlak itaattir çünkü, o (itaat), Allah'a (svt) itaat ile ortaktır. Ve bu doğru değildir ki, emir sahipleri; masum İmamlardan (as) başkası olsun... Zira bu, Allah'ın (svt), bizlere, Kendi düşmanlarına itaat etmeyi emrettiğini, ya da, en azından, Allah'a itaatsizlik etmeyi emrettiğini kasteder.. Ve, Allah svt, böyle bir şeyden uzaktır.

Öyleyse açıklandı ki, Peygamber'den (saa) sonra itaat edilmesi emredilen kimseler, Ali ve onun masum evlatlarıdır (as). Ve onların günahlardan masum oluşları, Kuran'da zikredilmiştir. Allah Teala buyurmuştur: *[Şüphesiz Allah sizden kiri gidermeyi ister, ey Ehlibeyt, ve sizi tam bir temizlikle temizlemeyi.]* (Ahzab 33)

Ve Peygamber (saa) belirtti ki, onlar (Ehlibeyt) Ali, Fatıma ve Hasaneyn'dir (as), pek çok tefsirci tarafından tefsirlerde zikredildiği üzere. [2]

[1]- Büyük Ehli Sünnet alimleri, bu ayetin, Hazreti İmam Ali (as) hakkında indiğinde ittifak etmiştir. Ebu İshak Sa'lebi "El Kebir" adlı tefsirinde, kendi senediyle, Ebu Zer-i Gaffari'den naklettiği bir hadiste, Ebuzer Gaffari şöyle diyor, "Ben bu iki kulağımla duydum-yoksa her ikisi de sağır olsun- ve bu iki gözümle gördüm- yoksa her ikisi de kör olsunlar- ki, Rasulullah (saa) şöyle buyuruyordu: "Ali (as), müminlerin önderi, kafirleri öldürendir; ona yardım eden (Allah'tan) yardım görür; onu yalnız bırakan (Allah tarafından) yalnız bırakılır."Biliniz ki ben, Resulullah'la (saa) birlikte namaz kıldığım bir gün, bir fakir mescitte halktan yardım diledi. Ama hiç kimse ona bir şey vermedi. Hazreti Ali de, rükü halinde idi; serçe parmağını ona doğru uzattı; o parmağında yüzük vardı. Fakir gelip, parmağından o yüzüğü çıkardı. O zaman, Resulullah (saa), Allah'a yakararak şöyle dua etti: "Ey Allah'ım, kardeşim Musa sana dua ederek Ey Rabb'im, benim göğsümü aç; işimi kolaylaştır; dilim'den düğümü çöz de sözümü anlasınlar ve benim kendi ehlimden kardeşim Harun'u bana yardımcı kıl; onunla beni güçlendir ve onu benim işime ortak kıl da sana çokça tesbih edip çokça zikir edelim; gerçekten de sen bizim (halimizi) en iyi görensindir, dedi, sen ise ona: "Ey Musa, duan kabul edildi ve istediğin verildi diye vahyettin. Ey Allah'ım, ben de senin kulun ve Peygamberinim; sen benim de göğsümü aç; işimi kolaylaştır. Bana kendi ehlimden Ali'yi vezir (halife, yardımcı) karar ver; onunla beni güçlendir." Ebuzer şöyle diyor. Allah'a andolsun henüz Resulullah (saa) sözünü tamamlamamıştı ki, Cebrail-i Emin nazil olup, şu ayeti getirdi: [Sizin veliniz, ancak Allah ve Resulü ve iman edip namaz kılan ve rüku ederken zekat verenlerdir. Allah'ın, Resulünün ve iman edenlerin velayetini kabul eden kimseler (bilsin ki) gerçekten de Allah'ın hizbi (grubu) galip olanlardır.] - Tefsir-i Fahr-u Razi c.12 s.26, Tefsir-i Ibn-i Kesir c.2 s.17, Tefsir-i Taberi c.6 s.288

[2]- Ehl-i Sünnet, kendi Sahihlerinde bu ayetin, beş kişi hakkında nazil olduğunu, onların da; Muhammed, Ali, Fatıma, Hasan ve Hüseyin (as) olduğunu nakletmektedirler. Resulullah (saa), bu ayetin, onlar ve kendisi hakkında olduğunu açıklamış ve Ali, Fatıma, Hasan ve Hüseyin' i (as) abasının altına alarak şöyle buyurmuştur: "Allah'ım! Bunlar benim Ehl-i Beyt'imdir. Öyleyse onlardan pisliği gider ve onları tertemiz kıl." - Tefsir-i Taberi c.22, s.6, Sahih-i Tirmizi c.5 s.351, h. 3205, Sahih-i Müslim, Ehl-i Beyt'in Faziletleri Babı, c.4 s.1883 h. 2424, Müsned-i Hanbel c.4 s.107

Ve Peygamber (saa), öğle vaktinde, Gadir Hum'da, Veda Haccında şöyle buyurdu: *“Ey insanlar, ben sizi kendinizden daha evla değil miyim?” Onlar da dedi ki: “Evet, ey Allah'ın Peygamberi.” O (saa) de buyurdu: “Ben her kimin mevlası isem Ali (as) da onun mevlasıdır. Allah'ım ona yardım edene yardım et, ona düşman olana düşman ol, onu destekleyeni destekle, onu yalnız bırakanı yalnız bırak ve döndüğü her yerde hakkı da onunla birlikte döndür.”* [1]

Bu rivayette, Resulullah (saa) kanıtladı ki, kendisine biat, Ali bin Ebi Talib'e (as) biattir ve Peygamber (saa), müminlere kendilerinden daha evladır ve bu, Peygamber'den (saa) gelen mütevatir bir rivayettir, Müslümanların kitaplarından olan onlarca kaynakla bereber. Ki, onların içinde (zikredilir ki), Peygamber (saa), Veda Haccındaki hutbesinden sonra, Gadir Hum'da, Müslümanlar'dan, Ali bin Ebi Talib'e (as) biat etmelerini istedi. Ebubekir ile Ömer de, ona (as) biat etti ve onu (as) “Emirel Müminin” lakabıyla selamladı. [2] Ve o günde, bizler de, onlar da sorgulanacaktır, ki o gün, ne mal ne de oğullar, hiçkimseye fayda vermez, Allah'a temiz bir kalple yaklaşıp yaklaşıp başka...

Ali'nin (as) evlatlarından olan İmamlara gelince, Cabir bin Abdullah Ensari (Allah ondan razı olsun) tarafından naklediliği üzere onlar (as); Peygamber (saa) tarafından belirtilmiştir. Allah (svt) şöyle buyurduğunda: *[Ey iman edenler, Allah'a itaat edin ve Resule itaat edin ve aranızdan emir sahiplerine. Bundan sonra eğer bir hususta ihtilâfa düşerseniz, o taktirde Allah'a ve ahiret gününe iman ediyorsanız, onu Allah'a ve Resulüne götürün. Bu daha hayırlıdır ve tevîl (yorum) bakımından en güzeldir.]* (Nisa 59) Cabir şöyle dedi: *“Ya Resulullah (saa), Allah'ı ve Resulünü tanıyoruz, itaatinin sana itaat demek olduğu o emir sahipleri kimlerdir peki?” Resulullah (saa) şöyle buyurdu: “Onlar benim halifelerim, benden sonra Müslümanların İmamlarıdır ey Cabir! Onların ilki Ali bin Ebu Talib'dir, sonra Hasan ile Hüseyin, ardından da Ali bin Hüseyin ve Tevrat'ta “Bâkır” adıyla tanınan Muhammed bin Ali gelir. Sen de onu göreceksin ey Cabir; onu gördüğün zaman kendisine benim selamımı ilet. Onu, Cafer bin Muhammed Sadık izler; ondan sonra da Musa bin Cafer, Ali bin Musa, Muhammed bin Ali, Ali bin Muhammed, Hasan bin Ali gelir ve onu da adı ve künyesi benim adım ve künyem olan, Allah'ın yeryüzündeki son hücceti ve kulları arasında bıraktığı son İmam, yani Hasan bin Ali'nin oğlu (as) izler. Allah Teala onun eliyle yeryüzünün doğusunu ve batısını fethedecektir. O, dostları ve Şiilerinden gizlenip gaybete çekilecektir. Onun gaybette bulunduğu dönemde, kalbi Allah Teala tarafından iman için denenip sınanmış olan kimseden başkası onun imametine olan inancını sürdüremeyecektir.”* [3]

Ayrıca, Peygamber (saa), Hüseyin'e (as) şöyle buyurdu: *“Bu, oğlum Hüseyin'dir (as). O (as), bir İmam'ın oğlu olan bir İmam'dır. Bir İmam'ın kardeşidir, dokuz İmam'ın babasıdır. Onların dokuzuncusu, onların Kaim'idir ve onların en iyisidir.”* [4]

[1]- Ehli Sünnet Alimi İbni Hacer, kendi kitabında nakleder, İshak dedi ki: Ebu Amr bana Kesir b. Ziyad'dan, o Muhammed b. Ömer'den, o babası Ömer b. Ali'den, o da Ali b. Ebu Talib'den haber verdi, dedi ki: Resulullah (saa), Gadir Hum'da benim elimden tuttu ve dedi ki: “Allah Teala'nın sizin Rabbiniz olduğuna şahadet ediyormusunuz?” dediler ki: “evet ya Resulullah.” Resulullah (saa) dedi ki: “Allah ve Resulü'nün sizlere kendi nefislerinizden daha evla olduğuna şahadet ediyormusunuz ve Allah ve Resulü'nün sizin veliniz olduğuna?” dediler ki: “Evet ya Resulullah.” Resulullah (saa) şöyle buyurdu: “Allah ve Resulü kimin mevlasıysa, bu (Ali) da, onun mevlasıdır ve ben size iki emanet bırakıyorum ki, onlara sarıldıkça asla sapmayacaksınız, Allahu Teala'nın Kitabı ve İtretim Ehli Beytim.” - İbni Hacer, Metalibul Aliyye c.16 s.142 hadis 3943

[2]- Tarih-i Dimeşk c.42 s.220, el Bidaye ven Nihaye c.7 s.386 ve diğer pek çok kaynak

[3]- el Nefi Yevmul Haşr fi Şerhul Babul Hadir Aşer s.115, Kemalud Din s.285, Kifayetul Athar s.45, el İhticac c.1 s.87

[4]- el Nefi Yevmul Haşr fi Şerhul Babul Hadir Aşer s.115, Şeyh Tusi, On Harf s.89, Nuketul İtikadiyye s.43, Biharul Envar c.36 s.372 ve diğerleri

Ve Kadir Suresi, onların (as) İmamet'ini kanıtlar ve Kadir Gecesi'nde (23 Ramazan), melekler ve ruh ile emrin inişi, Resulullah'ın (saa) vefatından sonra, onların üzerine olur. Aksi halde, onun (Kadir Gecesi'nin), onunla (saa) birlikte, vefat ettiği söylenmiş olacaktır. Bu ise, batıldır. Zira, nakledilmiştir ki, o (Kadir Gecesi), ondan (saa) sonra da, devam eder ve o (gece), Ramazan'ın son on günündedir. [1]

[1]- İmam Ebu Cafer (as) şöyle buyurdu: "Ey Şia topluluğu! Kadir suresiyle mezhebinizi savunun. Kesinlikle hasımlarınıza üstünlük sağlamış olursunuz. Allah'a yemin ederim ki bu sure, Resûlullah'tan (saa) sonra Allah Tebareke ve Teâlâ'nın kulları üzerindeki bir kanıttır. Bu sure, dininizin serveridir. Bizim bilgimizin son sınırındır. Ey Şia topluluğu! [Ha. Mim. Apaçık kitaba andolsun. Biz onu mübarek bir gecede indirdik. Biz uyarıcıyızdır.] (Duhan 1-3) âyetleriyle hasımlarınıza karşı kendinizi savunun. Çünkü bu âyetler, özellikle peygamberimizden sonraki emir sahiplerine işaret etmektedir. Ey Şia topluluğu! Allah Tebareke ve Teâlâ: [Hiç bir ümmet yoktur ki, aralarında bir uyarıcı olmasın.] (Fâtır 24) buyurmuştur." Orada hazır bulunanlar dediler ki: "Ey Ebu Cafer! Ümmetin uyarıcısı Muhammed (sallallahu aleyhi ve âlihi)'dir." "Doğru söylediniz." dedi. "O hayattayken, dünyanın birçok bölgesine kendi adına uyarıcılar göndermemelik etti mi?" Soruyu soran kişi: "Hayır." dedi. Ebu Cafer (aleyhisselâm) dedi ki: "Peygamber (sallallahu aleyhi ve âlihi), Allah Azze ve Celle tarafından gönderilmiş ve O'nun adına uyarıcılık yaptığı gibi, peygamberin gönderdiği uyarıcılar da peygamber adına uyarıda bulunuyorlar mıydı?" "Evet." dedi. İmam (as) dedi ki: "Aynı şekilde Muhammed'in (saa) ölümünden sonra da onun adına uyan görevini yerine getirecek gönderilmiş elçileri vardır. Eğer, hayır desen, o zaman Resûlullah'ın (saa) ümmetinden kendisinin döneminde yaşayan insanların soyundan gelecek insanlara yönelik elçilik ve uyarıcılık niteliğini yitirmiş olur." Adam dedi ki: "Kur'ân onlara yetmez mi?" "Yeter; ama onu tefsir edecek birini bulurlarsa." dedi. Adam dedi ki: "Peygamber (saa) Kur'ân-ı tefsir etmemiş midir?" İmam (as) buyurdu ki: "Peygamber onu bir tek adama tefsir etmiş, ümmetine de bu adamın özelliklerini açıklamıştır. O da Ali b. Ebu Tâlib (aleyhisselâm)'dır." Soruyu soran kişi dedi ki: "Ey Ebu Cafer! (aleyhisselâm) Bu belirttiğin husus, özeldir ve halkın geneli bundan yükümlü tutulmaz. İmam (as) buyurdu ki: "Allah, dinin açığa çıkacağı gün gelmeden, kendisine gizlice ibadet edilmesini öngörmüştür. Nitekim peygamberimiz (saa) de dinini açıklama emrine muhatap olmadan önce Hatice ile birlikte gizlice ibadet ediyordu." Soruyu soran kişi dedi ki: "Bu işi üstlenen kişinin gizlenmesi mi gerekiyor?" İmam (as) dedi ki: "Ali b. Ebu Tâlib (aleyhisselâm), Müslüman olduğu gün, peygamberle birlikte, din iyice açığa çıkmadan kendini gizlemedi mi?" Adam: "Evet." dedi. İmam (as) buyurdu ki: "Allah'ın yazdığı kaderin zamanı doluncaya kadar, bizim de bu şekilde davranmamız gerekmektedir." – el Kafi c.1 s.249

Bir adam, Ebu Cafer (Muhammed Bakır aleyhisselâm)'a şöyle demiştir: "Ey Resûlullah'ın (saa) oğlu! Bana kızma" İmam (as) "Niçin?" dedi. "Sana sormak istediğim bir sorudan dolayı." İmam (as) "Sor!" dedi. Adam "Kızmayacak mısın?" dedi. İmam (as) "Kızmayacağım." dedi. Adam dedi ki: "Kadir gecesi ve o gecede meleklerin ve Ruh'un vasilere inmeleriyle, onlara emirler vermeleriyle ilgili görüşünüz hakkında soracaktım. Acaba o gecede vasilere Resûlullah'ın (saa) bilmediği bir emri mi indirirler yoksa bildiği bir emri mi indirirler? Biliyorum ki Resûlullah (sallallahu aleyhi ve âlihi) vefat ettiği zaman, bildiği her şeyi, Ali (aleyhisselâm) kavramış ve kapsamıştı." Ebu Cafer (aleyhisselâm) buyurdu ki: "Benim seninle ne işim var ey Adam? Seni, kim benim yanıma getirdi?" Adam: "Kader, dini öğrenmem için beni senin yanına getirdi." dedi. İmam (as) buyurdu ki: "O zaman sana söyleyeceklerimi iyice anla: Hiç kuşkusuz, Resûlullah (saa) miraca çıkarıldığı zaman, Allah Celle zikruhu, ona olan ve olacak her şeye ilişkin ilmi öğretmedikçe yeryüzüne inmedi... Allah'ın miraç gecesi ona öğrettiği ilminin büyük kısmı, mücmel (öz) bilgilerdi ve bunların açıklamaları Kadir gecesinde gelirdi. Ali b. Ebu Tâlib (aleyhisselâm) da mücmel bilgilere sahipti. Bunların açıklaması ise Kadir gecelerinde gelirdi. Tıpkı Resûlullah'da (saa) olduğu gibi." Soruyu soran adam dedi ki: "Mücmel bilgiler, açıklamalarını da içermiyorlar mıydı?" İmam (as) Buyurdu ki: "İçeriyorlardı. Fakat Kadir gecelerinde, Allah'tan, peygambere ve vasilere şunu şunu yapın şeklinde emirler gelir. Bunlar da, daha önce bildikleri şeylere ilişkin emirlerdir. Bu bilgilerle nasıl amel edecekleri emredilirdi." Ravi der ki: İmam'a dedim ki: "Bunu bana açıklar mısın?" İmam (as) buyurdu ki: "Resûlullah (saa) vefat ettiği zaman, bilgilerin mücmelini ve açıklamasını biliyordu." Dedim ki: "Peki, Kadir gecelerinde peygambere gelen bilgi ne ile ilgiliydi?" İmam (as) buyurdu ki: "Bildiği şeylerle ilgili emirler ve kolaylaştırma amaçlı açıklamalardı." Soruyu soran adam dedi ki: "O halde Kadir gecelerinde, daha önce öğrendik-erinden farklı olarak nasıl bir bilgiyi öğreniyorlardı?" İmam (as) buyurdu ki: "İşte bunu, gizlemeleri emredilmiştir. Sorduğun şeyin yorumunu, Allah Azze ve Celle'den başkası bilemez." Soruyu soran adam dedi ki: "Vasiler, peygamberlerin bilmedikleri bir şeyi bilebilirler mi?" İmam (as) "Hayır." dedi. "Bir vasî kendisine vasiyet edilen ilimden ötesini nasıl bilebilir ki?" Soruyu soran adam dedi ki: "Peki, bir vasinin, başka bir vasinin bilmediğini bildiğini söyleyebilir miyiz?" İmam (as) buyurdu ki: «Hayır. Bir peygamber öldüğü zaman, onun bilgisi, mutlaka vasisinin zihnindedir. Melekler ve Ruh, Kadir gecesinde, sadece kullar arasında vereceği hükmü indirirler." Soruyu soran adam dedi ki: "Peki, Kadir gecesinde inen bu hükmü bilmiyorlar mıydı?" İmam (as) buyurdu ki: "Biliyorlardı. Fakat Kadir gecelerinde emir almadıkça, bununla ilgili bir şeyi bir dahaki seneye kadar uygulama imkânına sahip olmazlar." Soruyu soran adam dedi ki: "Ey Ebu Cafer! Bunu inkâr edemem." Ebu Cafer (aleyhisselâm) dedi ki: "Bunu inkâr eden, bizden değildir." Soruyu soran adam dedi ki: "Ey Ebu Cafer! Sence, Peygamber (sallallahu aleyhi ve âlihi)'ye Kadir gecelerinde, daha önce bilmediği bir şeye ilişkin bilgi gelir miydi?" İmam (as) buyurdu ki: "Böyle bir soruyu sorman, senin için caiz değildir. Bu güne kadar olan ve olacak olan her şeyin bilgisini, bir peygamber ve vasi, ölmeden önce mutlaka kendisinden sonraki vasiye öğretir. Senin sorduğun bilgiye gelince, Allah Azze ve Celle, vasilerden başkasının buna muttali olmasını istemez." Soruyu soran kişi dedi ki: "Ey Resûlullah'ın (saa) oğlu! Kadir gecesinin her sene olduğunu nasıl bilebilirim?" İmam (as) buyurdu ki: "Ramazan ayı geldiği zaman, her gece Duhan suresini yüz kere oku. Yirmi üçüncü geceye geldiğin zaman, sorduğun şeyin bizzat doğrulandığını gözlerinle göreceksin." – el Kafi c.1 s.251

Ve Ali (as) ile (onbir) evladından oluşan, Peygamber'den (saa) sonraki, on iki masumun (as) İmametinin delilleri çok sayıdadır. Sadece, onların bazısını zikrettim ve bu kusur için Allah'tan, Resulünden (saa), İmamlardan (as) ve müminlerden özür diliyorum. Bu yüzden, emrin onlara (as) ait olduğunu ve hilafeti onlardan (as) almış kimsenin, hilafette hiçbir hakka sahip olmadığını bilirken; onlardan (as) sapmış ve onların (as) haklarını gaspetmiş kimseyi takip etmiş kimseler için, hiçbir mazeret kalmadı... Emirel Müminin (as) buyurmuştur: *“Andolsun Allah'a ki; filân, onu bir gömlek gibi giyindi; oysa daha iyi bilirdi o, ben hilâfete nispetle değirmen taşının mili gibiydim; hilâfet benim çevremde dönerdi; sel benden akardı; hiçbir kuş, uçtuğum yere uçamazdı. Hilâfetle arama bir perde çektim; onu koltuğumdan silkip attım. Düşündüm; kesilmiş elimle hamle mi edeyim; yoksa bu kapkaranlık körlüğe sabır mı edeyim? Hem de öylesine bir körlük ki ihtiyarları tamamıyla yıpratır; çocuğu kocaltır; inanan da Rabbine ulaşıncaya dek bu zulmette zahmet çeker. Gördüm ki sabretmek daha doğru; sabrettim; ettim ama gözümde diken vardı, boğazımda kemik vardı; mirâsımın yağmalandığını görüyordum. Birincisi, ona falâna verip gitti (sonra A'şâ'nın şu beytini okudular:)*

Bugün deveye binmişim; yolculuk zahmetine düşmüşüm;

Câbir'in kardeşi Hayyanla bulduğum günle bu günüm kıyaslanır mı hiç?

Ne de şaşılacak şey ki yaşarken halkın kendisini bırakmasını teklif ederdi; ölümünden sonra yerine öbürünün geçmesini sağladı. Bu iki kişi hilâfeti, devenin iki memesi gibi aralarında paylaştılar. O, hilâfeti, düz ve düzgün olmayan çorak bir yere attı; sözü sertti, insanı yaralardı; onunla buluşup görüşeni incitirdi. Meselelerde şüphesi çoktu; özür getirmesinin sayısı yoktu. Onunla konuşan, arkadaşlık eden, serkeş bir deveye binmişe benzerdi; burnuna geçen yularını çekse burnu yırtılır, yaralanırdı; bıraksa üstündekini helâk olma çukuruna götürür, atardı. Allah'ın bekasına andolsun, halk, onun zamanında ne edeceğini şaşırdı; yoldan çıktı; renkten renge boyandı; oradan oraya yeldi-durdu. Uzun bir zaman, çetin mihnetlere düştüm; sabrettim; derken o da yoluna düzüldü; halîfeliği bir topluluğa bıraktı ki ben de bunların biriyim sanıldı.

Allah'ım, sana sığınırım; ne de danışma topluluğuydu bu. Onlardan benim hakkımda, birincisiyle ne vakit bir şüpheye düşen oldu ki bu çeşit kişilere katıldım ben? Fakat inerlerken onlarla indim; uçarlarken onlarla uçtum; inişte, yokuşta onlarla beraber oldum. İçlerinden biri, hasedinden gerçekten saptı; öbürü, damadı olduğundan ona uydu, benden yüz çevirdi; öbürleri de öyle işler ettiler ki anmak bile çirkin.

Derken kavmin üçüncüsü kalktı; hem de bir halde ki iki yanı da yelle dolmuştu; işi gücü, yediğini çıkaracak yerle yiyeceği yer arasında gidip gelmekti. Onunla beraber babasının oğulları da işe giriştiler; Allah malını ilk baharda devenin otları, çayı-çimeni yiyip sömürmesi gibi yediler, sömürdüler. Sonunda onun da ipi çözüldü; hareketi tezce yaralanıp öldürülmesine sebep oldu, karnının dolgunluğu onu bu hale getirdi; işini tamamladı gitti.

Derken, halkın benim etrâfıma, sırtlanın boynundaki kıllar gibi üşüşmesi kadar beni üzen bir şey olmadı; her yıldan, birbiri ardınca çevreme üşüştüler; bir derecede ki kalabalıktan Hasan'la Hüseyin, ayaklar altında kalacaktı neredeyse. Koyunların ağıla üşüşmesi gibi çevreme toplandı-lar; bu hengamede elbisem bile yırtılmıştı.

Ama işi elimle aldıktan sonra bir bölük, biatten döndü; ahdini bozdu. Öbür bölük ok yaydan fırlar gibi fırladı, inancından vazgeçti; öbürleri de itâatten çıktı; sanki onlar, her türlü noksan sıfatlardan münezzeh Allah'ın [İşte âhiret yurdu; biz onu, yeryüzünde yücelik ve bozgunculuk dilemeyenlere veririz ve sonuç, çekinenleridir] buyurduğunu duymamışlardı (Kasas 83). Evet, andolsun Allah'a, elbette duydular da, ezberlediler de; fakat dünya, gözlerine bezenmiş bir şekilde göründü, onun bezentisi hoş geldi onlara.

Ama şunu da bilin ki andolsun tohumu yarana, insanı yaratana, bu topluluk, biat için toplanmasaydı, Allah'ın, zâlimin doyup zulmetmemesi, mazlûmun aç kalmaması hakkında bilginlerden aldığı ahd-ü peyman olmasaydı hilâfet devesinin yularını sırtına atardım; ümmetin sonuncusunu, ilkinin kâsesiyle

suvarır giderdim. Siz de anlamışsınızdır ki şu dünyânızın değeri, bir dişi keçinin aksırığından da değersizdir bence.” Nehcül Belağa c.1 s.30, Şıkkıkiye Hutbesi

Ve O (as) şöyle buyurmuştur: *“Ey insanlar, sözlemi dinleyin ve onları benden anlayın. Aramızdaki ayrılık yakındır. Ben mahlukatın İmamıyım, mahlukatın en iyisinin halifesiyim, ümmetin kadınların Efendisinin (sa) kocasıyım, pak neslin ve hidayet İmamlarının babasıyım. Ben Resulullah'ın (saa) kardeşiyim, onun (saa) halifesi, destekçisi, veziri, yareni, seçilmiş, sevgilisi ve dostuyum. Ben Emirel Mümininim, ibadette ihlaslı olanların lideriyim, halifelerin efendisiyim. Benim düşmanlığım, Allah'ın düşmanlığıdır. Benim barışım, Allah'ın barışıdır. Bana itaat, Allah'a itaattir. Bana biat, Allah'a biattir. Benim Şiam, Allah'ın yardımcılardır. Benim ensarım, Allah'ın ensarıdır. Beni hiçten yaratmış olan Kimseye andolsun ki, Muhammed'in (saa) ashabından olan belleyciler bildi ki; (ahdi) çiğneyenler, zalimler ve mürtedler, Ümmi Peygamberin (saa) diliyle lanetlenmiştir. Ve yalan uyduran kimse helak olmuştur.”* [el-Ameli al-Saduk s. 702, Ilal el-Şeraı c.1 s.43, Men lâ Yahzuruhu'l-Fakih c.4 s.419, Bihar el-Envar c.39 s.336]

Ve hilafet, Emirel Müminin Ali'ye (as) geldiğinde, o (as), Müslümanlarla Allah'a doğru yürümeye çalıştı, onları karanlıktan aydınlığa çıkarmaya ve Osman'ın taraftarlarının eliyle zulüm yayıldıktan sonra, adaleti yaymaya çalıştı. Fakat bu, onun (as) için, ne kadar da zordu ki, o zaman da, insanlar bu dünyaya kuldu ve din sadece dillerindeydi, Allah'ın ahidini yerine getirmiş birkaçı dışında. Ve bu, onun (as) için, ne kadar da zordu ki, o zaman da, kafirlerin önderi Ebu Süfyan ile Şehitlerin Efendisi Hamza'nın (as), ciğerini yiyen, Hind'in oğlu otoriteye atıldılar. Ve onun (as), Nakisin, Kasitin ve Marikin (Cemel, Sıffin ve Nehrevan ehli), Allah onlara lanet etsin, gruplarına karşı olan büyük cihadı kimseden gizli değildir. Böylece o (as), hakkını açıkladı ve insanları, Allah'ın doğru yoluna hidayet etti. Ki, böylece insanlar, İmamlar'dan (as) saptıkları için, hiçbir mazerete sahip olmayacaktı. Fakat insanlar, onları (as) yüzüstü bıraktı ve onlara yardım etmedi. Böylece Muaviye (Allah ona lanet etsin), Hasan'ı (as) öldürdü ve Yezid (Allah ona lanet etsin), Hüseyin'i (as) öldürdü ve sadece yetmiş kişi ya da biraz daha fazlası Hüseyin'e (as) yardım etti ve o (as), Aba ehlinin beşincisidir, cennet gençlerinin efendisidir, yeryüzündeki bir peygamberin kızının son oğludur ve Resulullah'ın (saa) üçüncü halifesidir. Ve Müslümanları'n, Hüseyin'in (as) döneminde, tağutlara teslim olup, itaat etme hususunda ne duruma ulaştığını bilmeniz gerekir ki, o durum, onu (Hüseyin'i) (as); Resulullah'ın (saa) zürriyetini ve kendi mukaddes nefsinin kurban etmeye götürdü.. Yezid ve benzerlerine (Allah onlara lanet etsin) itaat ederek; Allah'ın biatından çıkıp, tağutun ve şeytanın biatına girdikleri ve dinden uzaklaştıkları hususunda; Müslümanları uyarmak için...

Böylece, Hüseyin'den (as) sonra, Resulullah'ın (saa) halifeleri, Allah'ın yolunda cihad yoluna ve insanları, Muhammed'in (saa) getirdiği gerçek İslam dinine geri dönmeye devam ettiler, ümmete galip gelmiş olan bu tağutların istediği dine değil. Ve Hüseyin'in (as) kanı, pek çok Müslümanın üzerinde; Allah'ın (svt) biatına geri dönmesi hususunda, büyük bir etkiye sahipti ve o zamandan sonra, Muhammed'in (saa), gerçek dinini temsil eden Al-i Muhammed (as) tarafından önderlik edilen, sevilen bir İslami temel oluşmaya başladı. Ve onlar (as), Allah'a çağırmaya devam ettiler ve tağutlar da, şeytana çağırmaya devam etti. Ve onlar (tağutlar), bu dünyayı din ile değişmiş kimseler arasından, kendilerine yardım edecek kimseler buldular.

Ve Peygamberin (saa) halifelerine, şiddetli bir şekilde zarar verildi ve onların (as) takipçileri öldürüldü. Bu ümmetin tağutu onlara; Firavun'un, İsrailoğulları'dan olan müminlerine yaptığı şeyi yaptı; kollar ve bacaklar kesildi, müminler hurma ağaçlarının kütüklerine asıldı.. Fakat, hakkın kendi ehli vardır. Ve onların müminlere zarar verdiği her sefer, takipçiler binlerce artıyordu. Ve İmamet, Al-i Muhammed'in (as) halifelerinin mührüne (İmam Mehdi'ye) (as) ulaştığında, Allah (svt) onu korumayı diledi. Bu yüzden de, onu tağutların gözlerinden uzak tuttu. Böylece, onlar (tağutlar), babalarını (as) öldürdükleri gibi, onu (as) öldüremediler ve o (as), yetmiş yıldan fazla bir süre boyunca, en iyi müminlerden olan insanlar sayesinde, İslam ümmetine liderlik etmeye devam etti, o kimseler, onunla (as) direkt olarak iletişime geçtiler ve Müslümanların sorularını, ona (as) iletiler ve onun (as), farklı meseleler hususundaki cevaplarını ve açıklamalarını da, Müslümanlar'a iletiler.

Ve bu zaman bittiğinde, Allah onu (as), büyük gaybete göndermeyi diledi. Tâ ki, Allah svt, ona (as), kıyam etmesi için izin verinceye dek. Ve bu ümmetten bir nesil, Allah'ın hak dinini, dünyadaki tüm dinlere galip kılmak için, ona (as) ve Allah'ın (svt) dinine yardım etmek için, hazır olduğu zaman... Ve, ondan (as) ve babalarından (as) olan bazı rivayetler gösteriyor ki, ümmetin liderliği, dini ve dünyevi olarak, onların (as) rivayetlerinin ravilerinin elindedir. Ve bazıları, rivayetlerin ravilerini, onun (as) gaybeti dönemindeki, adil alimler olarak tefsir ettiler. Bu, onun (as), kendisinden (as) bir şeyler ileten ve kendisinin (as) emirlerini, müminlere ileten, özel bir temsilcisinin olmadığı durumdadır. Onun (as), kendisinden bir elçi göndermesi durumuna gelince, o halde ona itaat edilmesi zorunludur, hatta alimler tarafından bile. Dahası, ona yardım etmeleri gerekir ve eğer, onu yüzüstü bırakıp, onun emirlerine itaatsizlik ederlerse, Ehlibeyt'in (as) biatından çıkmışlardır ve onlara itaat edilmez, dahası onlara itaatsizlik edilmelidir ve itaat, İmam'dan (İmam Mehdi'den) (as), gönderilmiş olan elçi içindir.

Ve Şeyh Abdülkerim Zencani'nin (Allah ona rahmet etsin), Zakirat-us Salihin kitabında 7, 8 ve 9. Sayfalarda zikredilir: *"Fakih olmanın şartlarını karşılayan fakihe biata gelince, o halde bu, İmamın (as) biatından çıkan bir daldır ki, o da, Peygamberin (saa) biatından çıkmıştır ve o da, ilahi biat ve velayetten çıkmıştır."*

Ve açıklamak adına: Bu; şu apaçık belli gerçekten çıkmıştır ki; Yüce Yaratıcı'nın gücü, O'nun mahlukatı üzerine kudretidir, en üstün güç çeşididir ve en şiddetli velayet (yetki) çeşididir ve bu ilahi biat ve velayetten, Peygamberin (saa) biati çıkar ve bu Allah Teala'nın şu sözünde ima edilmiştir: *[Peygamber, müminlere kendilerinden daha evladır.]* (Ahzab 6) ve bu peygambere ait biatten, Peygamberin (saa), Gadir rivayetinde işaret ettiği gibi, İmamın (as) biati çıkmıştır. O rivayet, iki mezhebin kitaplarında da, sahih ve mütevatir olarak nakledilmiştir. Bu yüzden, Allah'ın peygamberi (saa), şu sözyle İmam'a (as) biat için zemin hazırlamıştır: *"Ey insanlar, Ben sizlere kendinizden daha evla değil miyim?" Onlar da dedi ki: "Evet." O (saa) de buyurdu ki: "Ben her kimin mevlası isem, Ali (as) da onun mevlasıdır."* [el Gadir c.1 s.8]. Ve bu zeminin, nihai bir hüccet olması için; Peygamber Efendimiz; "evla" (أولاً) kelimesini; "mevla" (ولوم) kelimesinden türemiş anlamda kullanmıştır. Ve böyle yaparak göstermiştir ki; İmam'a (as) biat, Peygamber'e (saa) biatten çıkan bir daldır ve onun bir parçasıdır. Ve bunu desteklemek için, eksiksiz rivayetler vardır ki, İmam (as), Allah'ın, insanlar üzerine hüccetidir ve o (as), insanlar üzerine, Allah'tan (svt), nihai velayete (yetkiye) sahiptir. Ve bu biat, dinin aslı ve direğidir ki, din onun üzerine kurulmuştur.

İmam'a (as) biatın dallarından biri de, fakih olmanın halleri ile uyuşan fakihe biattır. Bu, İmam Askeri'ye (as) atfedilen tefsirde, şu sözün içinde özetlenmiştir. "Fakihlerden her kim, kendini korur, dinini muhafaza eder, hevasına karşı gelir ve mevlasının emrine itaat ederse, o halde halkın onu takip etmesi caizdir." [Tefsiri İmam Hasan Askeri (as) s.300]

Ve İmam (as), İhticac kitabında, Tabersi tarafından rivayet edilmiş olan rivayette, hevaya karşı gelmek hakkındaki gerçeği açıklamıştır. İmam Rıza (as) şöyle nakleder, Ali bin Hüseyin (as) şöyle buyurdu: *"Eğer, iyi karakterli, hidayet olmuş, insafında mütevazı ve hareketlerinde alçakgönüllü bir adam görürseniz, onun tarafından saptırılmayın, zira sadece yapısının zayıflığından, zilletinden ve kalbinin korkalığından dolayı bu dünyaya yapışmaktan ve haram ameller işlemekten aciz olan ne kadar da çok kimse vardır. Bu yüzden o kimse, onun (bu dünya) için, dini, bir tuzak olarak kurmuştur. Bu yüzden, görünüşüyle insanları aldatır, tabi eğer işlediği harama muktedirse. Ve eğer, onun haram paradan kaçındığını görürseniz, onun tarafından saptırılmayın ki, mahlukatın sapması, farklı farklıdır. Zira, büyük bir miktar olsa bile, haram paradan kaçınan, fakat onunla haram işlemek için çirkin bir kadına yaklaşmakta ısrar eden, ne kadar çok kimse vardır.. Bu yüzden, eğer, onun bundan kaçındığını görürseniz, aklının neyi niyet ettiğini görünceye dek, onun tarafından saptırılmayın. Zira, tüm bunlardan kaçınan ve yine de bakılacak sağlam bir aklı olmayan ne kadar çok kimse vardır. Ki böylece, cehaletiyle bozduğu şey, aklıyla ve sıkı çalışmasıyla düzelttiği şeyden daha çoktur.. Eğer, onun aklının sağlam olduğunun görürseniz, aklının mı hevasına uyduğunu, yoksa hevasının mı aklına uyduğunu görene kadar, onun tarafından aldatılmayın. Ve onun, liderliklere sevgisi ve onlar hususundaki zühdü nasıldır ona bakın. Zira; halkın arasında; bu dünyayı terkedip, batıl liderliğin zevkinin, malın ve helal nimetlerin zevkinden, daha iyi olduğunu düşünerek, bu dünyayı ve ahireti kaybetmiş kimse vardır... Bu kimseler, liderliği talep uğrunda, tüm bunları terkeder. Böylece, ona,*

“Allah’tan kork” denildiği vakit, gururu, onu günaha götürür. Böylece de, en kötü barınak olan cehennem ateşi, onun için yeterlidir. Ve o rastgele tökezler, batılığının başlaması onu, en büyük ziyana götürür. Ve bu talebiyle, Allah ona, günah işlemesine izin verecek şeyleri tedarik eder. Onun istediği kadar... Ve o, ulaşmak için çabaladığı liderlik; kendisi için sağladığı zaman; Allah’ın haram kıldığını helal ve Allah’ın helal kıldığını da haram yapar, dininden neyi kaybettiğini önemsemeksizin. Böylece bu kimseler, Allah’ın gazabının üzerinde olduğu kimselerdir. Allah svt onları lanetlemiş ve onlar için aşağılayıcı bir azap hazırlamıştır. Fakat, insanların en iyisi, arzularını Allah’ın emriyle uyumlu yapan kimsedir ve onun gücü, Allah’ın rızası için kullanılır. O, gerçeğin yanındaki aşağılanmanın, ebedi şerefe, batılın yanındaki şereften daha yakın olduğunu görür. Ve bilir ki, onun tahammül ettiği az bir şey, kendisini onun zorluğundan asla bitmeyecek ve helak olmayacak bir evdeki, ebedi Cennete götürür ve bilir ki, onun kendisini takip eden hayrı, eğer hevasına uyarsa, onu ara bulmayacak ve bitmeyecek bir azaba götürür. Bu yüzden, bu adam en iyi adamdır. Öyleyse; ona tutunun, onun yolunu takip edin, kendinizi Rabbinize yöneltin ve onunla (bu adamla) Allah’a yalvarın ki; onun hiçbir duası geri çevrilmez ve hiçbir talebi reddedilmez.” [el İhticac c.2 s.52]

Ayrıca, bu özellikleri karşılayan fakihe biat etmenin unsurları, şu 3 mertebeden oluşur:

Onlardan biri; halkın amelinde ihtiyaç duyduğu, hüküm yetki durumudur. Ve onun uygulaması, alt konularadır. Ve hüküm yetkisinin bu konumu, fetva çıkarma hususunda güvenilen meselelere dayanır ve bu meselelerden, doğru bir fetva çıkartılır.

İkincisi, fakihin konumu ve davalarda, diğer özel durumlarda; salih olarak gördüğü şey hakkındaki hükmüdür.

Üçüncüsü, para kaynaklarının ve halkın, yönetiminin konumudur. Ve, bu, genel biatten çıkan, tartışılabilir bir konumdur.

Seyid Abdul Ala Sabzevari (Allah ruhuna rahmet etsin), Tehzibul Usul kitabı c.2 s.128’de şöyle diyor: *“Şartları karşılayan fakihin yetkisi, onun hükmüne uymanın zorunluluğuyla sınırlı değildir. Bilakis, insanlar, ayrıca o sessiz kalsa bile, ona itaat etmelidir. Çünkü; Allah’ın (svt), onu, Kıyamet Günü, bir Hüccet olarak alması mümkündür ve eğer halk, fetvaları anlamak için, ona başvuruyorsa, onun da, Allah’a (svt), cahiller hakkında şikayette bulunması mümkündür. Bu, rivayetlerde zikredilmiştir “Üç kişi, Kıyamet Günü, Rablerine şikayet edecektir: İhmal edilmiş bir alim ve...” Ayrıca o, ilahi bir yönetimle, insanların dünyasını ve onların siyasetlerini yönetme yetkisine sahiptir. Onun yetkisinin her meseleyi kapsadığı teyit edilmiştir.”*

Bu yüzden, büyük gaybet dönemindeki Müslümanlar’a farz olan şey, İmam’ın (as) kendisi tarafından gönderilmiş olan, özel temsilcisini ya da şartları karşılayan, adil ve zahit fakihi destekleyerek, dini desteklemektir. Bu, her tarafı kapsayan yetkiye sahip olan İmam (as) için, özel bir temsilcinin olmadığı durum halindedir.

Dahası, bugün alimlerin görevi, tağutlarla yüzleşmektir. Çünkü, bu çağda tağutlar, İslam’ı tamamiyle yok etmeye ve İslam ülkelerini cahiliyye günlerine geri döndürmeye çalışırlar. Tıpkı İ.a. Yezid’in, İmam Hüseyin a.s’ın zamanında yaptığı gibi... Hatta, o zaman, bundan daha da fazla, İslam ülkelerini, putlarla ve resimlerle doldurmuş ve Müslümanları onlara saygı duymaya ve onları kutsallaştırmaya zorlamışlardır. Çünkü bu putlar ve resimler, onların şeytani ve adi kişiliklerini temsil eder. Ve, bu çağda, onlarla yüzleşmek de, İslam’ın kalbini savunmak için cihad etmek demektir. Ve bu durum, Allah’a küfrün en açık şekillerini temsil etmektedir. Bu yüzden, alim kimse; bir hüküm çıkarıp, onu insanlara yaymakla bile olsa; toplumu dini olarak eğitime hususunda çalışmalı, ilmini göstermeli, bu tağutlarla savaşmalı ve onlara karşı savaşanları da desteklemelidir.

Bazı alimlere gelince, ya da cahiller deyin, çünkü amelsiz alimler aslında cahildir.. Onlardan (as) nakledildiği üzere [1], o amelsiz alimler, İslam toplumunun durumundan haberdar olmayı ya da toplumdaki bir etki ve gerçek kıyam sayesinde, İslam dini ile kıyam etmeyi, ya da, bir şeyi kaldırmayı

bile umursamaksızın, karanlık zindanlarda yatarlar.. Onlar, kurtarılmış olan mezhep ile ilgili, hiçbir ilişige sahip değildirler. Onlar, Kıyamet Günü, kendilerini kararmış yüzlerle, bu aynı karanlık zindanlarda bulacaklardır. Resulullah (saa) buyurmuştur: *“Kıyamet günü insanların en kötüsü, ilminden faydalanılmayan alimdir.”* [2]

Yukarıda gösterildi ki, İslam dini, kendi siyasi kuramına sahiptir ki, o kuram, yasama ve yürütmede (uygulamada) birleştirilmiştir ve Müslümanlar onu, ihmal edemezler. Zira o, insanlığın bildiği en mükemmel siyasi kuramdır ve onun seviyesine ulaşabilecek hiçbir siyasi kuram yoktur. Zira, onu yerleştirip düzenleyen kimse, her şeyi bilen ve her şeyden haberdar olan Allah'tır (svt). Ve onu uygulaması gereken kimse, Peygamber (saa) ya da ondan (saa) sonraki masum İmam (as) ya da İmamın (as) gaybette olduğu ve onun (as) adına hiçbir temsilci olmadığı durumda şartları karşılayan adil, zahit ve ilahi alimdir. Ve hamd yalnız Allah'adır.

[1]- Emirel Müminin (as) hutbelerinden birinde şöyle buyurmuştur: “Bir başkası da var; adını bilgin takar; o adın ehli değildir; bilgisi yoktur; bilgisizlerden birkaç bilgisizliği; sapıklardan birkaç sapıklığı yanına yöresine toplamıştır; insanlara, aldatış ağlarını germiştir; kandırış tuzaklarını kurmuştur; yalanlar söylemektedir; kitabı, dileğince anlatmaktadır; gerçeği isteğine uydurmaktadır. İnsanları pek büyük tehlikelerden kendine emin eder; büyük suçları onlara kolay gösterir gider. Der ki: Şüpheli şeylerde duraklarım; oysa şüpheli şeylerin ta içine düşer; bidatlerden çekinirim der; oysa onların içinde uykuya dalar, kendinden geçer. Yüzü, şekli insan yüzüdür, insan şeklidir; kalbi hayvan kalbidir. Hidâyet kapısını bilmez ki uysun; körlük, sapıklık kapısını bilmez ki kaçsın; dirilerin ölüsüdür o kişi.” – Muhammed Abduh Şerhiyle, Nehcül Belağa c.1 s.153

[2]- Resulullah'tan (saa) nakledilmiştir: “Kıyamet günü en şiddetli azabı çeken kimseler şunlardır: bir peygamberi öldürmüş kimse, onun ailesinden birini öldürmüş kimse ve ilmi kimseye fayda vermemiş bir alim.” – Ravzatul Vaizin s.10, İlm vel Hikme fil Kitab ves Sünne s.457, Mevzuatul Akaidul İslamiyye c.2 s.499

Ayrıca yine Resulullah (saa) buyurmuştur: “Bu ümmetin alimi iki kimsedir, Allah'ın kendisine ilim verdiği bir adam, böylece o, onunla (o ilimle), Allah'ın yüzünü ve ahiret yurdunu talep etmiş, onu insanlara vermiş ve onu kendi açgözlülüğü için kullanıp, onu az bir değer karşılığında satmamıştır. Denizlerdeki her şey, deniz ile yeryüzü mahlukatı ve gökteki kuşlar, bu adam için, Allah'ın mağfiretini dilerler. Ve başka bir adama da bu ilim, Allah tarafından verilmiştir. O adam da, ilmi, Allah'ın kullarından saklamış, kendi açgözlülüğü için onu kullanmış ve onu az bir değer karşılığında satmıştır. Bu adam, Kıyamet günü ateşten bir kırbaçla kırbaçlanacaktır ve meleklerden bir melek, her şahidin karşısında, şöyle nida edecektir, 'Bu falan ve filan oğlu falan ve filandır. Allah ona dünya aleminde ilim vermişti, o da o ilmi, O'nun kullarından sakladı.' Bu, şu zamana kadardır ki... onun cezası son bulur.” – Ravzatul Vaizin s.10

Kayboluştan ıkış Yolu

Ey sevgili kimseler; ey inanan erkek ve kadınlar; birlikte çalışalım ki, böylece, bizler, kendimizi içinde bulduğumuz bu kayboluştan ve sahradan çıkacak olan nesil olalım. Ve kendimizi ve İslam ümmetimizi; herkes, kendi kabiliyeti ve kapasitesince; ıslah ederek işe başlayalım.. Allahu Teala buyurmuştur: *[Ve mümin erkekler ve mümin kadınlar, birbirlerinin velisidir. Marufu emreder ve münkerden nehyederler (yasaklarlar) ve namazı ikâme ederler ve zekâtı verirler. Allah ve Onun Resulüne itaat ederler. İşte onlar, Allah, onlara rahmet edecek. Muhakkak ki Allah; Azîz'dir, Hakîmdir.]* (Tevbe 71)

Ey sevgili kimseler; İslam dininden ve ilahi sünnetten sapmak, kalpler üzerine kilitler ve perdeler koydu. Ve gözlerdeki örtüler, ancak Allah'a bağlılık ve güçlü bir şekilde, Allah'a itaatsizliğinin zilletinden, Allah'a itaatin izzetine, tağuta itaatin ve ona teslim olmanın zilletinden, Allah'a itaatin ve O'na teslim olmanın izzetine koşma ile kaldırılacaktır. Ki, böylece, nur, kalplerde parlayacak ve zulmet, zihinlerden silinecektir. Allah Teala buyurmuştur: *[O halde, eğer zikir fayda verecekse zikret (öğüt ver). Allah'a karşı huşû duyan kişi zikredecektir (öğüt alacaktır). Ve şâkî olan, ondan kaçınacaktır.]* (Ala 9-11)

Kendim ve sizler için, şakilikten, Allah'a sığınırım. Ve, Allah svt, bizi, sözü dinleyip, onun en güzeline, en çok uyan kimselerden kılın. Allah, bize, mevlamız Muhammed bin Hasan'ın (as) zuhurunun abuklaşmasını bahşetsin ki, böylece, iki iyi netice kazanalım; zaferden sonra şehadet ve din düşmanları ile münafıkların öldürölmesi! *[İşte bu, Allah'ın fazlıdır. Onu dilediği kişiye verir. Ve Allah, büyük fazl (lütuf) sahibidir.]* (Cuma 4)

Kayboluştan ıkış yolunda; namaz, zekat, oruç, iyiliği emretme, kötölükten sakındırma, Allah uğrunda cihad, Allah hakkı için sevmek ve Allah hakkı için buğz etmek vardır. Kayboluştan ıkış yolunda, İslam fıkhının tamamının taahhüdü, Allah'a bağlılık ve O'nun (svt) için çalışmak vardır. Kayboluştan (ölden, yaban yoldan) ıkış yolunda, kanların dökölmesi ve terlerin akması vardır.

Kayboluştan ıkış yolunda yürümek kolay değildir, fakat sonu iyidir. Zira, bu yolun sonunda, Allah'ın (svt) ve O'nun Elçisi'nin (saa) rızası vardır. Bu yolun sonunda, yeryüzünde, ilahi adalet devletinin kurulması ve Allahu Ekber sözünün yeryüzünün her noktasına yayılması vardır.

Ve kayboluştan çıkış yolunun açık işaretleri ve belirtileri vardır ki; onun doğru yolunda, Allah'a doğru yürüyenler, onlarla hidayet olur. Ve, bu yol konusunda, üstad olan Allah (svt) ve alim olan Muhammed ve Al-i Muhammed (as) gibi, hiç kimse, size bu işaretleri anlatamaz. Ve bu araştırmada, Kutsal Kitap'tan bazı ayetler ile Muhammed ve Al-i Muhammed'in (as), bazı rivayetlerine ve durumlarına değindim. Allah svt, bunu, onu duyan ve üzerinde düşünen herkes için, yararlı kılın. Bu yoldaki en önemli işaretler şunlardır:

Namaz:

Namaz; dinin direği, müminin miracı ve şerefidir. Eğer o, kabul edilirse, diğer her şey de kabul edilir ve eğer o reddedilirse, diğer her şey de, reddedilir. Onunla ruhlar, pislikten temizlenir, bedenlerin suyla pisliklerden temizlendiği gibi. Resulullah (saa) buyurmuştur: *"Zikri yüce olan Allah, Kendi kudretine yemin içmiştir ki, namaz kılan ve secde eden kimselere azap etmeyecektir, onları, insanların, Alemlerin Rabb'ine doğru dirildikleri günde, cehennem ateşi ile korkutmayacaktır."*

Öyleyse, namazın vakti gelirse, onu ertelemeyin. Zira, erteleme, ihmalin başlangıcıdır ve namazın önemsenmemesine yol açar. Resulullah (saa) buyurmuştur: *"Her kim, kendisini, farz bir namaza bağlar, ona odaklanırsa, rükusunu, secdesini ve hürmetini tamamlar. Sonra da, bir sonraki farz namazın vaktine kadar, Allah'ı yüceltip, O'na hamd eder ve onların arasında zaman öldürmezse, Allah ona, hac yapan kimsenin mükafatını verir ve onu yüce insanlar arasında kılar."*

İmam Bakır ve Sadık (as) buyurmuşlardır: *“Namazınızdan, sadece ona olan niyetiniz kadar mükafatlandırılırsınız. Öyleyse, biri, onu tamamen boşa harcamış veya gereklerini ihmal etmişse, o kendisine karşı döndürülür ve sahibinin yüzüne bununla vurulur.”*

Ve O'nun elleri arasında dururken, Allah'ın büyüklüğünü düşünün. Namazın secdesini ve rükusunu uzatın. Zira, o, sizin Gerçek Melik'e hediyeinizdir ve mükafatı ondan daha büyüktür. Ve, yapabildiğiniz her sefer mescitlerde, cemaat namazını kaçırmayın. Çünkü, cemaat namazının fazileti büyüktür. Ve bazı müstehap namazları yerine getirin. Özellikle de, Ğufeyle namazını ve Gece (Leyl) namazını.. Onu hiç terk etmeyin. Çünkü, mükafatı büyüktür. O (gece namazı); sekiz rekat, iki rekat Şef (Şefa) ve bir rekat Vitir'den oluşur. Her iki rekatten sonra selamı söylersiniz. Vitir rekati hariç.. Tıpkı sabah namazı gibidir, o (vitir namazı) ise, sadece bir rekattir. Ve sadece, iki rekat Şef ve bir rekat Vitir de kılabilirsiniz. [1]

Ve nakledilmiştir ki, sabah namazından önce uyanıp vitiri ve sabahın nafilesini ki, o sabah namazından önce iki rekattir, kılan kimse, gece namazının mükafatıyla mükafatlandırılacaktır, öyleyse fırsatınızı kaçırmayın.

İmam Ebu Abdullah (as) buyurmuştur: “Bir adam Peygamberin (saa) yanına geldi ve şöyle dedi: *‘Ya Resulullah (saa), Allah, farz namazlardan başka bir şey istiyor mu?’ Resulullah (saa) de buyurdu: ‘Hayır.’ Adam da dedi ki: ‘Seni Hak ile gönderene andolsun ki, onlardan başka hiçbir şey, beni Allah’a yaklaştırmaz.’ Resulullah (saa) de buyurdu: ‘Niçin?’ Adam da dedi ki: ‘Çünkü Allah, benim yaratılışımı çirkinleştirmiştir.’ Peygamber (saa) de durakladı ve Cebrail inip şöyle dedi: ‘Ey Muhammed (saa), Allah sana selamını gönderiyor ve diyor ki, benim selamımı falan ve filan kuluma gönderip ona şöyle de, Eğer seni, yarın eman ehli arasında diriltirsem, hoşnut olmayacak mısın?’ Adam da şöyle dedi: ‘Ya Resulullah (saa), Allah beni mi zikretti!’ Resulullah (saa) de buyurdu: ‘Evet.’ Adam da şöyle dedi: ‘Seni hak ile gönderene andolsun ki, Allah’a yakınlaşmak için herhangi birinin yapıp da, benim yapmayacağım hiçbir şey yoktur.’”*

Aramızda kimin günahı yok ki? Ve aramızda, kim Kıyamet Günü, emanda olmayı istemez ki?

Dua:

Allah svt buyurmuştur: *[De ki: “Dualarınız olmasa, Rabbim, size, niye değer versin?”]* (Furkan 77)

Allah svt buyurmuştur: *[Ve Rabbiniz der ki, “Çağırın Beni, icabet edeyim size.” Bana kul olmaktan kibirlenenler, muhakkak ki hakir ve zelil olarak cehenneme girecekler.”]* (Mümin (Gafir) 60)

Kolaylıkta, zorlukta ve her ihtiyaçta, ister büyük ister küçük olsun, Allah'a dua edin. Ve talep edeceğiniz şeyin, Allah'tan talep etmeniz için çok küçük olduğunu düşünmeyin. Ve yine aynı şekilde, bir şeyin, onu, Allah'tan talep etmeniz için, çok büyük olduğunu da düşünmeyin. Zira, Allah svt'dan olması dışında, hiç hayra ulaşmadınız ve Allah'tan başka hiçkimse, sizden kötülüğü uzaklaştırmadı.

Ve nakledilmiştir ki, Allah, Musa'ya (as) vahyetmiştir: *“Ya Musa, hamurundaki tuzu Benden iste, ayakkabının bağını ve hayvanın yemini de.”*

Ey sevgili kimseler, bilin ki, Allah bir sıfatla sınırlandırılmaz. Ve, O'nun bağışının sonu yoktur. Bilakis, bağış, miktarlar halinde iner. Çünkü, bizim alemimiz sınırlıdır. Öyleyse, bu dünyanın ve ahiretin hayrından, istediğiniz her şeyi dileyin. Onda, dininizin hayrı ve Rabbinizin rızası vardır. Sahifetul Seccadiye'deki duaları unutmayın. Çünkü, o, Al-i Muhammed'in (as), Zeburudur ve özellikle de, cuma akşamları Kumeyl Duası'nı ve Ebu Hamza Somali Duası ile Münacat-ı Şabaniye'yi de [2]. Ve burada, bu duayı zikrediyorum. Allah, onu, bu dünyanın aldatmaca ve fesatlarından bir korunma kılınsın ve Allah, bazı insanların onun manaları üzerinde düşünüp, onu ezberlemesine ve herhangi bir şekilde onunla dua etmesine yardımcı olsun.

[1]- Gece Namazı ile Ğufeyle Namazının nasıl kılındığını öğrenmek için, Ek-1'e bakabilirsiniz.

[2]- Bu dualar için, Ek-2'ye bakabilirsiniz.

Bismillahirrahmanirrahim

İlahi; bizi öyle bir yurttan yerleştirdin ki, bize hile kuyularını kazmış ve bizi ölüm pençeleriyle tuzaklarına atmıştır; öyleyse onun aldatici hilelerinden sana sığınıyoruz ve onun yaldızlı ziynetleriyle aldatmasından sana sığınıyoruz. Şüphesiz, bu yurt (dünya), arayanlarını helak etmektedir; kendisinde ikamet edenleri yok etmektedir; öyle bir yurttur ki, afet ve musibetlerle doludur.

İlahi; bizi bu yurttan (dünyada), zahid kıl. Kendi tevfik ve ismetinle bizi oradan salim kurtar. Sana karşı muhalefet örtülerini bizden çıkar, hüsn'ü kifayetle işlerimize idareci ol, payımızı geniş Rahmetinle çoğalt, sıla-i rahimlerimizi bağış ve feyzinden güzel eyle, kendi marifet nurlarını bizim için tamamla, bağış tadını ve mağfiret lezzetini bize tattır. Sana kavuşacağımız gün, Seni görmekle gözlerimizi aydınlat. Dünya sevgisini kalplerimizden çıkar; nitekim bunu seçkin, salih kulların ve yakınlarından olan ihsan sahibi sadık kişilerin hakkında yapmışsın.. Andolsun Rahmetine ey merhametlilerin en merhametlisi ve ey kerimlerin en kerimi! (Sahifeyi Seccadiye, Mefatihul Cinan, Zahitlerin Münacatı)

Ve daima, her durumda, Allah'a dua edin. İşte, boş vakitte, gecede ve gündüzde.. Özellikle de, farz namazdan sonra, namaz pozisyonunuzu terketmeden önce. Ve sık sık, Muhammed ve Al-i Muhammed'i methedin (salavat gönderin) ve her namazdan sonra; Allah'ın size bahşettiği her nimetten sonra, O'nun sizden uzaklaştırdığı her zarardan sonra; şükür secdesini terketmeyin. Ve bunu yapmanın şekli; secde etmeniz ve sonra da sağ yanağınızı yere koymanız, sonra da sol yanağınızı, sonrada tekrar secdeye gitmeniz ve en azından secdede üç kere "şükren lillah" (tüm teşekkür Allah'adır) söylemenizdir ve en iyisi ise, yüz keredir.

Ve müminlerin, özellikle sabah namazından sonra sürdürmesi gereken duaların bazıları şunlardır:

1- "La ilahe illallah, vahdehu la şerike leh. Le hul mülk ve le hul hamd. Yuhyi ve yumiit, ve yumitu ve yuhyii, ve huve hayyun la yemut. Bi yedihil hayr ve huve ala kulli şeyin kadir." (Allah'tan başka ilah yoktur, tektir ortağı yoktur, mülk O'nundur ve hamd O'nundur. Diriltir ve öldürür, öldürür ve diriltir ve O ölmeyen diridir. Hayır O'nun eliyledir ve O, her şeye kadirdir.) Sabah namazından sonra ve günbatımından önce on kez.

2- "Subhanallahul azim ve bihamdih ve la havle ve la kuvvete illa billahil aliyyul azim." (Azim olan Allah münezzehtir ve ben Ona hamdetmekle meşgulüm, Aliy ve Azim olan Allah ile olandan başka güç ve kudret yoktur.) On kez

3- "Eşhedu enne la ilahe illallah vahdehu la şerike leh. İlahen vahiden, ehaden, ferden, sameden, lem yettekiz sahibetin vela veladen" (Tanıklık ederim ki Allah'tan başka ilah yoktur, tektir ortağı yoktur, bir ilahdır, tektir, tekildir, sameddir, ne eş ne de evlat edinmemiştir) On kez

4- "Allahumme salli ala Muhammed ve Al-i Muhammed ve eccil ferecehum." (Allah'ım Muhammed ve Al-i Muhammed'e salat et ve onların ferecini yakınlaştır.) Yüz kez

5- "Subhanallahi velhamdulilahi ve la ilahe illallahu vallahu ekber." (Allah münezzehtir, hamd Allah'adır, Allah'tan başka ilah yoktur ve Allah (vasfedilmekten) daha büyüktür." Otuz kez

Ve bu duaların ahiret için yararı olduğu gibi, dünyalık bir yararı da vardır. Kötülerin ve şeytanların şerrini uzaklaştırır.

İyiliği Emretme ve Kotuluktan Sakındırma:

Bu, İslam ümmetinin bütün olarak yerine getirdiği en önemli farzlardan biridir. Bu yüzden; dini ilimler öğrencisi, doktor, çiftçi, mühendis ve İslam ümmetindeki her birey, iyiliği emretmek ve kötülükten sakındırmakla sorumludur. Resulullah (saa), ümmeti, bunu terketmenin, Allah'ın, onların üzerine, en şerli kimseleri getirmesi ile sonuçlanacağı hakkında uyarıyordu: *“Sonra da, onlar, Allah'a dua ederler fakat onlara icabet edilmez”* [1]. Ve, bugün, ümmet üzerine galip gelen o kişilerden, daha şerli olan tağutlar var mıdır? Öyleyse; iyiliği emretme ve kötülükten sakındırmaya; geri dönün. Allah için yaptığınız şey hususunda, birinin eleştirilerini düşünmeyin ve her isyankar kimsenin yüzüne karşı, seslerin yükselmesine izin verin. Allah bize merhamet etsin ve bu musibeti uzaklaştırsın.

Allah Teala buyurmuştur: *[Sizin içinizden hayra davet eden bir cemaat olsun ve mârufla emretsin, ve münkerden nehyetsin (men etsin). İşte onlar, onlar kurtuluşa erenlerdir.]* (Al-i İmran 104)

Onlardan (as) nakledilmiştir ki, iyiliği emretme sayesinde; farzlar bir araya getirilir, gruplar güvende olur, kazançlar bağışlanır, adaletsizlik engellenir, yeryüzünde ikamet edilir, haklar zalimlerden alınıp, mazlumlara verilir ve insanlar, iyiliği emredip, kötülükten sakındırdıkları ve salih amel yapmada birlikte hareket ettikleri sürece, halen iyi bir haldedirler. Zira, onlar, bunu yapmamış olsalar, nimetler onlardan kaldırılacak, onlar birbirlerine karşı galip kılınacak ve kendileri için, ne yerde, ne de gökte, hiçbir yardımcı olmayacaktır. [2]

Peygamber (saa) buyurmuştur: *“Kadınlarınız fesada düşer, gençleriniz kötü yola girer ve sizler de iyiliği emretmeyip, kötülükten sakındırmazsanız haliniz nasıl olacaktır?”* Ona (saa) denildi ki: *“Bu mümkün müdür, ya Resulullah (saa)?”* O (saa) de buyurdu: *“Evet.”* Sonra da şöyle buyurdu: *“Kötülüğü emredip, iyilikten sakındırırsanız haliniz nasıl olacaktır?”* Ona (saa) denildi ki: *“Bu mümkün müdür, ya Resulullah (saa)?”* O (saa) de buyurdu: *“Evet ve bu en şerlisidir. Sizler, iyiliği, kötülük ve kötülüğü de, iyilik olarak görürseniz, haliniz nasıl olacaktır?”* [3] Bu yüzden, bugün, her inanan erkek ve kadın, iyiliği emredip, kötülükten sakındırmalıdır. Ve, iyiliği, kötülük ve kötülüğü de, iyilik olarak gören, fesada düşmüş ruhları, ıslah etmek için, gece gündüz çalışsın. Ve hamd yalnız Allah'adır.

[1]- Taberani Ebu Hureyre'den nakleder, Resulullah (saa) buyurmuştur: *“Sizler iyiliği emretmeli, kötülükten sakındırmalısınız. Aksi takdirde, Allah, size, aranızdan en şerli kimseleri galip kılacaktır. Sonra da, en iyileriniz dua edecek ve onlara icabet edilmeyecektir.”* – Mücemul Avsat c.2 s.99

[2]- Şeyh Tusi nakleder, Peygamber (saa) buyurmuştur: *“İnsanlar, iyiliği emredip, kötülükten sakındırdıkları ve hayır ile dindarlık üzere, el ele verdikleri sürece, iyi bir halde kalırlar. Eğer böyle yapmazlarsa, nimetler onlardan uzaklaştırılacak ve onlar, birbirlerine karşı galip kılınacaklar (birbirlerine zulmedecekler). Ve onların, ne yerde, ne de gökte, hiçbir yardımcısı olmayacak.”* – Tehzibul Ahkam c.6 s.181

Şeyh Kuleyni nakleder, Ebu Cafer (as) buyurmuştur: *“Ahir zamanda, gösteriş ehlinde önce olan insanlar olacaktır. Onlar, dindar gibi davranırlar. Oysa ki, onlar, zarardan güvende oldukları sürece iyiliği emredip kötülükten sakındırmaya zorlamayan aptal kimselerdir. Onlar, kendileri için mazeretler bulurlar. Alimlerin hatalarını ve onların işlerinin fesadını takip ederler. Onlar, namaz kılip, oruç tutarlar, kendileri ve malları hususunda, kendilerine zarar vermeyen şeyi yaparlar. Ve, eğer, namaz, onların mallarına ve bedenlerine zarar veriyorsa, namazı, farz amellerin en iyisini ve en şerefliğini, reddettikleri gibi reddedeceklerdir. İyiliği emredip, kötülükten sakındırmak, kendisiyle farzların yerine getirildiği büyük bir farzdır. Orada (farzlar terkedildiği zaman), Allah'ın gazabı onların üzerine olur ve onları, O'nun azabı içinde kuşatır. Böylece, iyiler zalimlerin evlerinde helak olur ve gençler de, yaşlıların evlerinde helak olur. İyiliği emredip, kötülükten sakındırma, peygamberlerin ve salihlerin sünnetidir. O, büyük bir farzdır. Onunla, farzlar yerine getirilir, inançlar güvende kılınır, kazançlar helal kılınır, haklar sahiplerine geri döndürülür, yeryüzü imar edilir, düşmanlardan adalet edinilir ve mesele doğru olur. Öyleyse, kalplerinizle reddedin, dillerinizle konuşun ve (mesele) Allah'a geliyorsa, birinin kınamasından korkmayın. Onlar, öğüdü kabul ederlerse, geri dönerler ve onlara karşı da bir yol yoktur. [Fakat insanlara zulmedenlerin ve yeryüzünde haksız yere zorbalık yapanların aleyhlerine yol (ceza) vardır. İşte onlar; onlar için elim bir azap vardır.] (Şura 42) Ve orada, onlarla bedenlerinizle savaşın ve kaplarınızla onlardan nefret edin, güç ya da para isteği ile ve adaletsizliği arzularak değil.. Nihayet, onlar, Allah'ın emrine döner ve onun itaati ile davranırlar. Ve Allah (svt), Şuayb Peygamber'e (as) şöyle vahyemiştir, 'Ben senin kavminden yüz bin kişiye azap ediyorum. Kırk bini kötülerinden ve altmış bini de iyilerindedir.' Şuayb (as) da şöyle dedi, "Ya Rabbi, bunlar kötü kimselerdir, ya iyiler?" Allah (svt) ona vahyetti. "Onlar itaatsizlik ehliyle mütareke yaptılar ve Benim gazabım için gazaplanmadılar." – el Kafi c.4 s.55*

[3]- el Kafi c.5 s.59, Tehzibul Ahkam c.6 s.177, Vesailu Şia c.16 s.122

Humus ve Zekat:

Pek çok rivayette zikredilmiştir ki, zekatı men eden kafirdir [1]. Ve İmam Bakır (as) şöyle buyurmuştur: *“İnsanların, Kıyamet gününde içinde olacağı en zor durum, humus (sözlükte “beşte bir” demektir) sahibinin, humusunu, istediği vakittir.”* [2]

Ve Zamanın İmam'ı (Allah onun mübarek ferecini yaklaştırsın) buyurmuştur: *“Bizim paramızdan bir şey yiyen kimsenin karnında, ateş olacaktır ve o cehennem ateşini tadacaktır.”* [3]

Ve humus ile zekatı ödemekte, bu dünyanın ve ahiretin tüm hayrı vardır ve onlar paranın bereketlenip artmasına sebep olurlar.

Allahu Teala buyurmuştur: *[Muhakkak ki Allah'ın Kitabı'nı okuyanlar, namazı ikame edenler, onları rızıklandırdığımız şeylerden gizli ve açık infâk edenler, asla kesilmeyecek bir ticaret ümit ederler. Onların ecirleri (mükâfatları) onlara vefa edilir (ödenir). Ve O, onlara fazlından artırır. Muhakkak ki O; Gafûr'dur (mağfiret eden), Şekûr'dur (şükredilen).]* (Fatır 29-30)

Ve belki de, bilmeniz gereken en önemli şey şudur: her kim parasını ve kendini, Allah yolunda harcamazsa; esasen her kim humus ve zekat ödemezse, İmam Hüccet a.s ile beraber savaşmayacak demektir. Bilakis, eğer İmam a.s'ın adaleti, kendisinin arzu ve istekleri ile çelişiyorsa, o zaman onun İmam a.s'a karşı savaşacağı ihtimal dışı değildir. Ve adalet gözüyle bakınız. Tüm para Allah'ındır. O svt herşeyin sahibidir. Buna rağmen bize bundan faydalanmamızı sağlamıştır ki zira, bizlere humusun ve zekatın (5te birini) ödemeyi farz yapmıştır. Ve böyle yaparak, Allah'a, itaatkar olduğumuzu, O'nu ve O'nun Peygamberi'ni (saas) ve Ehlibeyt'ini (as) ne kadar sevdiğimizi, gösterebilmiş olalım. Zira, Allah'ın paraya ihtiyacı olduğu için değildir, humus ve zekat vermek. Keza, bugün, humus ve zekat verdiğinizde, bu fakirler için harcanmaktadır.

Ve bir örnek veriyorum: Bir çiftlik sahibi, kaynakları işçilerine verip dedi ki: “Onun üzerinde çalışın ve üretilen şeyin beşte dördünü alın ve geriye kalan beşte birini de, fakir komşularınıza verin, çünkü onların aç olmasını veya elbisesiz kalmasını istemiyorum.” Böylece işçiler, beşte bir hakkında bile açgözlü olup, onu yedi. Peki şimdi, çiftlik sahibinden, daha cömert birini görüyor musunuz? Ve bu işçilerden de, daha açgözlü birini görüyor musunuz? Ve hamd, Alemlerin Rabbi Allah'adır.

[1]- İmam Sadık (as) babalarından (as) nakletmiştir, Peygamber'in (saa), Ali'ye (as) olan vasiyetinde şöyle geçer: “Ya Ali (as), bu ümmetten on kişi, Allahu Teala'ya kafir olmuştur.” Ve onların arasında “zekattan sakındıran kimseyi” zikretti. Sonra da dedi ki: “Ya Ali (as), namazı Allah tarafından kabul edilmeyen sekiz kimse vardır.” Ve onların arasında “zekattan sakındıran kimseyi” de zikretti. Sonra da dedi ki: “Ya Ali (as), parasının zekatından bir kıratı men eden kimse, ne mümindir, ne de Müslüman. Ve, o kimse, şereften yoksundur. Ya Ali (as), zekatı terk eden kimse, Allah'tan kendisinin bu dünyaya geri dönmesine izin vermesini ister. Ve, bu, Onun (svt) şu sözüdür: [Nihayet, onlardan birine ölüm geldiğinde, der ki, Rabbim beni geri gönder.] (Müminun 99)” – Vesailuş Şia c.9 s.34

[2]- el Kafi c.1 s.547, Men La Yehzuruhul Fakih c.2 s.43

[3]- Kemalud Din s.521, Vesailuş Şia c.9 s.541

Oruç:

Bu ibadet, takvaya ek olarak, kendi içinde, fakir Müslümanları önemsemeyi barındırır. Öyleyse, oruçlu olduğunuz günleri, iftarınızı ve onda hangi çeşit yemeği yiyeceğinizi düşünerek geçirmeyin. Oruçluken açlık hissettiğinizde, kaç tane Müslümanın, yılın çoğu gününü aç geçirdiğini hatırlayın ve şu kimselerden olmayın: *[Onlara, "Allah'ın sizi rızıklandığı şeylerden Allah yolunda harcamın" denildiği zaman, inkar edenler iman edenlere, "Allah'ın, dilemiş olsa kendilerini doyurabileceği kimselere mi yedireceğiz? Siz ancak apaçık bir sapıklık içindesiniz" derler.]* (Yasin 47)

Bazı fakirleri doyurmak, yapabileceğiniz tek şey değildir. Bilakis, hepimiz, bu Müslümanlar'dan fakirliği uzaklaştırmak için çalışmak zorundayız. Bugün, o Müslümanlar, İslam ümmetinin çoğunluğunu temsil ediyor. Ki, İslam ümmetinin toprakları, kaynak çeşitleri bakımından zengindir. Zirai alanlardan minerallere ve petrole kadar. Ve eğer, Müslümanların topraklarındaki şey, İslam fıkhına göre, Müslümanlar için harcanmış olsaydı, Müslüman kimse bugün, en zengin insanlardan biri olurdu. Fakat, maalesef bugün, zengin İslam toprakları; kaynakları yağma edilerek, bu kaynaklarla saraylar inşa edilerek; ahlaksızlık ve alkol içmekten başka hiçbir şeyi önemsemeyen tağutlar tarafından; ele geçirilmiştir. O tağutlardan biri, batı ülkelerinden birine gidiyor; kendisiyle birlikte; yedi ağır uçak, iki yüz ton gıda, aksesuarlar, hizmetçiler; içinde, insanların açlıktan öldüğü İslam şehirlerinden bir şehiri doyurmaya yetecek kadar harcama yaparak; seyahat ediyor. Ve yine o tağutlardan biri de, kan akıtarak egemen olduğu mümin insanları, doyurmaya yetecek kadar şeyi, bazı medya araçları için harcıyor. Tüm bunlar, o kararmış suratını ve müminlerin kanlarının ağzından damladığını örtmek içindir. Ki böylece, Müslümanlar üzerindeki hakimiyetinde kalabilsin... Hatta bir gün fazladan bile olsa; mal yağmalayabilsin ve daha çok yemek yiyebilsin... Allah, onun karnını hiç hoşnut etmesin.

Ey sevgililer, oruçta, Müslümanlar'ın durumları üzerinde derin düşünmek ve kafa yormak vardır. Oruçta; nefse, şeytana, arzulara ve bu dünyanın süslerine karşı cihad vardır. Ve oruçta, Allah hakkı için sevmek ve Allah hakkı için nefret etmek vardır. Bir oruçlunun kalbinde müminler için merhamet, kafirler ve münafıklar için ise, sertlik vardır. Öyleyse, orucunuzun, sadece açlık ve susuzluk olmamasına dikkat edin.

Resulullah'tan (saa) nakledilmiştir: *"Ne de az oruç ve ne de çok açlık vardır."* [Biharul Envar c.93 s.293]

Ve Emirel Müminin (as) buyurmuştur: *"Ne kadar da çok oruç tutan vardır ki, orucundan susuzluktan başka bir şey kazanmaz. Ne kadar da çok gece ibadet eden vardır ki, gece ibadetinden yorgunluktan başka bir şey kazanmaz. Bilge kimselerin uyuması ve iftarları en iyisidir."* [Nehcül Belağa c.4 s.35]

Nakledilmiştir ki, Resulullah (saa) Cabir bin Abdullah Ensari'ye şöyle buyurmuştur: *"Ey Cabir, bu Ramazan Ayıdır. Onun gündüzünde oruç tutan, gecesinde dua eden, karnını ve cinsel arzularını muhafaza eden ve dilini koruyan kimse, bu ayı terk ettiği gibi, günahlarını da terk eder."* Cabir dedi ki *"Bu ne güzel bir sözdür!" Resulullah (saa) de buyurdu: "Ey Cabir, unutma ki, bunlar, ne kadar da zor şartlardır."* [el Kafi c.4 s.87, Tehzibul Ahkam c.4 s.196]

Ve, oruç ayı ile birlikte ilişkilendirilen, en önemli ibadet, Kuran okumaktır. Öyleyse, Kuran'ı anlayarak, çalışarak, üzerinden derin düşünerek okumaya çalışın ki, o zaman mutlu olanların yaşamını yaşar ve şehitler gibi ölürsünüz.

Resulullah (saa) buyurmuştur: *"İnsanlara bir zaman gelecektir ki, Kuran'dan yazısı hariç hiçbir şey kalmayacaktır."* [el Kafi c.8 s.308, Sevabul Amal s.253]

Bugün kaç tane Kuran nüshası var ve bugün kaç tane Kuran okuyan kimse var, ve hamd Allah'adır. Fakat, biz, Kuran üzerinde düşünüyor muyuz? Kuran'ın emirlerine tutunuyor muyuz? Ayetleri üzerinde düşünüyor muyuz? Biz Allah'ın kulları mıyız? Kuran'da emredildiğimiz gibi, tağutu inkar edenlerden miyiz? Peki ya; emin miyiz?!

Allahu Teala buyurmuştur: *[Eğer gerçekten onunla dağlar yürütülen veya onunla yer yarılan veya onunla ölümler konuşturulan bir Kur'an olsaydı (o bu Kuran olurdu), bütün işler Allah'a aittir.]* (Rad 31)

Sübhan Allah, tüm bu şeyler Kuran'dadır ve biz Kuran'ı önemsemiyoruz!! Biz, Allah'a aitiz ve O'na döneceğiz. Ve bizler, Kuran üzerinde derin düşündüğümüzümü sanıyoruz. Oysa ki, başımıza gelen en küçük musibetten ötürü panikleriz! Zira, Kuran'da sabır ve Allah'a güvenme hususunda sayısız dersler vardır. Şuara (Şairler) Suresi'nde şöyle geçer: *[İki topluluk birbirini gördüğü zaman, Musa'nın ashabı, "Gerçekten bize yetiştiler." dediler. (Musa) dedi ki: "Hayır, muhakkak ki Rabbim benimle beraberdir. O, beni hidayet edecektir."]* (Şuara 61-62) Bu ayetlerin manası üzerinde derince düşündük mü?

Musa'nın (as) ashabı, kendilerinin, Firavun'un ve askerlerinin ellerine düştüğünü, teyit ediyor. Musa (as) ise, Allah'ın kendisini hidayet edeceğini ve onu Firavun ile askerlerinden kurtaracağını teyit ediyor. *["Rabbim benimle beraberdir. O, beni hidayet edecektir."]*

Şimdiye kadar, hiç Musa'nın (as) yaptığı gibi, bu ayeti düşmanınızla savaşmak için bir silah olarak kullandınız mı?!

Sabır:

[Ey yavrum, namazı ikame et! Maruf ile (iyilikle) emret ve münkerden (kötülükten) nehyet. Ve sana isabet eden şeylere sabret. Muhakkak ki bu, azmedilen işlerdendir. Ve insanlardan (kibirlenerek) yüz çevirme ve yeryüzünde böbürlenerek yürüme. Muhakkak ki Allah, çalıyla yürüyenlerin ve çok övünenlerin hiçbirini sevmez. Ve yürüyüşünde mütevazî (alçakgönüllü) ol ve sesini alçalt. Muhakkak ki seslerin en çirkini, elbette eşeğin sesidir.] (Lokman 17-19)

Ebu Abdullah (as) buyurmuştur: Resulullah (saa) buyurdu: *"Allah'ın, parasında ve bedeninde Allah'a bir pay vermeyen kimseye ihtiyacı yoktur."* [el Kafi c.2 s.256, Biharul Envar c.64 s.215]

Resulullah'a (saa) bu dünyada en çok musibete uğrayan kimseler sorulduğunda şöyle buyurdu: *"Peygamberler, sonra onlar gibi olanlar, sonra da sonrakiler gibi olanlar. Ve mümin, sahip olduğu imanı ve iyi amelleri kadar zorluğa düşer. Doğru imana ve iyi amellere sahip olan kimsenin zorluğu daha şiddetli olur. İmanda düşük olan ve zayıf amellere sahip olan kimsenin zorluğu ise daha az şiddetli olur."* [el Kafi c.2 s.252, Vesailu Şia c.3 s.261]

Emirel Müminin (as) buyurmuştur: *"Bir dağ beni sevseydi, parçalanırdı."* [Nehcül Belağa c.4 s.26, Biharul Envar c.34 s.284]

Yine Emirel Müminin (as) buyurmuştur: *"Biz Ehlibeyti seven kimse, kendini büyük zorluk için hazırlasın."* [Nehcül Belağa c.4 s.26]

Bu yüzden, mümin, zorlukla imtihan edilir. Ve sabrı, musibetler ve zorluklarla yüzleştiği, güçlü bir silah olarak kullanması gerekir. Allah yolunda sabır, en büyük ibadetlerden biridir ve pek çok şekli vardır: ibadet hususunda sabır, itaatsizlikten sabır, musibetler hususunda sabır. Ve muhtemelen sabrın en büyük mihenk taşlarından biri de, kendisini Allah'a itaate adanmış olan o mümin kimsenin, batılla yüzleşip, zorluk ve musibetlere dayanmasıdır. Ve batılın tamamı; tağutlardan, cahillerden ve müsriflerden gelir. Öyleyse sabırlı olun, ey iman eden erkek ve kadınlar! Tağutlardan ve onların müsrif ve cahil kullarından gördüğünüz zarar hususunda sabredin! Dininize sıkıca tutunun ve zorlu hayat hususunda sabırlı olun ve kendinizi helak olacağınız yere sürüklemeyin. Zira ölüm saatinde, kişi bu hayatı sadece bir saatmiş gibi görür. Ki bu 1 saat içinde, oradaki insanları bile zar zor tanır.

Ve bilin ki, Muhammed bin Abdullah'sız (saa) bir dünya, içinde hiçbir hayrın olmadığı bir dünyadır. Öyleyse, dininizi düzeltme hususunda çalışın. Böylelikle de, dininiz ve ahiretiniz düzelir. Resulullah (saa) şöyle buyurdu: *“Dini üzere köyden köye, dağdan dağa, delikten deliğe kaçan ve korkan tilkiye benzeyen kişi hariç, insanların dinleri üzere kalmalarının sağlıklı olmadığı bir zaman gelecektir.”* Ashab arz etti: *“Ey Resulullah (saa)! Bu ne zaman olacaktır?”* Resulullah (saa) şöyle buyurdu: *“Allah'a isyan etmeksizin geçim kaynaklarına ulaşamadığınız zaman olacaktır. İşte o zaman evlenmeyi terk etmek helal olacaktır.”* Ashab arz etti: *“Ey Resulullah (saa)! Sen bize evlenmeyi emretmene karşın, bu iş nasıl olacaktır?”* Resulullah (saa) şöyle buyurdu: *“O zaman geldiğinde kişinin helak olması, annesinin ve babasının eliyle gerçekleşecek. Annesi ve babası olmazsa, eşi ve çocukları vasıtasıyla gerçekleşecek. Eşi ve çocukları da olmazsa, akrabalarının ve komşularının vasıtasıyla gerçekleşecektir.”* Ashab arz etti: *“Ey Resulullah (saa)! Bu nasıl gerçekleşecek?”* Resulullah (saa) şöyle buyurdu: *“Geçim sıkıntısı nedeniyle onu azarlayacaklar. Sonra helak olmasına neden olacak olan ve kapasitesinin üstünde bulunan işlerin sorumluluğu altına girecektir.”* [Müstedrekül Vesail c.11 s.388, Şerhi İbni Ebil Hadid c.10 s.37, Erbain-i Şeyh Behai s. 266, Muntehab-ul Eser s. 542]

Ey sevgililer, zorluğa tahammül edin ve helalinden az ile yetinin. Bu dünyayı aramaktan kaçın. Tağutlarla ve destekçileri ile barış yapmayın. Ki Al-i Muhammed'in (as) ve sizin fereciniz yakındır, inşallah. Zorlukla birlikte kolaylık gelir, zorlukla birlikte kolaylık gelir. Resulullah (saa) buyurmuştur: *“Bu dünya tarafından aldatılmış ve arzular tarafından saptırılmış kimselerden olmayın. Aldanış, onları cezbetti ve onları, şer evine (bu dünyaya) meylettirdi. O (dünya), çabucak var olmak ve hızlıca değişmek için son bulacaktır. Bir binicinin binişi veya bir sütçünün paketlemesi hariç, sizin dünyanızdan geçmişe hatır hususunda hiçbir şey kalmamıştır. Öyleyse, hangi amaca yöneliyorsunuz ve neyi bekliyorsunuz? Allah'a yemin ederim ki, bu dünyada olduğunuz şey, sanki hiç olmamış gibidir ve ahirette olacağınız şey ise, asla son bulmayacaktır. Öyleyse, bu seyahatin sonuna hazırlanın. Ve bilin ki, herkes yaptığı işi bulacaktır ve yapmadığı şeyden de pişman olacaktır.”* [Biharul Envar c.74 s.183, Nehcül Saadet c.7 s.61]

1400 yıl önceden bir binicinin binişi hariç, bu dünyadan geçmişe hatır hususunda hiçbir şey kalmamışsa, o halde bilin ki, bugün, bu dünyadan geriye kalan şey, zikretmeye değer bir şey bile değildir. Zira, belki de, İmam Mehdi (as), bu yıl ve gelecek yıl zuhur eder, öyleyse biz ihmalkar kalır mıyız, bu dünyayı taleple meşgul olarak ve bize yapılması niyet edilen şeyi umursamamıyız?! *“İnsanlar uykudadır. Öldükleri zaman, tamamiyle kulak verirler (uyanırlar).”* [Hasaisul Eimme s.112, hadis Emirel Müminin'e (as) aittir.]

Ebu Zer'e (Allah ondan razı olsun) soruldu: *“Niçin ölümden nefret ederiz?”* O da cevapladı: *“Çünkü dünyanızı imar, ahiretinizi ise viran eylediniz ve bir kimse de imar bir yerden viran bir yere gitmekten nefret eder.”* [el İtikat fi Dinil İmamiyye s.5]

Allah bizi ibadet etmek için yarattı. Bu yüzden zamanımız, ibadet etmek için olmalıdır ve (bizlere ait olan) vaktin çoğu ise, rızık talep etmek ve çalışmak içindir (olması gerektiği gibi), tam tersi değil.

Resulullah (saa) buyurdu: *“Ey insanlar, rızık herkesin arasında bölüştürülmüştür ve hiç kimse kendi payından fazlasını almayacaktır. Öyleyse talep etmede ölçülü olun. Ve hayat süresi sınırlıdır ve hiç kimse onun için belirlenen şeyden öne geçmeyecektir...”* [Müstedrekül Vesail c.13 s.29, Biharul Envar c.74 s.179]

Ve Resulullah (saa), birinin yanından ayrılırken buyurdu: *“Ey insan, ahiretinizi düzeltmekten taraf yükümlü kılındığın şeye yaklaş ve bu dünyada senin için garanti edilmiş şeyden yüz çevir...”* [Biharul Envar c.74 s.182, Nehcül Saadet c.7 s.329]

Ve Ali (as) buyurmuştur: *“Sizler için belirlenen şeyi kaçırmayacaksınız, öyleyse talep etmede orta halli olun. Sizden uzak tutulmuş şeye ulaşamayacaksınız, öyleyse mal edinmekte orta halli olun.”* [Müstedrekül Vesail c.13 s.33, Nehcül Saadet c.7 s.330]

Ve Ali (as) buyurmuştur: *“Kaderin sana gelecektir, öyleyse talep etmede orta halli ol. Senin için belirlenmiş olan şey sana gelecektir, öyleyse mal kazanmada mütevazi ol.”* [Müstedrekül Vesail c.12 s.32, Nehcül Saadet c.5 s.330]

Ve Ali (as) buyurmuştur: *“Allah’ın, rızıkları garanti ettiğini ve onların çekişmelerinin kendileri için belirlenmiş bir şey eklemeyeceğini bilen kimselere hayret ediyorum, ve yine de onlar rızık talep etmede hevesli ve dikkatlidir.”* [Müstedrekül Vesail c.13 s.32, Nehcül Saadet c.5 s.330]

Ve bilin ki, bu rivayetler rızık talep etme ve bu dünyanın detaylarını arama ile çelişkili değildir. Fakat, onlar size ibadeti terkettiren, onda kusurlu kılan, namazı asıl vaktinden ertelettiren veya rızıkınızı talep ederken bedeninizi harap eden talep etmeye, karşıdrlar. Zira, bedeniniz sizin üzerinizde bir hakka sahiptir.

Ve bilin ki, bedenini yoran kimse, ibadeti yerine getirmek için kuvvete sahip olamayacaktır. Zira, bizler, farz ve müstehap ibadetler ile, onlara hazırlanmak için vakit ayırmak zorundayız. Özellikle de, gece namazı için, onu hiçbir şart altında terketmeyin.

İmam Hasan (as) buyurdu: *“Ey sizler, egemen olmayı dileyen kimse gibi hükmü (rızık) talep etmede çabalamayın. Ve teslim olanın güvenmesi gibi belirlenene güvenmeyin ki, Allah’ın lütfunu talep etmek (Muhammed’e (saa) ait olan), sünnettendir. Ve talepte orta halli olmak iffettendir. Ve iffet, hükmü uzaklaştırmaz ve dikkat de, Allah’ın lütfunu yaklaştırmaz ki, hüküm bölünmüştür. Ölüm zamanlıdır ve (aşırı rızık talebi husunda) dikkatli olmak, günah ile sonuçlanır.”* [Şeyh Müfid, el Hikayat s.95]

Takiyye:

Hepimiz, günlük hayatımızda takiyyeyi uygularız. Zira, insan, maddi zarardan kaçınma fıtratı üzere yaratılmıştır. Bilakis, sessiz hayvan da aynı şekildedir. Fakat, bu fıtratı, İslam fıkhına göre düzenlemeye muhtacız. Zira, İslam’da takiyye, en önemli ameller arasında olan bir ibadettir ve müminlerin, tam ve eksiksiz olarak, onu yerine getirmesi gerekir. Ve gerekli olduğunda takiyyeyi terketmek haramdır ve gerekli olmadığında onu uygulamak, mümini helak olmaya götürür.

Pek çok mümin, aşırı olarak takiyye yapar ve az sayıdaki mümin onu ihmal eder. İmamlar’dan (as), ne aşırı olarak takiyye yapmak, ne de onu ihmal etmek nakledilmiştir. İmam Sadık (as) şu manadaki şeyi buyurmuştur: *“Takiyye, benim ve babalarımın dinidir.”* [el Mehasin c.1 s.255, Daaimul İslam c.1 s.110]

Ve İmam (as) buyurmuştur: *“Takiyyesi olmayanın dini yoktur.”* [Availul Leali c.1 s.432, Evaluul Makalat s.216]

Ve İmam'dan (as) şöyle nakledilmiştir: *"Bize yardım etmeye çağrılıydınız, takiyye size babalarınızdan daha sevgili olurdu."* [1]

İmam (as) takiyyeyi ve onu doğru yerde uygulamayı vurgularken, bazı insanların da, Al-i Muhammed'e (as) yardım etmeyip, gerekçe olarak da, takiyyeyi kullandıklarını zikrediyor, özellikle de İmam Mehdi'nin (as) zuhur döneminde.

Bu yüzden, takiyye, cihadı ve Allah yolunda çalışmayı terketmek anlamına gelmez. Bilakis, dikkatlice çalışmak anlamına gelir. Örneğin, zehirli bir yılanı öldürmek istiyorsanız, ona sessizce yaklaşır, sonra da kafasına vurmaya zorundasınızdır. Eğer, çok ses yaparsanız, yılan yaklaştığınızı farkederek ve belki de size karşı bir saldırı başlatır.

Ve Ebu Cafer (as), Sahih'ul Haza'da şöyle buyurmuştur: *"Vallahi, ashabımdan bana en sevgili olan kimse, en takvalı ve alim olan; ve rivayetlerimiz hususunda, en tedbirli olandır..."* [el Kafi c.2 s.223]

Ve Ehlibeyt'in (as) rivayetleri husundaki tedbir; ona uygun olmayan, Al-i Muhammed'in (as) İmamet'ine iman etmeyen kimseler içindir. Onlara (as) karşı, inatçı olan ve onların (as), biatının dışındaki kimseler içindir.

Cihad:

Allahu Teala buyurmuştur: *[Zulme uğramaları sebebiyle savaşanlara (savaşmaları için) izin verildi. Ve şüphesiz Allah, onlara yardıma muhakkak ki kadirdir. Onlar, sadece "Rabbimiz Allah'tır" dedikleri için haksız yere yurtlarından çıkarıldılar. Ve eğer, Allah'ın insanları birbiriyle defetmesi olmasaydı, mabetler, kiliseler, havralar ve içinde Allah'ın isminin çok zikredildiği mescitler mutlaka harap olup yıkılırdı. Ona yardım edene, Allah mutlaka yardım eder. Muhakkak ki Allah, elbette Kavi'dir (kuvvetli) Azîz'dir (yüce).]* (Hac 39-40)

Ey inanan erkek ve kadınlar, bu yöneticiler, Müslümanlar'a zorla egemen oldu. Ve aldatmaca, hile ve en alçak insanlardan olan paralı kimseleri satın alma yoluyla, Allah'ın haram kıldığı kanı akıttılar. Ve, kendi kanunlarıyla, ibadet etmeyi reddeden her özgür insana karşı, savaşmaya başladılar. Zira, onlar, kendilerini, Allah'tan başka itaat edilmesi gereken ilahlar olarak görürler. Kendilerini, insanlardan daha üstün kabul ederler. Böylece onlar söyleyip yapmalı, insanlar da, onların sözlerini ve yaptıklarını övmelidir. Onlar kibirli ve iyi sözü anlamazlar. Bilakis, sadece zor kullanmaktan anlarlar. Ve sadece zor kullanmak, bu kibirli zalimlerle olan sorunumuzu çözebilir ve bu bizim kaderimizdir. Allah (svt), müminleri cihad vasıtasıyla imtihan etmeyi istemiştir, imanında samimi olan kimse ile mümin olduğunu iddia eden yalancı arasındaki farkı bilmek için.

Allah Teala buyurmuştur: *[Elif, Lâm, Mîm. İnsanlar, "iman ettik" demekle imtihan edilmeden bırakılacaklarını mı sanarlar? Ve andolsun ki onlardan öncekileri de imtihan ettik. Allah sadıkları da (doğru söyleyenleri de) tekzip edenleri de (yalancıları da) mutlaka bilir. Yoksa seyyiat işleyenler (kötülük yapanlar), Bizim imtihanımızı geçeceklerini mi sandılar? Hüküm verdikleri şey ne kötü! Kim Allah ile buluşmayı dilerse, o taktirde muhakkak ki Allah'ın tayin ettiği zaman mutlaka gelecektir. Ve O, Duyandır, Bilendir. Ve kim cihad ederse, o taktirde sadece kendi nefsi için cihad eder. Muhakkak ki Allah, âlemlerden müstağnidir.]* (Ankebut 1-6)

[1]- Ebu Hamza Sumali nakleder, İmam Ebu Abdullah (as) buyurdu: "Yeryüzü, hakkı batıldan ayırt eden, bizim aramızdan alim bir kimse olmaksızın, baki kalmayacaktır. Takiyye, sadece kanın dökülmemesi için karar kılınmıştır. Eğer takiyye kana ulaşırsa, artık takiyye yoktur. Ve vallahi, bize yardım etmeye çağrılıydınız, şöyle derdiniz, 'Böyle yapmayız, biz takiyye ile amel ederiz.' Ve takiyye size babalarınızdan ve annelerinizden daha sevgili olurdu. Ve eğer, Kaim (as) kıyam ederse, sizden yardım istemeye muhtaç olmayacaktır. Ve o, nifak ehlinin olan pek çoğunuzun üzerine Allah'ın haddini uygulayacaktır." – Tehzibul Ahkam c.6 s.172

Bu tağutlar, insanları, iki seçenek arasında bıraktılar; savaş ya da zillet! Tıpkı Mevlamız Hüseyin (as) tarafından buyrulduğu gibi. [1] Allah, O'nun Peygamberi ve müminler; bizler için zilleti beğenmezler! Öyleyse, bizler, kansız bedenler olup, yeryüzünde yürüyen ölümler olduğumuz bir gün gelmeden önce; Müslümanlar'ın kanını emen tağutlara ve onların paralı çevrelerine karşı cihad etmeliyiz! Ve hiçbir Müslümanın şöyle dememesi gerekir: "Ben siyasete bulaşmak istemiyorum." Zira, kendi İslam'ına göre amel eden ve dininde alim olan her Müslüman, bir siyasetçidir.

İslam fıkhi kitaplarına bakın. Ekonomik, sosyal, hukuksal ve siyasi muamelelerin hükmü, ibadetlerin hükmünden çok daha fazladır. Dahası, Kuran, hayatlarımızın anayasası değil midir?! Ve, bizleri, günlük hayattaki hükümlere götürmeyen yol, yürümemiz gereken doğru bir yol mudur? Öyleyse, Kuran'ı düşünürsek, onun, kibirli tağutların karşısında olan Peygamberler'in (as) ve mazlum müminlerin, devrimi olduğunu görürüz. Ve eğer, Peygamber'in (saa) hadislerini düşünürsek, onun (saa), şöyle buyurduğunu görürüz: "*En iyi cihad, zalim bir sultanın karşısında hakkı söylemektir.*" [Müsned-i Ahmed c.3 s.19, Sünen-i Nesei c.7 s.161]

Bu hadiste, zalim yöneticiye karşı, cihadı tercih etmekten bahsedilir. Çünkü, bu, tağutun, cahiliyye günlerinin hükmü ile hükmetmesinden; heva ve hevesine uyup, kana, paraya ve kadınlara saldırıda bulunmasından, dolaydır. Ve İslam'dan, onun istekleriyle uyuşan şey hariç, geriye hiçbir şey bırakmaz. O (tağut), şerli alimler arasından, Kuran'ı kendi isteklerine göre tefsir eden kimseyi satın alır. Böylece o (şerli alim) de, bu ayetteki, emir sahiplerini zalim yöneticiler yapar, oniki masum İmam (as) değil: [*Ey iman edenler, Allah'a itaat edin ve Resule itaat edin ve aranızdan emir sahip sahiplerine.*] (Nisa 59). Böylece; Musa, Ali ve Hüseyin (as); tıpkı Firavun, Muaviye ve Yezid (Allah onlara lanet etsin) gibi, zamanlarının İmam'ı olan kimselere karşı zalim olmuş olur?! Ve bununla beraber, halk cahiliyye günlerine geri döner ve Kuran'dan yazısından başka, İslam'dan da adından başka hiçbir şey kalmaz.

Ve buradan anlıyoruz ki, zalim yöneticiye karşı yapılan cihad, İslamı koruyan bir cihaddır. Bu nedenle, Müslümanlar, İslam ülkelerine egemen olmuş tağutlara karşı cihad etmek ve onların paralı çevrelerini aradan çıkartmak ve ilahi İslam hükümetini kurmak zorundadır. Böylece de, Allah'ın Kuranı Kerim'de, Yüce Peygamberi'nin (saa) dili aracılığıyla buyurduğu ve on iki Masum İmam'ın (as), ülkeler ve kullar hakkında, Peygamber'den (saa) getirdiği şey ile, adaletin yayılması ve fesadın yok olması gerçekleştirilmek zorundadır. Silahlı cihad gereklidir. Ve bu ümmeti bu aşamaya hazırlayabilmemiz için de, aşağıdaki meseleler gereklidir:

1- Muminler arasında dini öğretiyi yaymak:

Ve bu, her müminin görevidir. Ve, bu, hukuki bir görevdir. Zira, bu, tüm ibadetlerin başı ve hareketlerin/işlemlerin doğruluğudur. Tabi, herkesin kendi kapasitesince... Yani, üniversite mezunlarının görevi, okumamış kimsenin görevi gibi değildir. Örneğin, üniversite mezunu, fıkhi meseleleri ya da bir kısmını çalışmalı ve din ilimleri öğrencilerinin de yardımını istemelidir. Ve bu, rehber olarak onların görevidir. Ve sonra da, müminler arasında hukuku (İslam fikhini) yaymalıdır (bu, onun görevidir).

Okuyamayan kimseye gelince, o mescitte ya da bazı müminler sayesinde, bazı fıkhi (hukuki) meseleleri öğrenebilir ve sonra da, onları müminler arasında yayabilir. Ve hiç kimse, kendi ilmini küçümsememelidir. Eğer sen, fıkhi bir mesele biliyorsan, müminler arasında onu yaymak için çalışmalısın.

[1]- İmam (as) dedesi İmam Hüseyin'in (as) sözüne işaret ediyor. "Bilmiş olun ki, bu zinazade oğlu zinazede beni iki şey arasında serbest bırakmıştır: ya kılıcı çekip savaşmalıyım ya da zillet libası giyerek yezid'e biat etmeliyim. Ancak zillet bizden uzaktır: Allah, Onun Resulü (saa), müminler, iffet eteğinde yetişenler, yiğit ve gayretli insanlar, alçaklara itaat etme zilletini izzetli ölüme tercih etmemize müsaade etmezler, Bilmiş olun ki ben, yaru yaverimin az olmasına rağmen sizinle savaşacağım. Eğer muzaffer olur ve düşmanı yenilgiye uğratırsak hiç şaşmayın, çünkü biz her zaman galip olmuşuzdur ve eğer yenilgiye uğrar, öldürülürsek bu bizden kaynaklanmaz ve korkudan öldürülmüş olmayız. Bu demektir ki ecelimiz gelmiş ve feleğin çarkının gereği zafer sırası başkalarına geçmiştir. Eğer ölüm birilerinin evinin kapısından ayrılırsa, diğerlerinin kapısına oturacaktır. Geçmiş asırlarda insanların öldükleri gibi benim kavmimin büyükleri de sizin elinizle ölüme düşer oldular. Eğer padişahlar dünyada kalıcı olsalardı, biz de kalıcı olurduk. Eğer büyük insanlar dünyada kalsalardı, biz de kalırdık. Bizi zemmedenlere de ki: Kendinize gelin ve beyhude bizi yermeyin, bizim giriftar olduğumuz ölüme, zemmedenler de mübela olacaklar." - Tabersi, el İhticac c.2 s.24

Ve bilin ki, fıkhın yayılması ve müminlerin, İslam mevzuatı ile Müslümanlar'ın bugünkü durumu hakkındaki araştırmaları sayesinde, tağutların ve onların, Müslüman taklidi yapan destekçilerinin örtüleri üstlerinden kalkacaktır (tüm yaptıkları ortaya çıkacaktır). Ve Müslümanlar, bu zalim yöneticilerin mukaddes kanundan, ne kadar uzağa saptıklarını, onunla nasıl alay ettiklerini ve Allah'ın ilahi yardımcıları ve dindar müminler ile nasıl savaştıklarını fark edeceklerdir.

2- İyiliği Emretmek ve Kotulukten Sakındırmak:

Daha önceden de, bu amelin, tüm toplumun görevi olduğunu zikrettim ve bu, İslam şeriatındaki en önemli farzlardan biridir. Onun sayesinde Allah'ın rızasını kazanabilir ve tağutların kirli işlerini ortaya çıkartabiliriz. Ve tağuta itaatkar olan kimselerin ruhlarını ıslah etmeye odaklanmamız gerekir. Böylece onlara, Kuran'dan, Peygamberler'den (as) ve onların tağutlara karşı olan cihadlarından bahsedelim:

Allahu Teala buyurmuştur: *[Muhakkak ki Biz, resullerimize ve iman edenlere bu dünya hayatında yardım edeceğiz ve o gün şahitler bulunacaktır.]* (Gafir (Mümin) 51)

Allahu Teala buyurmuştur: *[Allah: "Ben ve elçilerim mutlaka gâlip geleceğiz." diye yazdı. Muhakkak ki Allah; Kavî'dir (kuvvetlidir), Azîz'dir. Allah'a ve ahiret gününe iman eden bir kavmi, Allah'a ve Onun Resulüne karşı gelenlere muhabbet duyar bulamazsın. Ve onların babaları, oğulları, kardeşleri veya kendi aşiretleri olsa bile. İşte onlar ki, (Allah) onların kalplerinin içine imanı yazdı. Ve onları, Kendinden bir ruh ile destekledi. Ve onları, altından nehirler akan cennetlere dahil edecek. Onlar orada ebediyen kalacak olanlardır. Allah, onlardan razı oldu. Ve onlar da Ondan razı oldular. İşte onlar, Allah'ın taraftarlarıdır. Gerçekten Allah'ın taraftarları, felâha erenler değil mi?]* (Mücadele 21-22)

Allahu Teala buyurmuştur: *[Ve andolsun ki gönderilen kullarımız için Bizim bir sözümüz geçti (onlara söz vermiştik). Muhakkak ki onlar, mutlaka yardım edilecek olanlardır. Ve muhakkak ki gâlip gelecek olanlar, mutlaka Bizim ordularımızdır.]* (Saffat 171-173)

Kendi içinde, hakikatten, bir kor bile olan kimseler; hatırlayacak, Allah'ın biatine geri dönecek, tağutun emirlerine itaat etmeyecek ve müminlerin saflarına katılacaktır.

Tağuta itaatının, kendisini kurtaracağını ve onu hayatta tutacağını düşünen ahmak kimse ise, kendisi için vicdan azabı hissetmez. Zira o, hayatının, tağutların elinde olduğunu düşünür. Allah'ın elinde değil! Ve onun ruhu, tağuttan gelen korku ve ödleliğin içine düşmüştür ve nihayet o da, ikinci bir fitrat olmuştur.

Tağutun yardımcılara gelince, onların çoğunun kalpleri kararmış ve görüşleri körelmiştir. Onlar, kötüyü iyi ve iyiyi de kötü olarak görececek hale gelmiştir. Fakat bu, onların tamamını cehenneme odun olarak bırakacağımız anlamına gelmez. Zira, onların arasında düzeltilip, Allah'ın biatine geri döndürülebilecek olan biri olabilir.

Ve biz müminler için, Hüseyin'den (as) bir örnek olsun. Ki o (as), Yezid bin Muaviye'nin (Allah ona lanet etsin), ordusuna nasihat etti. Ve, onlara iyilik yapmayı emredip, kötülükten sakındırdı. Böylece sonuç, Ümeyye Ordusu'nun liderlerinden birinin, hakka geri dönmesi oldu. Ve o, Hür bin Yezid Riyahi'ydi (Allah ondan razı olsun). Ve, Ebu Abdullah'ın (as) hutbesinin, bu kimseden başka sonucu olmasaydı da, yeterli olurdu.

Ve müminler, bu sapmış gruba öğüt verirken, dikkatli ve tedbirli olmalıdır. Akrabalarına ve zararlarından güvende oldukları kimselere tavsiye vermeli ve onları düzeltmek için çalışmalıdır. Ve müminler, İslam ümmetini ıslah etmeyi bırakmamalıdır. Zira, onlar, Allah'ın partisi ve O'nun askerleridir. Allah, onlar için başarı ve galibiyet yazmıştır. Ve Allah (svt), onlara büyük reformcu, Allah'ın şeriatının yeryüzündeki uygulayıcısı, Allah'ın gönderilmiş kullarına Sözü ve O'nun (svt) Zafer

Vaadi olan, ilahi lider Mehdi'yi (as) gönderecektir. Ve güneş, bu uzun gaybetten ve acı ızdıraptan sonra doğmalıdır. Öyleyse; gece gündüz, gizlide ve açıkta çalışın. Ve bilin ki, Zamanın Sahibi'nin (as) Devleti için, temel hazırlamak üzere, bu zamanda çalışan müminin mükafatı büyüktür.

Ebu Abdullah (as) buyurmuştur, Resulullah (saa) şöyle buyurdu: *"Benim neslimden olan Kaim'e ulaşıp, kıyamından önce onu takip edecek olan kimselere müjdeler olsun! Ki Kaim, yardımcısına yardım edecek ve düşmanını reddecektir. Ve, ondan önce hidayet eden İmamlar'ı mevlalar edinin. Bu kimseler, benim ashabımdır ve onlar benim aşkıma ve sevgime sahip kimselerdir. Ve, onlar, ümmetimin bana en cömert olanlarıdır."* Rafa der ki (Resulullah (saa) şöyle buyurdu) *"Ve onlar bana, Allah'ın yarattıklarının en cömert olanlarıdır."* [Gaybet-i Tusi s.457]

İmam Sadık (as) buyurmuştur, Resulullah (saa) ashabına şöyle buyurdu: *"Sizden sonra bir halk gelecektir ki, onlardan bir adamına sizden elli kişinin mükafatı verilecektir."* Onlar da dedi ki: *"Ey Resulullah (saa), biz seninle Bedir'de, Uhud'da, Huneyn'deydik ve biz Kuran'da zikredildik."* Resulullah (saa) de buyurdu: *"Eğer siz onların taşıdıklarını taşımak zorunda kalsaydınız, onların sahip olduğu sabra sahip olamazdınız."* [Gaybet-i Tusi s.457]

Muhammed bin Abdulhalik ve Ebu Basir şöyle rivayet etmiştir:

Ebu Abdullah (Cafer Sadık aleyhisselâm) şöyle buyurdu: *"Ey Ebu Muhammed! Hiç kuşkusuz bizim yanımızda, Allah'a yemin ederim ki, Allah'ın sırrından bir sır ve Allah'ın ilminden bir ilim vardır. Buna gözde melek, gönderilmiş peygamber ve Allah'ın kalbini imanla imtihan ettiği mümin de tahammül edemez. Allah, bizden başka kimseyi bununla yükümlü kılmamıştır. Bizden başka kimseden buna göre ibadet et-meyi istememiştir. Hiç kuşkusuz bizim yanımızda Allah'ın sırrından bir sır ve Allah'ın ilminden bir ilim vardır. Allah, bunu tebliğ etmemizi bize emretti. Biz de Allah adına bizden tebliğ edilmesi isteneni tebliğ ettik. Ancak bunu alacak bir yer, buna la-yık bir kimse ve bunu taşımaya güç yetirecek bir taşıyıcı bulamadık. Ta ki Allah, bu-nun için Muhammed (sallallahu aleyhi ve âlihi) ve zürriyetini yarattığı çamurdan, Mu-hammed ve zürriyetini yarattığı nurdan bir kavim yaratıncaya kadar. Rahmetinin bereketiyle, Muhammed ve zürriyetini yaptığı şeyden onları yapar. Biz, Allah adına bizden tebliğ edilmesi istenen şeyi tebliğ ettik. Onlar da kabul ettiler ve bunlara ta-hammül gösterdiler. Bizim tebliğimiz onlara ulaştı, onlar da bunu kabul edip taham-mül ettiler. Bizim anımız onlara ulaştı, onların kalpleri, bizi ve sözlerimizi bilmeye eğilim gösterdi. Eğer onlar bundan yaratılmış olmasalardı, bu durum gerçekleşmez-di. Hayır, Allah'a yemin ederim ki, tahammül edemezlerdi."*

İmam (as) ardından şunları söyledi: *"Allah bazı toplulukları da cehennem ve ateş için yaratmıştır. Öncekilere tebliğ ettiğimiz gibi bunlara da tebliğ etmemizi emretti. Ama kalpleri bundan tiksindi, kalpleri sözlerimizden nefret etti. Sözlerimizi bize geri çevirdiler, reddettiler, onlara tahammül edemediler, onları yalanladılar ve dediler ki: "Bu, yalan söyleyen bir büyücüdür. Bunun üzerine Allah, onların kalplerinin üzerini mühürledi ve bunu onlara unutturdu. Sonra Allah, dillerinin haktan bazı şey-ler söylemesini sağladı. Bu yüzden onlar, dilleriyle hakkı söylerler; ama kalpleri bu-nu inkâr eder. Bunu, velîlerini ve kendisine itaat edenleri savunmak için yapar. Böyle yapmasaydı, yeryüzünde Allah'a ibadet edilmezdi. Bize, onlardan el çekmemizi, örtmemizi ve saklamamızı emretti. Öyleyse siz de Allah'ın kendilerinden el çekilme-sini emrettiği kimselerden el çekin. Allah'ın örtülmelerini ve saklanmalarını emret-tiği kimseleri siz de örtün."*

Sonra İmam (as) ellerini kaldırdı ve ağladı. Bir yandan da şunları söyledi: *"Allah'ım! [Bunlar, küçük bir azınlıktır.] (Şuara, 54) Hayatımızı onların hayatı ve ölümümüzü onların ölümü kıl. Senin düşmanlarını onlara musallat etme. O za-man bizi onlardan dolayı musibete düşür etmiş olursun. Eğer bizi onların şahsında musibete düşür edersen, artık senin arzında ebediyen sana ibadet edilmez. Muhammed'e ve onun Ehl-i Bey't'ine salât ve selâm olsun."* [Usul-i Kafi c.1 s.405]

3- İslami Devrim İdeolojisini Yaymak:

İslami Devrimi, Muhammed bin Abdullah'ın (saa) ve müminlerin devrimidir. Ebu Süfyan, Hüsrev, Sezar ve yardımcıları gibi, çağının tağutlarına karşı, müminlerin ve mazlumların devrimidir. Ve bu devrim, yeryüzündeki herkes şöyle deyip, "Allah'tan başka ilah yoktur, ve Muhammed (saa) Allah'ın

Elçisidir", ilahi Adalet kuruluncaya ve bu ümmetin Mehdi'sinin (as) eliyle, tüm yeryüzüne yayılincaya dek son bulmayacaktır.

Ve hiçbir Müslüman şüphe etmez ki, Hüseyin'in (as) devrimi, Resulullah'ın (saa) devriminin bir devamıdır. Ki o (saa), meşhur rivayette şöyle buyurmuştur: "*Hüseyin (as) bendendir.*" [Müsned-i Ahmed c.4 s.172, Sünen-i İbni Mace c.1 s.51]

Bu yüzden; Hüseyin'in (as) devrimi, Allah'ın partisinin ve O'nun askerlerinin, tağuta ve partisine karşı yapılmış bir devrimdir. Ve Hüseyin'in (as) hurucu, Resulullah saas'in oğlu, Cennet Gençleri'nin Efendisi el Hüseyin'in (as) aracılığıyla yapılan, Resulullah'ın (saa) hurucudur.

Hüseyin'in (as) hurucu, savaş meydanındaki askeri zafer ile sonuçlanmayacaktı. Zira, o (as) biliyordu ki, kendisiyle birlikte yetmiş ya da biraz daha fazla adam vardı. Esasen, Hüseyin (as) dedesi Resulullah'tan (saa) olan bir ahitle huruc etti. Kendisinin, ashabının, çocuklarının, bebeğinin dahi, öldürüleceğini ve kadınların esir edileceğini bilerek huruc etti. Ve onların arasında, Resulullah'ın (saa) ve Fatıma'nın (sa) kızı olan, Zeynep (sa) de vardı.

Şüphesiz, Hüseyin'in (as) devrimi, Muhammed'in (saa) İslami devrimini ve onun düzeltici fitratını diriltmeyi hedeflemişti. Lakin, Emeviler de o devrimi, İslam adı altında, bir Arap İmparatorluğu kuran, askeri bir uyanışa/rönesansa çevirmeyi istemişti. Bu yüzden, Hüseyin'in (as) uyanışı/rönesansı, her yerdeki ve her çağdaki tüm insanlara ilan etti ki, İslam, bir Arap ya da İslam imparatorluğu kurmayı hedeflememiştir.

İslamın hedefi, yeryüzündeki herkesin şöyle demesidir: "Allah'tan başka ilah yoktur."

İslamın hedefi, yeryüzünde ilahi adaleti kurmaktır.

Hüseyin'in (as) devrimi, bu ümmete egemen olmuş olan, Muhammed'in (saa) halifeleri ve Allah'ın yeryüzündeki halifeleri olan, Oniki İmam'ı (as), yönetimden uzaklaştırmış olan bu tağutları, Allah'ın (svt) ve Resulü'nün (saa), reddedişini beyan etti.

Hicri 61 yılında, Muharrem'in 10'unda, Kerbela'da tekamül olan şey, İslam ümmetinin, Resulullah'ın (saa) vefatından sonra, cahiliyye günlerine geri döndüğünü teyid etmektedir. Ve bu dönemin azami görüntüsü de, Hüseyin'in (as) şehit edilmesi, kafasının mızrağa takılması, Al-i Muhammed'in (as) halifelerinden dördüncü halife olan, Ali bin Hüseyin'in (as) esir alınması, onun (as) demirden zincirlere bağlanarak Şam'a (Şam, bugün Ürdün, Filistin, Suriye ve Lübnan'ı kapsayan bir bölgedir) götürülmesidir. Bu yüzden, bu ümmetin Peygamberleri'nin (saa) halifelerine yaptığı şey, İsrailoğulları'nın, Peygamberleri'ne (as) yaptığı şeyin bir devamıdır, daha acı ve büyük olmasa da.

Kerbela'da olan şey, İslam ümmetinin, o nesli üzerine bir lanet oldu. Ki, onlar, Hüseyin'in (as) öldürülmesine göz yummuşlardı. Ve aynı zamanda, bu, Hüseyin'in (as) şehit edilmesinden sonra gelecek olan bu ümmetin nesli için de, bir rahmettir. Ki, İslami devrim ideolojisi, pek çoğunun kalplerinde derinleşmeye başlamıştır. Ve o devrimin planı, Allah (svt) tarafından yapılmış ve Muhammed (saa) ve ondan sonra da Al-i Muhammed (as) ile uygulanmıştır.

Ve bugün, bu gerçeği anlıyoruz. Zira, o pratik bir gerçektir. Çünkü, bugün, Aşura günü, yeryüzünün her noktasında, müminlerin olduğu, yüksek sesli ağlamalar duyulmadan, geçmiyor.

Hüseyin (as), Allah'a giden yolun en açık işareti olmak, bu ümmeti, içine düştüğü kayboluştan çıkartmak ve Müslümanları cahiliyye zamanına döndürmek için, ümmeti yöneten tağutların karşısında kılıcını kaldıran, her Müslüman'ın başvuracağı, güçlü ve sabit bir kuruluş oluşturmak için, her şeyini kurban etti. Bu yüzden de, Hüseyin'in (as); Muhammedi, İslami ve özgün devrimi; bu ümmetin çocuklarının ruhlarını ıslah etmeyi ve Allah'a ibadet eden, anayasa olarak Kuran'dan ve yönetici olarak da, Allah tarafından belirlenen masumdan ya da, onu temsil eden kimseden başkasını kabul etmeyen,

ilahi mesajı taşımaya layık olan, ilahi bir nesil hazırlamayı hedeflemişti. Böylece, eğer Hüseyin'in (as) ölümü, büyük bir mesele idiye, onun arkasındaki amaç da büyüktü. O amaç, yeryüzünde; "Allah'tan başka ilah yoktur"un büyük devletinin kuruluşudur. Hasan'ın (as) oğlu olan, beklenen İmam Mehdi'nin (as) liderliği altındaki, İlahi Adalet Devletinin kuruluşudur. Allah (svt), onun (as) mübarek zuhurunu yakınlaştırsın.

4- Cihad için Kuvvet hazırlamak:

Eğer Müslümanlar, dinlerini araştırıp, iyiliği emredip kötülüğü nehyetmeye başlayıp, İslami devrimin amacını anlasalardı, ki, o amaç da, yeryüzü insanlarına "Allah'tan başka ilah yoktur" sözünü taşımak ve yeryüzünde ilahi Adaleti kurmaktır, o halde bizler de, tağutlara savaşmaya hazır bir nesle sahip olurduk. Böylece, dördüncü aşama da, cihad için fiziki olarak hazırlanmak ve orduları hazırlamaktır. Küçük bir bıçak ya da sadece bir demir parçası olsa bile... Onu azımsamayın... Ki, Peygamber'in (saa) ashabi, Kureyş kafirlerinin kılıçlarına hurma ağacının dalları ile galip gelmişti. Bilin ki, eğer kendinizi Allah (subhane ve teala)'ya adarsanız, Allah sizinle beraberdir ve melekleriyle sizi sabit kılan ve muzaffer kılan O'dur. Tağutun askerleriyle birlikte, onları cesaretlendiren Şeytan da vardır ve şeytan iki grup çarpıştığında, dizleri üzerine düşecektir. Ve onlar da (şeytanın grubu), yenilecek ve kaçacaklardır. Allah (subhane ve teala) şöyle buyurur: *[Şeytan, emir yerine getirildiği zaman şöyle dedi: "Muhakkak ki; Allah, size hakkın vaadini vaadetti. Ve ben de size vaadettim. Fakat ben, vaadimden döndüm. Ve ben, sizin üzerinizde bir güce sahip değildim. Sadece sizi davet ettim. Böylece siz, bana icabet ettiniz. Artık beni kınamayın. Kendinizi kınayın. Ve ben, sizin yardımcınız değilim. Siz de, benim yardımcım değilsiniz. Gerçekten ben, sizin beni ortak koşmanızı daha önce de inkâr ettim. Muhakkak ki; zalimlere acı azap vardır.]* (İbrahim 22)

Bu zikredilen bölümlerde, Mehdi'nin askerlerinin, yani, Allah (Subhan ve Teala)'nın askerlerinin, psikolojik ya da fiziksel olarak cihada hazırlanmasından bahsediliyor. Haydi, her savaşan mümin, kendi ruhunda, Allah (Subhan ve Teala)'nın, kendisiyle olduğunu anımsasın ve böylece, büyük çoğunluklara ve zırlara aldırmaksızın, tağuttan ve askerlerinden korkmasın!

[Şüphesiz Şeytan'ın hilesi zayıftır.] (Nisa 76)

Sonra da, Allah (subhane ve teala), bu ümmeti rahatlatacak ve onlara ilahi lider, Mehdi (aleyhisselam)'ı gönderecektir. O da, onları kayboluştan çıkaracak ve Kutsal Topraklar'a sokacaktır, Allah (subhane ve teala)'nın izniyle.

Mehdi (aleyhisselam), Muhammed bin Hasan bin Ali bin Muhammed bin Ali bin Musa bin Cafer bin Muhammed bin Ali bin Hüseyin bin Ali bin Ebu Talib'dir. O, Ali (aleyhisselam) ve Resulullah (sallallahu aleyhi ve alihi)'nin kızı olan Fatıma (selamullahi aleyha)'nın neslindedir.

Müslümanlar kabul ediyor ki, o, ahir zamanda ortaya çıkacaktır ve bu konudaki rivayetler pek çoktur ve onu inkar eden, Resulullah (sallallahu aleyhi ve alihi)'den gelen rivayetlerde zikredildiği gibi, Muhammed (sallallahu aleyhi ve alihi) tarafından getirilen şeyi inkar etmiştir.

Onun doğumu, Hicri 255 yılındadır, yani babası İmam Askeri (aleyhisselam)'ın şehadetinden 5 yıl önce. Annesi, Roma Kralı Sezar'ın torunudur ve soyu İsa (aleyhisselam)'ın havarilerinden birine dayanır. Pek çok mümin babası, İmam Askeri (aleyhisselam) hayattayken, onu görmüştür. İmamet konumunu aldıktan sonra, 4 naibi, 70 yıldan uzun bir süre boyunca, küçük gaybette onunla görüşmüştür. Sonra da, Allah (subhane ve teala), büyük gaybetin vuku bulmasını istemiştir ve o (aleyhisselam), hayatta kalacak, sonunda zulüm ve adaletsizlikle dolduktan sonra dünyayı, adalet ve refahla dolduracaktır.

Tevrat ve İncil'de ondan bahsedildi ve uzun ömründen dolayı "Günlerden Geriye Kalan" diye zikredildi. Kıyam vaktinde İsa (aleyhisselam), onun (aleyhisselam) veziri ve gerçeğinin takipçisi olarak gökten inecektir.

Onun (aleyhisselam) kıyamı, Mekke'dedir, ashabi orada onun için toplanacaktır. Ve onların sayısı, Bedir ehli ve Talut'un onunla birlikte nehirden geçen ashabi gibi, 313 adamdır. Sonra adanmış müminler, tüm Müslüman ülkelerden Mekke'ye akın edecektir. Nihayet onlar, 10.000 kişi olacaklar. Onlar, onun (aleyhisselam) ordusunun ilkidir. O (aleyhisselam), Allah, Mekke ve Medine arasında, yeryüzünün, Süfyani'nin ordusunu yutmasına izin verinceye kadar, tağutlarla savaşmak için Mekke'den ayrılmaz. O ordu, Mehdi (aleyhisselam)'ın hareketini yok etmek için gönderilen bir ordudur ve bu olaydan sonra, o (aleyhisselam), İslam topraklarını, tağutlar ve onların etrafında toplanan kullarından temizlemek için hareketi başlatacaktır. O (aleyhisselam), Süfyani ve iğrenç askerlerini ortadan kaldıracak ve Kutsal Topraklar'ı özgürlüğüne kavuşturacak ve insanlar da, büyük gruplar halinde, Allah'ın dinine girecektir.

Fakat, onun zuhur vaktindeki imtihanlar çoktur. Ve Deccal ile Batı'nın orduları da, onlardan biridir. Fakat, Allah svt, Mehdi (aleyhisselam)'ı ve onunla birlikte ilahi dini –kafirler istemese de- tüm dinlere üstün kılmak için, düşmanlarıyla savaşan Allah'ın askerlerini destekleyecektir, Allah (subhane ve teala)'nın Kuran'da vaadettiği gibi. [1]

Onun zuhurunun yakınlık alametleri arasında, göğün yağmuru tutması, aşırı sıcakların olması, Şialar arasında ihtilafların çıkması, alimlerin ölümleri, Neced'te onların pek çoğunun öldürülmesi, Irak'ta ekonomik krizin olması; hatta zikredildiği üzere öyle ki, yiyecek ve dirhem, Irak halkı tarafından toplanmayacak; Irak halkının, Hac'dan menedilmesi, onları menedenlerin de, günümüzdeki Batı ehli olan Romalılar olması vardır. İmam Sadık (aleyhisselam), bazı Iraklılar'a yaptığı konuşmasında şöyle buyuruyor: *"O zamanda siz Hac'dan menedileceksiniz, meyveler azalacak, ülke susuz kalacak, enflasyon ve sultanın zulmü ile imtihan edileceksiniz. Ve zulüm ile düşmanlık, aranızda zuhur edecek. Keza; sıkıntı, veba ve açlığın da zuhur ettiği gibi. İmtihanlar, tüm ufuklardan sizi saptıracak."* [el Emali-i Müfid s.64, Biharul Envar c.47 s.122]

Camiler süslenecek, Kuran süslenecek, insanlar camilerde yemek yiyecek ve yıl, ay gibi olacak ve ay, hafta gibi olacak ve hafta, gün gibi olacak ve gün, saat gibi olacak. Irak hakimleri tarafından Cuma günü, Kufe mescidinde, 4000 Müslüman öldürülecek ve Kufe mescidinin duvarı yıkılacak ve Irak hakimleri birbirleriyle ihtilaf edecek. Bu ihtilaf onların krallıklarının çöküşünün ilk alametidir ve o insanlar zarar vermek, öldürmek, çalmak konusunda hırslı olacaklar. Ve ay gibi parlayıp, uçları neredeyse birleşinceye kadar dönen gezegen kuyruklu yıldız zuhur edecek. Ramazan ayının 23'ünde gökten bir ses gelecek ve Şam'da (Ürdün, Suriye'de işgal ettiği kısım ve Filistin'in bir kısmı), Süfyani zuhur edecek ve ondan önce Şam'daki yönetim üzerinde bazı ihtilaflar olacak ve Süfyani Irak'a girecek ve oranın hakimlerini öldürecek ve Ramazan ayının sonunda kalan son 5 günün birinde ay tutulması olacak ve Ramazan ayının ortasında ise, güneş tutulması olacak ve bu iki alamet tek ayda olacak.

Onun kıyam yılında, bir sel Kufe'yi dolduracak ve gökyüzü 24 kez yağmur yağdıracak ve onun etkileri ve bereketleri onun (aleyhisselam) kıyam yılında topraklarda görülecek. Hurmalar ağaçtayken bozulacak ve rivayet edildiği üzere, meyveler ağaçtayken bozulacak [3]. Hicaz'da bir ateş zuhur edecek ve gökyüzünde bir ateş zuhur edecek ve gökyüzünde bir kızılık zuhur edecek ve güneş meridyeninden uzaklaşacak ve savaşlar ve fitnelerle Bağdat sabote edilecek ve Basra sabote edilecek. Onun zuhuru, insanların dillerinde konuşulacak ve onun zuhuru, tuhaf bir yılda olacak. Ve, Rükun ve Makam arasında, Kabe'de, Nefsi Zekiyye (Temiz Ruh) öldürülecek. Ve bu alametten 15 gün ya da daha kısa bir zaman sonra, Kaim kıyam edecektir.

Kıyamından sonra, ona (aleyhisselam) hidayet eden alametler olacaktır. O, yeryüzünün Mekke ve Medine arasındaki yerde, Süfyani'nin ordusunu yutulmasıdır. Ve belki de, kıyamından sonra gelen ses, onun gerçeğine hidayet edecektir, özellikle de münadi, göklerdeki Cebrail (aleyhisselam) olduğu için.

[1]- İmam (as) şu ayete işaret ediyor: *[Elçisini müşrikler istemese de, hidayetle ve hak din ile onu bütün dinlere galip gelmesi için gönderen O'dur.]* (Tevbe 33)

[2]- Ebu Abdullah (as) buyurdu: "Kaim'den (as) önce, zor bir yıl vardır. O yılda meyveler çürüktür, hurma ağaçlarındaki hurmalar da.. Öyleyse, bunda şüphe etmeyin." – el İrşad c.2 s.377

Bunlar, onlardan (aleyhimusselam) gelen rivayetlerde belirtilen şeylerden bazılarıydı, Allah en iyisini bilir ve bize ilimden çok az bir şey verilmiştir ve O'ndan (subhane ve teala) arttırmasını istiyoruz.

Ve Allah'ın selamı, rahmet ve bereketi, Allah'ın yeryüzündeki Hücetine olsun.

Ve Allah'ın selamı, rahmet ve bereketi, müminlerin üzerine olsun.

["Ey Rabbimiz! İndirdiğine iman ettik ve Resulüne uyduk, öyleyse bizi de şahitlerle birlikte yaz."] (Al-i İmran 53)

["Ey Rabbimiz! Bizi hidayet ettikten sonra kalplerimizin sapmasına engel ol ve katından bize rahmet başla. Gerçekten de sen çokça başla."] (Al-i İmran 8)

Rahman ve Rahim Olan Allah'ın Adıyla

[Şüphesiz ki Allah, kendilerine cenneti üzere müminlerin canlarını, mallarını satın almıştır âdeti; onlar öldürürler, öldürülürler, her iki sûrette de vaadi gerçektir ve Tevrat'ta da sâbittir, İncil'de de, Kur'ân'da da ve ahbine Allah'tan daha ziyâde vefâ eden kimdir ki? Artık şu giriştiğiniz alışverişten dolayı sevinin ve budur işte en büyük kurtuluş ve saâdet. Tövbe edenler, ibadet edenler, hamd eyleyenler, oruç tutanlar, rükû edenler, secdeye kapananlar, iyiliği emredenler, kötülüğü nehyeleyenler ve Allah'ın sınırlarını koruyanlar. Ve Müminleri müjdele.] (Tevbe 111-112)

Günahkar Noksan,

Ahmed el Hasan

Hicri 1420

Ekler

Ek-1: Namazlar

Gece Namazı (Salat'ul Leyl):

Gece namazı onbir rekatten oluşur. Zamanı, yatsı namazı ile sabah namazı vaktinin arasındadır. Bu namazdan önce gerekli olan bir Ezan ya da Kamet yoktur.

İlk sekiz rekat, ikişer ikişer dört seferde kılınır. Her seferde kılınan iki rekat sabah namazının aynısıdır, fakat niyeti farklıdır. Gece namazının niyeti şöyledir: Allah'ın (svt) Vechi'ne yaklaşmak için, Gece namazı kılmaya niyet ettim (Neveytu en usalli salatul leyl kurbeten li vechi Allahu Teala).

Bu sekiz rekatten sonraki iki rekate, Şef namazı (Şefaaf namazı) denir, niyeti şöyledir: Allah'ın (svt) Yüzüne yaklaşmak için, Şef namazı kılmaya niyet ettim (Neveytu en usalli salatul şef kurbeten li vechi Allahu Teala). Bu namazın ilk rekatında, Fatiha ve Felak suresini ya da Fatiha ve Ala suresini okursunuz. İkinci rekatte ise, Fatiha ve Nas suresini ya da Fatiha ve Kafirun suresini okursunuz. Bu namazda gerekli bir kunut yoktur.

Son rekate, Vitir namazı (Salat'ül Vitir) nedir. Niyeti şöyledir: Allah'ın (svt) Yüzüne yaklaşmak için Vitir namazı kılmaya niyet ettim (Neveytu en usalli salatul vitr kurbeten li vechi Allahu Teala). Bu tek rekatli namazda, bir kez Fatiha Suresi'ni, üç kez İhlas Suresi'ni, üç kez Felak Suresi'ni ve üç kez de Nas Suresi'ni okursunuz. Kunutu [1] söyledikten sonra, müminler için bir dua edilmesi müstehaptır. Bundan sonra da, normal bir şekilde; rüku, secde, teşehhüd ve selam yerine getirilir.

[1]- Kunut, bir duadır. Namazın ikinci rekatında, Kuran kıraatinden sonra, rükudan önce, Kunut yapmak müstehaptır. Eğer, biri ikinci rekatın rükusundan önce kunut yapmayı unutursa, rükudan sonra da onu yapabilir. Duanın, Ehlibeyt'ten (as) olması müstehaptır, ya da kişinin istediği de olabilir. Ayrıca, her namazın son rükusundan sonra ve son secdesinden önce de tekrar kunut yapmak müstehaptır. Kunut esnasında kişinin avuç içlerine bakması da müstehaptır.

Gufeyle Namazı:

Ğufeyle Namazı iki rekatten oluşur. Vakti, akşam namazı ile yatsı namazlarının vaktinin arasındadır. Bu namazdan önce gerekli olan bir Ezan ya da Kamet yoktur.

Niyeti şöyledir: Allah'ın (svt) Yüzüne yaklaşmak için Ğufeyle Namazı kılmaya niyet ettim (Neveytu en usalli salatul ğufeyle kurbeten li vechi Allahu Teala).

İlk rekatte, Fatiha Suresi'ni, ardından da, şu ayeti okursunuz:

“Ve zennûni iz zehebe mugâdıben fe zanne en len nakdire aleyhi fe nâdâ fiz zulumâti en lâ ilâhe illâ ente subhâneke innî kuntu minez zâlimîn. Festecebnâ lehu ve necceynâhu minel gammi, ve kezâlike nuncil mu'minîn.” (Ve Zennûn, gazaba gelerek gitmişti. Böylece ona muktedir olamayacağımızı zannetti. Sonra karanlıklar içinde nida etti: “Senden başka İlâh yoktur. Sen Sübhansın. Muhakkak ki ben, zalimlerden oldum.” Bunun üzerine ona icabet ettik. Ve onu, gamdan kurtardık. Ve Biz, müminleri işte böyle kurtarıyoruz.) (Enbiya 87-88)

İkinci rekatte, Fatiha Suresi'ni, ardından da, Şu ayeti okursunuz:

“Ve indehu mefâtihul gaybi lâ ya'lemuhâ illâ huve, ve ya'lemu mâ fîl berri vel bahri, ve mâ teskutu min varakatin illâ ya'lemuhâ ve lâ habbetin fî zulumâtil ardı ve lâ ratbin ve lâ yâbisin illâ fî kitâbin mubîn.” (Ve gaybın anahtarları, onun yanındadır. Onu ondan başkası bilmez. Ve denizde ve karada ne varsa bilir. O bilmeksizin, bir yaprak dahi düşmez. Yerin karanlıkları içinde hiçbir yaş ve kuru bir tane yoktur ki, apaçık kitapta bulunmasın.) (Enam 59)

Ek-2: Dualar

Kumeyl Duası

Rahman ve Rahim Olan Allah'ın Adıyla

Allah'ım! Senin her şeyi kaplayan rahmetin hakkına; kendisiyle her şeye üstün geldiğin, karşısında her şeyin boyun eğdiği ve her şeyin ram olduğu gücün hakkına; her şeye gâlip gel-diğin ceberûtun (azametini) hakkına; (senden niyaz ederim.)

Önünde hiçbir şeyin duramadığı izzetin hakkına ve her şeyi dolduran azametini hakkına; her şeye üstün gelen saltanatın hakkına; her şeyin fani olmasından sonra bâki kalacak vechin hakkına; her şeyin temellerini dolduran isimlerin hakkına; her şeyi ihata eden ilmin hakkına ve her şeyi aydınlatan cemalinin nuru hakkına; senden niyaz ederim.

Ey Nur, ey Kuddüs, ey ilklerin ilki ve ey ahirlerin ahiri! Allah'ım! Benim ismet perdesini yırtan günahlarımı bağışla. Allah'ım! Bedbaht-lıklara yol açan günahlarımı bağışla. Allah'ım! Nimetleri değiştiren günahlarımı bağışla. Allah'ım! Duanın icabetini önleyen günahlarımı bağışla. Allah'ım! Belanın inmesine sebebiyet veren günahlarımı bağışla.

Allah'ım! İşlediğim bütün günahları ve yaptığım bütün hataları bağışla. Allah'ım! Ben sana zikirle yaklaşmak istiyorum. Seninle senden şefaath diliyorum; cömertliğin hakkına beni kendine yaklaştırmanı ve şükürünü eda etmeyi bana nasip etmeni ve zikrini bana ilham etmeni istiyorum senden. Allah'ım! Huzu, huşu ve zelil olmuş bir dille, senden hatalarıma göz yummanı, bana merhametli davranmanı, beni verdiğine razı ve yetinen ve her durumda mütevazı kılmanı dilerim. Allah'ım! İhtiyaç ve yoksulluğu şiddetli olan ve hacetini zorluklar anında kapına getiren, katında bulunanlara büyük rağbeti olan kimsenin yalvarışı gibi sana yalvarırım. Allah'ım! Senin saltanatın azimdir ve mekânın yücedir, tedbirin gizlidir ve fermanın âşikar; kahrın galip ve kudretin her yerde câridir ve senin hükümetinden kaçmak imkânsızdır. Allah'ım! Senden başka günahlarımı bağışlayacak, kabahatlerimi örtecek, kötü amelimi iyiye çevirecek birini bulamam. Senden başka ilâh yoktur; münezzehsin; sana hamd ederim. Ben kendime zulmettim ve câhilliğim yüzünden itaatsizlik yaptım ve beni (ta) eskiden beri unutmadığından ve bana lütuf ve ihsanından dolayı rahatladım.

Allah'ım! Mevlam! Nice kötülüklerimin üzerini örttün; nice belaları benden geri çevirdin; nice hatalardan korudun beni; hoşla gitmeyen şeyleri uzaklaştırdın; layık olmadığım nice güzel övgüleri benim için yaydın.

Allah'ım! Belam büyümüş, halimin kötülüğü haddi aşmış; amellerim beni aciz bırakmış, (tutku) zincirlerim beni çökertmiş, yerlere sermiş; uzun arzularım beni menfaatimden alıkoyup hapsetmiş ve dünya beni boş şeylerle aldatmış ve nefsi emmarem, kendi cinayeti ve müsamahakârlığımla beni kandırmış. Ey seyyidim! İzzetinin hakkına (senden istiyorum ki); amelimin kötülüğü, duamın kabulünü önlemesin, bildiğin gizli sırlarımı açarak beni rezil etme. Gizlice işlediğim kötü amelim ve davranışım, sürekli tefritim ve cahilliğim, nefsanî isteklerim ve gafletimin çokluğu yüzünden, beni cezalandırmada acele etme.

Allah'ım! İzzetini hakkına her durumda bana karşı merhametli ve bütün işlerimde rauf ol. Ma-budum, Rabbim! Senden başka kimim var ki, ondan, kötü durumumu gidermesini ve işlerime nezaret etmesini isteyebilirim. Mabudum, mevlam! Sen bana hükmettin; bense onlar hususunda nefsimi uydum ve bu konuda düşmanımın günahları tezyin etmesinden korkmadım; böylece beni istediği gibi aldattı ve alınyazısı da bu işte ona yardımcı oldu; işte bu başıma gelenlerden dolayı bazı sınırları aştım ve bazı emirlerine karşı çıktım; bütün bunlardan sana hamd etmek benim vazifemdir.

Hakkımda yürütülen kaza ve kaderin ve beni yakalayan hükmün ve imtihanın karşısında gösterecek hiçbir mazeret ve bahanem yoktur.

Ve şu anda sana yöneldim Ey Rabbim! Kendimi ihmal edip işlediğim kusurlardan sonra; özür dileyerek, pişman ve perişanlık içerisinde bağışlamayı ve mağfiret etmeni ümit ederek, tövbe edip tekrar (sana) yöneldim ve günahlarımı ikrar ve takrir ve itiraf ederek senin huzuruna geldim. İşlediğim günahlardan kaçacak bir mekân ve zor durumlarda sığınacak bir yer bulamıyorum; mazeretimi kabul edip beni sonsuz rahmetine dahil etmeden başka ümidim yok. O hâlde mazeretimi kabul eyle Allah'ım; perişanlığımın şiddetine acı; zincirlerimden kurtar beni.

Rabbim! Bedenimin zayıf, derimin ince ve kemiklerimin hassas oluşuna acı. Ey yaratılışını gerçekleştirip beni yad eden, beni terbiye edip iyilik ve rızık veren; bağışının başlangıcı ve bana yaptığın geçmiş iyiliklerin hürmetine beni affeyle. Ey mabudum, ey seyyidim ve Rabbim! Vahdaniyetine inandıktan sonra; marifetin bütün kalbimi doldurduktan sonra; dilim zikirle meşgul olduktan, muhabbetin içime işledikten, rubûbiyet makamına boyun eğerek sadakatle (günahlarımı) itiraf edip, doğrulukla dua ettikten sonra, beni cehennem ateşiyle azap etmen görülüp (inanılacak) şey mi? Böyle bir şey senden uzaktır ve sen kendi yetiştirdiğin birisini zayi etmezsin; yakınlaştırdığın birisini kendinden uzaklaştırmadığın gibi barındırdığın birisini de kovmazsın veya yetiştirdiğin ve kendisine merhamet ettiğin kimseyi belalara teslim etmezsin. Sen bütün bunlardan yücesin.

Keşke bir bilseydim, ey seyyidim, mabudum ve mevlam! Azametinin karşısında secdeye düşen yüzlere; sadakatle vahdaniyetine şehadet eden ve şükürün için metheden dillere; ilâhlığını gerçekten itiraf eden kalplere, senin marifetinle dolup taşan ve böylece huşuyla eğilen batınlara cehennem ateşini musallat eder misin? Ve itaat etmek üzere mâbetlere koşan ve günahını itiraf ettiği hâlde senden mağfiret dileyen uzuvları (azaba düçar eder misin?) Senin hakkında böyle düşünülemez; senin fazl-u keremin bize böyle tanıtılmamıştır, ey kerem sahibi, ey Rabb! Dünyanın azıcık bela ve cezası ve ondaki zorluklar karşısında benim tahammülsüzlüğümü sen biliyorsun. Halbuki dünyadaki bela ve zorlukların devamı az, tahammülü kolay ve süresi kısadır; o hâlde nasıl tahammül edeyim ahiretteki belaya; orada meydana gelecek büyük zorluk ve acılara? Halbuki o belanın müddeti uzun, kalışı sürekli ve ehline bir hafifletme de olmaz. Çünkü bu azap, senin gazap, intikam ve hoşnutsuzluğundan kaynaklanır. Bu ise göklerin ve yerin dayanamayacağı bir şey. Ey seyyidim! O zaman senin güçsüz, zelil, hakir, muhtaç ve biçare bir kulun olan ben nasıl dayanabilirim?

Ey mabudum, Rabbim, seyyidim ve ey mevlam! Hangi şeyden dolayı sana şikâyetle bulunayım ve hangisi için ağlayıp sızlanayım ben? Azabın elem ve şiddetine mi? Yoksa belanın devamı ve süresinin uzunluğuna mı? Eğer bana ceza çektirmek için düşmanlarının yanında yer verirsen ve bela ehliyle beni bir araya toplarsan, beni dostların ve velilerinden ayırırsan, ey mabudum, ey seyyidim, mevlam ve Rabbim!

Farzen, azabına tahammül etsem bile, senin ayrılığına nasıl dayanabilirim? Diyelim ki ateşinin hararetine dayandım; ama keremine nazar etmekten mahrum olmama nasıl sabredeyim? Yahut affını ümit ettiğim hâlde ateşe nasıl gireyim. İzzetin hakkına ey seyyidim ve mevlam, sadakatle yemin ediyorum ki: Eğer konuşmama izin verirsen, cehennem ehli arasındaki ümitliler gibi sürekli dergâhına yönelip inlerim. Medet dileyenler gibi feryat edip yardım dilerim senden ve bir şeyini kaybedenler gibi ağlayıp sızlarım sana ve seni çağırıp "Neredesin ey müminlerin velisi!" der dururum; ey âriflerin en yüce arzusu! Ey medet dileyenlerin imdadına yetişen! Ey sadık kalplerin dostu! Ve ey âlemlerin ilâhı (neredesin)? Ey mabudum! Münezzehsin sen. Ve ben sana hamt ediyorum. Olacak şey mi, sana karşı gelmesi yüzünden cehennemde tutulan ve günahından ötürü onun azabını tadan ve onun tabakaları arasında, işle-diği suç ve cinayetten dolayı hapsedilen Müslüman bir kulun sesini duyusun da affetme-yesin. Oysa o kul, rahmetine göz diken biri gibi inlemekte ve tevhit ehlinin diliyle seni çağırmakta ve rubûbiyet makamını vasıta ederek sana el açmada.

Ey mevlam! O, senin önceden yaptığın mer-hametini umduğu hâlde, nasıl azapta kalabilir? Ya da senin fazl ve rahmetini ümit ettiği hâlde ateş nasıl yakabilir? Ya da sen onun sesini işittiğin ve yerini

gördüğün hâlde ateş nasıl yakabilir onu? Ya da, sen onun zaaf ve güçsüzlüğünü bildiğin hâlde cehennemın alevleri onu nasıl kuşatabilir?

Ya da sen onun sadakat ve doğruluğunu bildiğin hâlde, cehennemın tabakaları arasında nasıl kıvranıp kalır? Ya da, o, seni "Ey Rabbim" diye çağırırken, cehennemın azap melekleri nasıl ona eziyet edebilir? Ya da cehennemden kurtulmak için senin fazl ve keremini dilediği hâlde, onu nasıl orada bırakırsın? Sen münezzehsin, hakkında bunlar düşünülemez; senin fazlınla ilgili tanıtılan bunlar değildir. Senin müvahhit insanlara yaptığın ihsan ve iyiliklere benzeyen şeyler de değildir bunlar.

Ve ben şüphesiz biliyorum ki, eğer inkârcılarına azabı hükmetmeseydin ve düşmanlarını ebedi azaba duçar etmeyi kararlaştırmasaydın, ateşi tamamıyla soğuk ve selamet ederdin; onda hiç kimse yer almazdı. Ama sen, isimleri mukaddes olansın! Cehennemi, insanların ve cinlerin kafirleriyle doldurmaya ve düşmanları o-rada ebedi olarak tutmaya yemin etmişsin.

Ve sen, (ey) methi yüce olan! Evvelden beri söylemiş ve sürekli olarak nimet verip kerem ve ihsanda bulunmuşsun, buyurmuşsun ki: "Mümin olan bir kimse, fasık olan kimseyle bir olur mu? Hayır, onlar aynı olamazlar." Mabudum, Seyyidim! Takdir ettiğin kudret hakkına ve hükmedip kesinlik kazandırdığın kaza ve kaderine ki, kime takdir etsen galip gelirsın, bu gecede ve bu saatte başıyla, benim işlediğim bütün suçları ve günahları; gizlediğim bütün kötülükleri, yaptıktan sonra üzerini örttüğüm veya açığa çıkardığım, gizleyip veya aşikâr ettiğim cahillikleri ve kiram'el-katibin'e (amelleri yazmakla görevli melekleri) kaydetmelerine emrettiğin kötülükleri başıyla! Öyle melekler ki, onları benim yaptığım amellerimi zaptedip korumakla görevlendirdin, uzuvlarımla birlikte onları da bana gözetleyici yaptın ve kendin de bunların ardından gözetleyicim oldun, hatta onlara ve gizli kalan şeylere bile şahit oldun, rahmetinle gizledin ve fazlınla örttün onları. İndirdiğin her hayırdan ve gönderdiğin her ihsandan, yaydığın her iyilikten yahut dağıttığın her rızktan, başıladığın günahlardan veya kapattığın hatalardan nasibimi art-ırmanı diliyorum. Ey Rabbim, ey Rabbim, ey Rabbim!

Ey mabudum, ey seyyidim, ey mevlam ve ey sahibim! Ey varlığımı elinde tutan! Ey zorluk ve çaresizliğimi bilen! Ey fakirlik ve yoksulluğum-dan haberdar olan! Ey Rabbim, ey Rabbim, Ey Rabbim! Hakkın, kudsîyetin, en yüce sıfatın ve ismin hürmetine senden dileğim şudur: Gece ve gündüzden oluşan vakitlerimi zikirle abad kıl ve beni kendi hizmetinde tut ve amellerimi kendi indinde makbul buyur.

Öylesine ki, artık bütün amellerim ve zikirlerim tek zikir şekline dönüşsün ve bütün hâllerim senin hizmetinde geçsin. Ey seyyidim, ey güvenip dayandığım ve ey kendisine hâllerimi arzettiğim! Ey Rabbim, ey Rabbim, ey Rabbim! Uzuvlarımı hizmetin için güçlendir ve sana yönelmemde kalbime güç ve sebat ver. Senden korkmada ve hizmetini sürdürmede bana öylesine bir ciddiyet ver ki, yarış meydanlarında sana doğru koşayım ve mücadele verenler arasında sana doğru hız alayım ve gönüller arasında senin yakınlığına gönül vereyim ve ihlaslılar gibi yakınlaşayım sana ve yakıyn ehlinin korktuğu gibi korkayım senden ve indinde müminlerle birleşeyim. Allah'ım! Bana kötülük yapmak isteyen hakını sen ver; bana tuzak kuran kimseye tuzak kur.

Beni, yanında en iyi pay alan ve sana göre en yakın makama sahip olan ve sana hususî yakınlığı olan kullarından eyle. Gerçekten bunlara erişmek, ancak senin lütuf ve kereminle gerçekleşebilir. Cömertliğin hakkına cömert davran ve yüceliğin hakkına teveccüh eyle bana. Rahmetin hakkına koru beni. Ve dilimi zikrine alıştıır ve kalbimi, kendi muhabbetine tutsak kıl.

Dualarımı iyi bir şekilde kabul etmekle beni minnettâr eyle; yanılgılarımdan geç ve hataları-mı başıyla; muhakkak ki sen, kulların sana iba-det etmelerine hükmettin; sana dua etmelerini emredip, kabul etmeyi taahhüt ettin; o hâlde ey Rabbim! Yüzümü sana çevirdim ve ellerimi sana açtım. İzzetin hakkına duamı kabul eyle ve arzularıma ulaştır beni; fazlın ve kereminden ümidimi kesme.

İnsan ve cinlerden oluşan düşmanlarım-dan koru beni. Ey çabuk razı olan! Duadan başka bir şeye sahip değilim, bağışla beni; muhakkak ki sen her istediğini yaparsın. Ey ismi deva, zikri şifa ve itaati zenginlik olan! Sermayesi ümit ve silahı ağlamak olan! Bana merhamet eyle.

Ey nimetleri tamamlayıp yayan, ey zorlukları defeden! Ey karanlıklarda dehşete kapılanların nuru! Ey öğretilmeden bilen! Muhammed'e ve Âl-i Muhammed'e rahmet et ve bana da sana yakıştığı şekilde muamele et. Allah'ın rahmeti, Peygamberine ve onun soyundan gelen mübarek imamlara olsun. Ve Allah'ın sonsuz selâmı onların üzerine olsun.

Ebu Hamza Sumali Duası

“Allahım; cezalandırarak beni edep eyleme. Kendi başıma bırakarak da tuzağına duçar etme. Ey Rabbim! Nereden bir hayır umarım; oysa senin katından başka kimseden hayır gelmez. Kurtuluşa nasıl erebilirim; oysa, ancak senin lütfünle kurtuluşa erişilir. Ne iyi amel sahibi, senin yardım ve merhametinden gânidir; ne de kötü işler yapıp sana karşı gelen ve senin hoşnutluğunu kazanmayan senin kudret ve tasallutundan çıkabilir.

Ey Rabbim, ey Rabbim, ey Rabbim!(İmam Zaynelabidin (as) bu sözü nefesi kesilinceye kadar tekrarladı). Seni, seninle tanıdım. Sen beni kendine yönelttin ve kendi kapına çağırdın. Eğer senin yardımın olmasaydı, senin kim olduğumu bilemezdim. Hamt (bütün övgüler) Allah’a mahsustur. O Allah’a ki ben O’nu çağırıyorum bana icabet ediyor; oysa O beni çağırdığında ben gevşek davranıyorum. Hamt Allah’a mahsustur; Allah’a ki istediğimi veriyor; oysa benden ödünç isteğince, (kullarına borç vermeme) isteyince cimrilik ediyorum.

Hamt O Allah’a mahsustur ki, istediğim vakit hacetim için O’nu çağırıyorum ve sırrımı bir aracı olmadan O’na açıyorum, O da hacetimi karşılıyor. Hamt O Allah’a mahsustur ki, O’ndan başkasını çağırmam. Eğer O’ndan başkasını çağırıyaydım bile bir sonuç vermez. Hamt O Allah’a mahsustur ki, O’ndan başkasına ümit bağlamam; eğer O’ndan başkasına ümit bağlarsam, benim ümidim hiçe çıkar. Hamt Allah’a mahsustur ki, işlerimi O üzerine aldı ve beni onurlandırdı. Beni, halka terk etmeyerek halkın küçümsemesinden kurtardı. Hamt O Allah’a mahsustur ki, benden gani olduğu halde kendisini bana dost kıldı. Hamt O Allah’a mahsustur ki, hiç bir günah işlememişim gibi bana yumuşak davranıyor, Benim nezdimde övgüye en layık olan Rabbimdir ve ben O’na hamt ediyorum.

Allahım; ben, istekleri sana yöneltmenin yolunu açık görüyorum. Sana doğru coşan ümit pınarlarını dolu buluyorum. Sana ümit besleyene yardımın lütfünle hazırdır. Seni çağıranların yüzüne duâ kapıları açıktır. Biliyorum ki, ümit edenlerin hacetini yerine getiren; perişan olanların hallerini gözetten gerçekten de sensin. Ve biliyorum ki senin kerem ve ihsanın için yakarmak, kaza ve kaderine rıza göstermek cimrilerin tutumlarına karşı bana bir mükafattır Ve dünya taliplerinin ellerindekinden ihtiyaçsızlıktır.

Sana doğru hareket edenin mesafesi yakındır. Muhakkak ki, kullarınla aranda bir engel koymamışsın (seni basiret gözüyle müşahede edebilirler). Fakat ne var ki, insanların yaptıkları, onlara bir engel teşkil ediyor. Ben, isteğimi senin kapına getirmişim. Hacetimi sana bildiriyorum; sana sığınıyorum, yakarışımı sana aracı kılıyorum; halbuki, duâmin katında kabul olunmasına ve affına layık değilim. Ama ben, senin keremine güveniyor ve vadinin doğruluğuyla huzur buluyorum. Birliğine olan imanım, senden başka Rabbim olmadığına dair yakın ve marifetimle sana yöneliyorum. Senden başka tapılacak hiç bir mabut yoktur, birsin ve ortağın yoktur.

Allahım; “Allah’ın fazlından isteyin; Allah daima sizlere karşı şefkatlidir-merhametlidir” diye buyuran sensin. Sözüün haktır ve vadin doğrudur. Ey mevlam, kullarına, senden hacet istemeği emrettiğin halde onları bahşişinden mahrum etmek senin şanından uzaktır. Sen, kullarına sayısız bahşişlerde bulunansın. Kullarına, sürekli şefkatli ve raufsun. Allahım; küçüklüğümde nimetlerinle beni eğiten ve büyüdüğümde, ismimi yücelten sensin. Ey dünyada beni ihsan ve lütfüyle terbiye eden ve ahirette kendi af ve keremine ümitlendiren (Rabbim),Ey Mevlam! Beni sana yönlendiren seni tanımamdır ve sana olan sevgim senin katında şefaattir. Ben kendi kılavuz ve şefaattimin doğruluğundan eminim.

Ey mevlam! Günahının çokluğundan konuşmayan bir dille seni çağırıyorum. Ey Rabbim! Günahtan dolayı helaka doğru yönelen bir kalple sana niyaz ediyorum. Ey Rabbim! Korku ve ümit içinde seni çağırıyorum.Ey Mevlam! Günahlarıma baktığımda dehşete kapılıyorum, ama, senin keremine

baktığımda, umutlanıyorum. Eğer beni affedersen, bu senin merhametlilerin en üstünü olduğun içindir; (rahmetin bunu gerektirir) ve eğer beni cezalandırırsan hakkımda zulmetmiş olmazsın.

Allahım; istemediklerini yapmama rağmen, beni senden hacetimi istemeğe cesaretlendiren senin bahşış ve keremindir. Günah işlemekten çekinmediğim halde, zor anımda dayanağım senin rahmet ve ra'fetindir. Günahkâr olmama rağmen, benim ümidimi boşa çıkarmayacağını, arzumu gerçekleştireceğini ümit ediyorum. Ümidimi gerçekleştir ve duâımı kabul buyur! Ey dergahına niyazda bulunulanların en hayırlısı ve ey ümit bağlanmaya layık olanların en üstünü!

Ey mevlam! Arzum büyük, amelim ise kötüdür; affından bana, arzumun miktarıca ihsan eyle ve beni kötü amelimden dolayı hesaba çekme; çünkü senin keremin günahkârları cezalandırmaktan daha üstündür. Hilim ve sabrın hata işleyenleri cezalandırmaktan daha büyüktür. Ey mevlam; ben senin büyüklüğüne sığınmaktayım. Gazabından lütfüne koşmaktayım. Affın hususunda iyi kanaate sahip olan hakkında, affın muhakkaktır; Ey Rabbim, ben kimim ki benden intikam alsın? Değerim nedir ki? Büyüklüğüne günahımı affet ve affınla bana lütufta bulun. Ey Rabbim, kötü amelime, perde çek (ört). Zatının yüceliği hürmetine, beni kınamaktan vazgeç.

Eğer bugün senden başkası günahımı bilseydi, o günahı işlemezdim. Eğer günahımdan dolayı hemen azaba uğrayacağımdan korksaydım, o günahımdan kaçınırdım. Bu ise senin değersiz ve önemsiz olduğun anlamına gelemez; haşa. Bu tutumum senin kusurları örtmenle en hayırlısı, hüküm verenlerin en iyisi ve kerem sahiplerinin en üstünü olduğundandır. İnsanların kusurlarını örtersen, günahları affedersen ve mutlak surette gaybı bilersen. İnsanların günahlarını kereminle örtersen ve hilimle cezalarını geciktirirsin. Her şeyi bilmene rağmen hilimli olduğun ve her şeye kadir olduğun halde affettiğin için hamt olsun sana. Hilmin, sana karşı gelmeye beni cür'etlendiriyor; kusurlarımı örtmen, benim hayamın az olmasına sebep oluyor; affının büyüklüğüne ve rahmetinin genişliğine olan marifetim, beni günah işlemeğe cüretkâr ediyor.

Ey Halim, ey Kerim, ey diri olan, ey yaratıkları var edip koruyan, ey günahları affeden, ey tevbeleri kabul eden, ey bahşışı büyük ve ey ihsanı sürekli olan! Güzelce kusurları örtmen hani? Büyük affın nerede? Hemen kazanılabilen kurtuluşun hani? Acil yardımın ve geniş rahmetin hani? Değerli bahşışlerin, güzel bağışların sonsuz lütufların büyük kerem ve nimetlerin, kadim ve ezeli ihsanın nerededir? Ey Kerim, keremin nerededir? Keremin hürmetine, Muhammed ve Muhammed'in Ehl-i Beyt'inin hürmetine, beni kurtuluşa erdir. Rahmetinin hürmetine, beni kurtar. Ey her işi iyi ve güzel olan Allah, ey nimet veren ve ey lütf sahibi! Ben, azabından kurutulmak için amellerime değil, senin bize olan lütf ve ihsanına güveniyorum. Çünkü, sensin korkulmaya layık olan ve sensin affetmeğe layık olan. Önce nimetler vererek kulların hakkında ihsanda bulunursun, sonra kereminle günahlarını affedersen. Bilmiyorum hangisinin şükrünü yerine getireyim: Bana verdiğin güzel nimetlerin mi? Üzerine perde çektiğin (örttüğün) kötü yönlerimin mi? Zor imtihanları bana kolaylaştırıp onların çoğundan beni selametle kurtarmanın mı?

Ey sana sevgi besleyen dostu, ey sana sığınanın ve herkese olan bağlılığını kesip sadece sana alaka bağlayan gözünün ışığı! Sensin her işi iyi olan ve biziz kötü amel sahibi; öyleyse ey Rabbim, kendi güzelliğinle kötü yönlerimizi bağışla. Ey Rabbim; senin lütf ve ihsanının kapsamadığı bir cehalet mi var? Ve senin hilim ve yumuşaklığını tüketen bir zaman mı var? Amellerimizin, senin nimetlerinin karşısında bir değeri yoktur. Senin sonsuz kereminin karşısında kötü amellerimizi nasıl çok sayabiliriz?! Ey Rabbim; senin sonsuz merhametin, günahkârları nasıl kapsamına almaz?! Ey mağfireti hesapsız olan, ey rahmet eli daima açık olan!

Ey mevlam! Eğer beni, katından ve rahmet kapından uzaklaştırırsan bile ant olsun izzetine kesinlikle kapından geri dönmem ve sana yalvarmaktan vazgeçmem. Çünkü senin kerem ve ihsan sahibi olduğunı iyice biliyorum. İstediyin işi yaparsın, istediğini -istediyin kadar ve istediğin şekilde- azaplandırırsın. İstediyine -istediyin kadar ve istediğin şekilde- merhamet edersen. Yaptıkların hakkında kimse seni sorguya çekemez. Mülkünde sana karşı gelinemez. Yönetiminde ortak olamaz. Hükmüne muhalefet olunmaz. Tedbirinde hiç kimse sana itiraz edemez. Yaratmak ve hüküm sana mahsustur.

Alemlerin

Rabbi

olan

Allah'ın

şanı

yücedir.

Ey Rabbim; sana yönelen, keremine sığınan ihsan ve nimetlerini tanıyan bir kulun olarak kapına gelmişim. Sensin affını günahkârlara çok görmeyen cömert. Fazlın eksilmez ve rahmetin azalmaz. Biz, senin kadim ve ezeli affına, sonsuz lütuf ve rahmetine güveniyoruz. Ey Rabbim; acaba bizimle, sana olan umut ve beklentimizin aksine mi muamele edeceksin?! Veya, umutlarımızı boşa mı çıkaracaksın?! Hayır! Kesinlikle. Ey Rabbim! Senin hakkında böyle bir zanna sahip değiliz ve senin dergahına olan umudumuz bu değildir.

Senden arzu ve beklentimiz çok büyüktür. Sana karşı günah işledik, ama arzumuz günahlarımızı örtmendir. Seni çağırdık, ümidimiz duamıza icabet etmendir. Arzumuzu gerçekleştir, ey mevlamız! Yaptıklarımızın karşısında neye müstahak olduğumuzu biliyoruz. Ama sen halimizi biliyorsun. Biz de biliyoruz ki, sen katından bizleri eli boş geri çevirmezsin. Biz senin rahmetine layık olmasak da, sen, sonsuz lütfünün gereği bize ve günahkârlara ihsanda bulunmaya layıksın. Layık olduğun şeyin hürmetine bize ihsanda bulun. Bize ihsan ve bağıшта bulun; çünkü senin bağışına muhtacız.

Ey çok bağışlayan; senin nurunla hidayete erdik, fazl ve ihsanıyla gâni olduk; nimetinle sabahladık ve akşam ettik. Günahlarımız sana aşikârdır. Allahım, senden af diliyoruz ve tekrar sana dönüyoruz. Sen, bize çeşitli nimetler vererek şefkat gösteriyorsun. Biz ise bunun karşısında günah işliyoruz. Senin hayrın daima bize inmektedir, bizim ise fenalığımız sürekli sana gelmektedir. Her zaman kerim bir melek kötü amelimizi senin huzuruna getirir; ama, bu (amelimizin kötü olması) bize, bol bol zahirî ve batinî nimetler vermene engel olmuyor. Her şeyden münezzehsin. Yarattığında ve tekrar dirilttiğinde hilmin, keremin ve lütfün sonsuzdur. İsimlerin mukaddestir, medhin yücedir. Tüm eser ve nişanelerin güzeldir. Allahım! Senin lütuf ve hilmin o kadar büyük ve çoktur ki, asla beni hatalarım ve kötü işlerimle değerlendirmezsin. Ey Mevlam! Ey mevlam! Ey Mevlam! Bağışla bizi; bağışla bizi; bağışla bizi.

Allahım, bizi, kendini anmaya muvaffak et. Gazabından aman ver, azabından uzak eyle, bahşişlerinden bize de nasip eyle. Bize, evini (Ka'beyi) ve Peygamber'inin kabrinin ziyaretini nasip eyle; salat, rahmet, mağfiret ve hoşnutluğun ona ve Ehl-i Beyt'ine olsun. Muhakkak ki sen -kullarına-yakın ve onların duâlarına icabet edensin. Her yaptığımızı kendin için itaat kıl. Bizi, kendi dininin ve Peygamber'inin (Allah'ın salat ve selamı ona ve Ehl-i Beyt'ine olsun.) sünneti üzerine öldür.

Beni ve anne-babamı bağışla. Onlara merhamet et. Beni onlar büyüttü; hakkımdaki ihsanlarına karşı onlara ihsanda bulun, Onların günahlarını bağışla.

Mü'min erkekleri ve kadınları, onların dirilerini ve ölümlerini bağışla. Bizleri hayır işlerde onlara takipçi kıl.

Allahım, dirimizi, ölümüzü, huzurda olanımızı ve olmayanımızı, erkeğimizi, kadınıımızı, küçüğümüzü, büyüğümüzü, efendimizi ve kölemizi (bunların hepsini) affet. Allah'dan dönenler yalan dediler ve onlar zor bir sapıklığa düştüler ve onlar açık bir hüsrana uğradılar.

Allahım; Muhammed'e ve Muhammed'in Ehl-i Beyt'ine salat et. İşimi hayırla sonuçlandır. Önemli dünya ve ahiret işlerimde bana yardımcı ol. Bana acımayan, bana musallat etme. Kendi katından bana daima bir koruyucu nasip eyle. Verdiğin güzel nimetleri elimden alma. Kendi lütuf ve kereminden bol, helal ve temiz rızık bana nasip eyle.

Allahım; beni korumana al, her beladan kuru ve beni kendin himaye et. Bu yıl ve her yıl bana kendi evinin (Ka'be'nin) ziyaretini nasip eyle. Peygamber'inin kabrinin ziyaretini ve İmamların ziyaretini (Allah'ın salat ve selamı onlara olsun) nasip eyle. Ey Rabbim; o kutsal ve şerefli yerlerde bulunmaktan beni mahrum bırakma.

Allahım; bana, bir daha günah etmemek üzere tövbe etmeği nasip eyle. Kalbime, iyi iş yapmayı ilham eyle; iyi olana amel etmeyi, gece, gündüz ve beni yaşattığın sürece senden korkmayı, bana nasip eyle, ey alemlerin Rabbi!

Allahım; ne zaman sana ibadet etmeğe hazırlandımsa ve namaz kılmak için sana yöneldimse bana dalgınlık ve uyku verdin, sana yalvarış ve münacat halini benden aldın. -Allahım- neden böyle bir duruma düştüm? Ne zaman ıslah olduğumu ve tövbe edenlerin toplantılarına katılmaya yakın olduğumu sandımsa azmimi kıran ve sana kulluk etmeğe engel olan önemli bir hadiseyle karşı karşıya kaldım. Ey mevlam yoksa beni kapından kovmuş ve hizmetinden kenara mı itmişsin?

Belki de, senin hakkını hafife aldığımı gördüğün için beni kendinden uzaklaştırmışsın. Veya senden yüz çevirdiğimi gördüğün için bana gazap etmiş veya beni yalancılardan sayıp da teveccühünden atmışsın veya nimetlerinin şükrünü yerine getirmeyen bir kul olduğumu gördüğün için beni mahrum etmişsin veya alimlerin toplantısından uzak olduğum için beni aşağılamış veya beni gafillerden sayıp dolayısıyla rahmetinden ümidimi kesmişsin. Veya başı boş insanların toplantılarına meyil ettiğimi görüp beni onlara dost kılmışsın veya benim duâmı işitmek istemediğin için beni dergahından uzaklaştırmışsın veya suçum, günahım ve senden utanmadığım için beni cezalandırmışsın. Ey Rabbim! Eğer beni affetsen bu sana yaraşır; nitekim, benden önce nice günahkârları sen affettin. Çünkü -Ey Rabbim- senin lütuf ve keremin günah işleyen kulları cezalandırmaktan daha yücedir; ben de senin lütfüne sığınıyorum. Gazabından senin merhametine doğru kaçıyorum. Affın hakkında iyi kanaate sahip olana mağfiretin muhakkaktır.

Allahım! senin fazl ve hilmin o kadar büyük ve geniştir ki, hiç bir zaman beni amel ve günahımdan dolayı aşağılamazsın. Ey Mevlam! Ben neyim ve değerim nedir ki?! Ey Mevlam! Lütuf ve keremin hürmetine beni bağışla. Kusurlarımı ört. Zatının azameti hürmetine günahımdan geç.

Ey Mevlam! Ben, senin büyüttüğün küçüğüm; ilim bahsettiğin cahilim; hidayet ettiğin yolunu kaybedenim; yücelttiğin hakirim; güvence verdiğin korkanım; doyurduğun aç ve suya kandırdığın susamışım; giyindirdiğin çıplığım; zenginleştirdiğin fakirim; güçlendirdiğin zayıfım; aziz ettiğin zelilim; şifa verdiğin hastayım; bağışta bulunduğun dilenciyim; günahını örttüğün günahkârim; hatasını bağışladığın hatakârim; (neslini) çoğalttığın azım; yardım ettiğin mustazafım; huzuruna kabul ettiğin kovulmuşum.

Ey Rabbim! Ben, gizlide senden hayâ etmeyen utanıp çekinmeyen, açıkta seni gözetmeyen zavallıyım. Ben, büyük musibetler sahibiyim. Ben, Mevlasına karşı çıkan cüretkârim. Ben, gökyüzünün güçlü Rabbine isyan eden biriyim. Ben, büyük günah yolunda malını harcayanım. Ben, büyük günahlara doğru koşanım. Bana mühlet verdin, kendime gelmedim. Günahlarımı örttün, çekinmedim. Günah işlemekte haddi aştım. Beni gözünden düşürdün, yine kendime gelmedim. Ama sen hilminle bana mühlet verdin; kereminle kusurlarımı örttün; bana karşı kusurlarımı hiç görmemiş gibi davrandın; benden hayâ ediyormuşsun gibi günahlarımın azabını benden uzaklaştırdın.

Allah'ım! Günah işlediğim zaman, senin Rabliğini inkâr ederek, emrini hafife alarak, azabına göğüs gererek, tehdidini umursamayarak günah işlemedim. Bir hataydı oldu; nefsim onu bana güzel gösterdi; heva ve hevesim bana galip geldi; bedbahtlığım buna yardımcı oldu. Diğer taraftan kusurlarımı örtmene, aldandım. Böylece, sana isyan ettim, emrine muhalefete kalkıştım. Şimdi senin azabından kim kurtaracak beni?! Yarın davacılarımdan kim koruyacak beni?! Eğer tutunacağım ipi çekip koparırsan, kimin ipine tutunurum ben?! Amel defterimin açılacağı gün vay benim halime! Eğer kerem ve sonsuz rahmetine ümit etmeseydim ve rahmetinden ümit kesmemi yasaklamamış olsaydın, yaptıklarımı hatırladığımda tamamen ümitsizliğe kapılırdım, ey çağırılanların en hayırlısı ve ey ümit edilenlerin en üstünü!

Allah'ım! İslam'a olan bağlılığım ile sana yöneliyorum. Kur'an'ın hürmetine sana güveniyorum. Ümmî, Kureyşî, Haşimî, Arabî, Tihamî, Mekkî ve Medenî olan Peygamber'in aşkına, sana yaklaşmayı ümit ediyorum. O halde, imanla olan tanışıklığımı yabancılığa çevirme. Mükâfatımı, senden başkasına ibadet eden kimsenin mükâfatı gibi kılma. Çünkü insanlardan bir grup, kanlarının dökülmesini önlemek için dilleriyle iman ettiler ve arzuladıklarına kavuştular. Biz ise, bizi bağışlayasın diye sana dilimiz ve kalbimizle iman ettik. Öyleyse bizi de arzuladığımızı kavuştur; sana olan ümidimizi

kalbimizde sabitleştir; bizi hidayete kavuşturduktan sonra kalbimizi saptırma ve kendi katından bize bir rahmet ihsan et; şüphesiz sen, bol ihsan sahibisin.

Andolsun izzetine, kalbime ilham olan bilgiye dayanarak senin kerem ve geniş rahmet sahibi olduğumu bildiğim için, beni kovsan dahi, kapından ayrılmam ve sana yalvarmaktan vazgeçmem. Kul, mevlasından başka kime gidebilir?! Yaratılan, kendisini yaratandan başka kime sığınabilir?! Allah'ım! Beni (kıyamet günü) ağır zincirlere vurup insanların arasında ihsanını benden kessen, insanların gözlerini kusurlarımı görmeye açsan, ateşe sürüklenmemi emretsen ve benimle iyi kulların arasında ayrılık düşürsen, yine de senden ümit kesmem; affına olan ümidimden vazgeçmem; senin sevgin hiçbir zaman kalbimden çıkmaz. Ben, hiçbir zaman verdiğin nimet ve ihsanlarını ve dünyada kusurlarımı örtmeni unutmam.

Ey Mevlam! Dünya sevgisini kalbimden çıkar. Beni, peygamberlerinin sonuncusu Muhammed Mustafa -Allah'ın salata ona ve âline olsun- ve yarattıklarının içinden seçtiğin Ehl-i Beyt'iyle bir araya getir. Beni, tövbe ehli ve gerçekten sana yönelenlerin makamına ulaştır. Beni kendi halime ağlamaya muvaffak eyle. Gerçekten ömrümü boş şeyler ve boş arzularla geçirdim. Nefsimin hayrından ümit kesenlerin durumuna düştüm. Bu halimle kabre intikal edecek olursam, hali benden daha kötü olan kim olabilir?! Orayı, rahatlayabileceğim bir yer olarak hazırlamış değilim; salih amelle orada yatmak için bir sergi sermiş değilim. Nasıl ağlamayayım?! Oysa gidişimin nereye varacağını bilmiyorum; nefsimin beni aldattığını, günlerimin beni yanılttığını ve ölümün (kartal gibi) başım üzerinde kanat açtığını görüyorum. O halde, neden ağlamayayım?! Ruhumun bedenden ayrılacağı ana ağlıyorum! Kabrimin karanlığına ağlıyorum! Lâhdimin (mezarımın) darlığına ağlıyorum! Münker ve Nekir'in beni sorguya çekecekleri ana ağlıyorum! Kabirden çıplak, zelil ve yaptıklarımın ağır yükünü sırtımda taşıdığım bir vaziyette çıkacağım ana ağlıyorum! O gün (şaşkınlık içerisinde) bazen sağıma ve bazen de soluma bakacağım. O gün herkes kendi işiyle meşgul olacaktır. O gün herkesin kendine yeter bir işi vardır. Nice yüzler o gün parıl parıl parlar, güler, sevinir. Ve nice yüzler o gün toz toprakla bulanır, üstlerine bir karanlık çöker ve zillet kaplar.

Ey Mevlam! Güvenim, itimadım, ümidim ve tevekkülüm sanadır; bağıllığım senin rahmetinedir. Sen dilediğini rahmetine ulaştırırsın ve sevdiğini kerametle doğru yola iletirsin. Kalbimi şirkten temizlediğin için sana hamd olsun; dilimi seni anmaya açtığın için sana hamd olsun. Bu kusurlu dilimle sana şükredebilir miyim?! Her ne kadar iyi ameller yapmaya çalışsam da senin rızanı kazanabilir miyim?! Ey Rabbim! Şükürünün karşısında dilimin kıymeti ne ki?! İhsan ve nimetlerinin karşısında amelimin değeri ne ki?!

Allah'ım! Bahşış ve keremin beni ümitlendirmiştir; lütuf ve keremin amelimin kabul olmasına sebep olmuştur. Ey Mevlam! Yönelişim sanadır; korkum sendendir ve ümidim sanadır. Ümidim, beni sana getirmiştir. Ey Yegane Mevlam! Himmetimi sana bağladım; senin katındakine yönelmişim; en samimi ümidim sanadır; en gerçek korkum sendendir; sevgim seninle tanıştıktır; elim sana doğru uzanmıştır ve korkum sana itaat etme ipine bağlanmıştır.

Ey Mevlam! Seni anmakla kalbim dirilmiştir. Seni çağırarak korkunun acısını kendimden uzaklaştırmışım. Ey Mevlam, ey umudum ve ey en son isteğim! Benimle, daima senin itaatinde olmama engel olan günahlarımın arasına ayrılık düşür. Sana olan her zamanki ümidim ve üzerine farz kıldığın şefkat ve rahmetine olan büyük ihtirasımdan dolayı hacetimi senden istiyorum. Hüküm senindir; ortağın yoktur. Yaratıklarının hepsi senin rızıkla rızıklanmakta ve senin yed-i kudretindedirler. Her şey senin karşısında boyun eğmektedir. Pek yücesin, ey âlemlerin Rabbi!

Allah'ım! Hüccetim kesilip delilsiz kalacağım, dilimin sana cevap vermekten âciz kalacağı ve sorgulaman karşısında aklımın karışacağı gün (kıyamet günü) bana acı. Ey büyük ümidim! En çok muhtaç olduğum zaman (kıyamet gününde) kereminden beni mahrum eyleme. Cehaletimden dolayı beni katından kovma. Sabrımın azlığından dolayı lütfünü benden kesme. Fakir olduğum için bana ihsan eyle. Güçsüz olduğum için bana merhamet et. Ey Mevlam! İtimadım, güvenim, ümidim ve tevekkülüm sanadır. Bağıllığım senin rahmetinedir. Muhtaçlık yükümü senin ihsan kapına indiriyorum. Senin kerem ve bağışını göz önünde bulundurarak hacetimi sana bildiriyorum. Ey

Rabbim! Keremini ümit ederek sana yakarıyorum. İhtiyacımın giderilmesini senin katında umuyorum. Fakirliğimi senin zenginlikle gidermek istiyorum. Senin affınla ayakta duruyorum. Senin kerem ve bahşışine göz dikiyorum. Bana ihsanda bulunmanı umuyorum. O halde, beni ateşte yakma; sensin benim ümidim. Beni cehenneme yerleştirme; sensin benim gözümün ışığı.

Ey Mevlam! İhsanına olan iyi kanââtimi boşa çıkarma; gerçekten güvenebileceğim tek sığınak sensin. Benim fakir olduğumu (senin lütfüne muhtaç olduğumu) çok iyi bildiğin halde katındaki sevaptan beni mahrum eyleme. Allah'ım! Ecelim yaklaşmış da amelim beni sana yakınlaştırmamışsa, günahımı itiraf edişimi özür dilememe vesile kılıyorum. Allah'ım! Eğer affedecek olursan, affetmeye senden layık kim var?! Ve eğer azaplandırırsan, hükümde senden daha adil kim var? Bu dünyada garipliğime, ölüm anında kederime, kabirde yalnızlığımı ve lâhitte tenhaliğime merhamet et. Hesap vermek için huzuruna vardığımda zeliliğime acı. İnsanların bilmediği günahlarımı bağışla. Her zaman kusurlarımı ört. Ölüm döşeğine düştüğümde, dostlar başıma toplanıp beni sağa sola hareket ettirdiklerinde bana merhamet et. Gusül için yatırılıp salih komşularım tarafından sağa sola çevrildiğimde bana lütufta bulun. Cenazem akrabalarım tarafından taşındığında bana merhamet et. Bu dünyadan ayrıldığımda ve senin huzuruna varmak için tek başıma kabre koyulduğumda bana ihsanda bulun. Yeni evimde (kabirde) garipliğime (yalnızlığımı) acı ki senden başkasına menus olmayayım.

Ey Mevlam! Beni kendi başıma bırakacak olursan, helak olurum. Ey Mevlam! Hatalarımı bağışlamadığın takdirde kime sığınabilirim?! Ölüm döşeğinde senin lütfünle ulaşamadığım takdirde kime yakarabilirim?! Kederimi gidermediğin takdirde kime iltica edebilirim?! Ey Mevlam! Senden başka kimsem yok benim. Eğer sen bana merhamet etmezsen, kim bana merhamet eder?! Yoksulluk günümde, senin fazl ve ihsanın beni kapsamına almazsa, kimin fazl ve ihsanını ümit edebilirim?! Ecelim yetiştiğinde günahlarımın affı için hangi kapıyı çalabilirim?!

Ey Mevlam! Sana ümit bağladığım halde beni azabına duçar etme. Allah'ım! ümidimi gerçekleştir ve korkumu güvene çevir. Günahlarımın çokluğundan dolayı sadece senin affını ümit ediyorum. Ey Mevlam! Hakketmediğim şeyi senden istiyorum. Çünkü sen takva ve mağfiret ehlisin (senden çekinilmeli ve senin affına sığınılmalıdır); öyleyse beni affet. Lütfünden bana kötü yönlerimi örtecek bir elbise giyindir. Hatalarımı bir daha onlardan dolayı hesaba çekilmemek üzere bağışla. Şüphesiz, senin ihsanın kadimdir; affın büyüktür ve büyüklüğüne kullarının hatalarından geçersin. Allah'ım! Sen bir kerimsin ki, ihsanın istemeyenlere ve hatta Rabliğini inkâra kalkışanlara bile daima ulaşır. Öyleyse Ey Mevlam! Hacetini senden isteyen, yaratan ve işleri tedbir edenin yalnız sen olduğuna inananı kapından nasıl boş çevirirsin?! Bereket sendendir; sen yücesin ey âlemlerin Rabbi. Ey Mevlam! Âciz kulun senin kapına gelmiştir. Muhtaçlık onu senin huzuruna getirmiştir. Dua etmekle senin ihsan kapını çalıyorum. Lütuf ve keremin hürmetine benden yüz çevirme. Dile getirdiklerimi kabul buyur. Seni çağırdığım gibi beni reddetmeyeceğini umuyorum. Çünkü senin çok şefkat ve rahmet sahibi olduğun biliyorum. Allah'ım! Sen, hacetini isteyen ihsanda bulunmaktan yorulmayan bir kerimsin ve bu senden bir şeyi eksiltmez. Sen, kendin vafettiğin gibisin ve bizim vafımızdan çok yücesin.

Allah'ım! Senden güzel sabır, yakın kurtuluş, doğru konuşan dil ve büyük mükâfat istiyorum. Ey Rabbim! Bildiğim ve bilmediğim her hayrı senden istiyorum. Allah'ım! Senden salih kullarının istedikleri şeylerin en hayırlısını istiyorum. Ey kendisine el açılanların en hayırlısı ve ey bahşış edenlerin en cömerdi! Kendim, ailem, annem, babam, çocuklarım, yakınlarım ve din kardeşlerimle ilgili isteklerimi gerçekleştir. Yaşayışımı güzel kıl. Yiğitlik vafını bende aşikâr et. Bütün hallerimi ıslah et. Beni ömrü uzun, ameli iyi, nimetini kendisine tamamladığın, kendisinden hoşnut olduğun ve baştan başa mutluluk, keramet ve rahatlık dolu temiz bir hayatla yaşattığın kimselerden kıl; sen dilediğini yaparsın. Senden başkası her istediğini yapamaz. Allah'ım! Beni kendi tarafından özel bir şekilde anılmaya layık kıl. Geceler ve gündüzler sana yakın olmak için yaptığım amelleri riya, gösteriş ve duyulup övülme tutkusundan uzak tut. Beni senin karşında eğilen ve huşu eden kullarından eyle. Allah'ım! Razkımı bol, vatanımı emniyetli kıl. Ailemi, evladımı ve mal varlığımı benim için göz aydınlığı ve sevinç vesilesi kıl. Bana verdiğin nimetleri elimden alma. Cismime sağlık ve bedenime kuvvet, dinime sağlık ver. Beni yaşattığın müddetçe kendi itaatine ve elçin

Muhammed'in -Allah'ın salat ve selamı ona ve Ehl-i Beyt'ine olsun- itaatine muvaffak eyle. Beni kendi katından indirdiğin her çeşit hayır ve bereketten fazlasıyla nasibini alan kullarından kıl. Beni (özellikle) Kadir gecesinde indirdiğin hayır ve bereketten en çok nasibini alan kullarından eyle. Her yıl kullarına indirdiğin rahmet ve giydirdiğin afiyet giysisinden bana da nasip eyle. Beni, üzerlerinden belaları kaldırdığın, iyi amellerini kabul buyurduğun ve fenalıklarına göz yumduğun kullarından eyle. Bu yıl ve her yıl bana, Beyt-i Haram'ı (Kâbe'yi) ziyareti nasip eyle. Ve sonsuz fazlından bana bol rızık ver.

Ey Mevlam! Tüm fenalıkları benden defet. Eziklik duymamam için borcumu ve üzerimde olan kul haklarını eda eyle. Bana zulmetmeye kalkışanların, düşmanlarımın ve beni çekemeyenlerin gözlerini ve kulaklarını benden uzaklaştır. Beni onlara galip et. Gözümü ışıklı ve kalbimi mutlu kıl. Hüzün ve kederimi, rahatlık ve ferahlığa çevir. Yaratıklarından, bana kötülük etmeye kalkışanı ayaklarım altına düşür (zelil eyle).

Beni, şeytanın, sultanın ve kötü amellerimin fenalıklarından koru. Beni tüm günahlardan arındır. Lütfünle beni cehennem ateşinden kurtar. Rahmetinle beni cennete götür. Fazlınla cennet hurileriyle evlenmeyi bana nasip et. Beni salih evliyan Muhammed ve onun temiz, üstün ve seçkin Ehl-i Beyt'iyile birlikte mahşur eyle. Salat ve selamın onlara, onların bedenlerine ve ruhlarına olsun. Allah'ım ve Mevlam! Andolsun izzet ve celaline, eğer beni günahlarımdan dolayı hesaba çekecek olursan, ben de senin affını öne sürerim. Eğer beni cimriliğimden dolayı hesaba çekecek olursan, ben de senin keremine sığınırım. Eğer beni ateşe atarsan, ben yine cehennem ehline seni sevdiğimi söylerim.

Allah'ım ve Mevlam! Eğer mağfiretin itaat ehli ve evliyana has olursa, günahkârlar kime yakarsınlar?! Sadık kimselerden başka hiç kimseye ikram ve ihsan etmeyecek olursan, kötü insanlar kime sığınsınlar? Allah'ım! Eğer beni cehenneme atacak olursan, buna düşmanın (şeytan) sevinir. Ve eğer beni cennete götürürsen, buna Peygamber'in sevinir. Allah'a andolsun, Peygamber'inin sevinmesinin düşmanın sevinmesinden sana daha sevimli olduğunu biliyorum. Allah'ım! Kalbimi sana sevgi, senden korku, kitabına tasdik, sana iman ve sana kavuşma sevinci ile doldurmanı niyaz ediyorum; ey celal ve ikram sahibi!

Sana kavuşmayı bana sevimli kıl ve benim de sana varmamı kendine sevimli kıl. Sana vardığımda bana esenlik, kurtuluş ve keramet nasip et. Allah'ım! Beni geçmiş salihlere kavuştur ve kalan salihlerden eyle; salihlerin yolundan gitmeyi bana nasip et. Salihleri kendi nefislerine galip eylediğin gibi beni de kendi nefsimle galip et.

Amelimi en iyi şekilde sonuçlandır. Rahmetinle amelimin mükafatını cennet kıl. Beni, bana verdiğin şeylerden razı olduğun şekilde yararlanmaya muvaffak eyle. Bana dinde sebat ver. Ey Rabbim! Beni kurtardığın fenalığa bir daha döndürme. Ey âlemlerin Rabbi Allah'ım! Senden ancak, sana kavuşmakla sonuçlanan bir iman gücü istiyorum. Beni yaşattığın sürece böyle bir imanla yaşat, böyle bir imanla öldür ve böyle bir imanla mahşur et. Amelimde ihlaslı olmam için kalbimi dininde riyadan, şüpheden ve duyulup övülme tutkusundan uzak tut. Allah'ım! Bana dinini kavrama, hükmünü ve ilmini anlama kabiliyeti, rahmetinden iki kanat ve günahlardan sakınma gücü ver.

Nurunla yüzümü ak et. Katında olana beni rağbetli kıl. Beni kendi yolunda ve Peygamber'inin dini üzerine öldür. Allah'ın salat ve selamı ona ve onun Ehl-i Beyt'ine olsun. Allah'ım! Tembellikten, yorgunluktan, hüzünden, korkudan, cimrilikten, gafletten, katı kalplilikten, zilletten, düşkünlükten, fakirlikten, her türlü beladan, gizli ve açık kötülüklerden sana sığınırım. Kanaat etmeyen nefisten, doymayan karından, huşu etmeyen kalpten, kabul olunmayan duadan, faydası olmayan amelden sana sığınırım. Ey Rabbim! Nefsim, dinim, dünyam ve bana verdiğin tüm nimetler hususunda, rahmetinden kovulmuş olan Şeytan'ın şerrinden sana sığınıyorum. Muhakkak sen işiten ve bilensin. Allah'ım! Senin gazabından hiç kimse kurtaramaz beni. Senden başka sığınılacak birini bulamıyorum. Bu durumda, beni azabının hiçbir çeşidine duçar eyleme. Beni helakete ve acı azabına doğru sürüklemeyin. Allah'ım! (Amellerimi) Benden kabul eyle. Ad ve şanıma yücelt.

Günahlarımı dök. Hatalarımla beni anma. Meclisimin sevabını, konuşma ve duamın mükâfatını kendi rızan ve cennetin kıl.

Senden istediklerimin hepsini bana ver ey Rabbim! Fazl ve rahmetini bana artır. Benim sana rağbetim çoktur, ey âlemlerin Rabbi! Allah'ım! Sen Kitabında, haksızlık yapanı affetmemizi buyurmuşsun. Gerçekten biz kendimize zulmettik; o halde bizi affet. Şüphesiz sen affetmeye bizden daha layıksın. Sen bize, dilenciye kapımızdan boş çevirmememizi emrettin. Ben de bir dilenci olarak kapına geldim; hacetimi vermeden beni geri çevirme. Bize, elimizin altında olanlara iyilik yapmamızı emrettin. Biz de senin kullarınınız; bizi cehennem ateşinden kurtar. Ey kederli anımda sığınağım! Ey zor anlarımda elimden tutan! Sana sığındım ve senden yardım diledim. Senden başkasına sığınmıyorum; senden başkasından kurtuluş ummuyorum. O halde, bana yardımcı ol ve kederlerimi kalbimden gider. Ey esirleri kurtaran ve ey çok günahları affeden! Az itaatimi kabul eyle ve çok günahlarımı bağışla. Sensin merhametli ve çok bağışlayan. Allah'ım! Senden, kalbimden hiçbir zaman çıkmayan kâmil ve sabit bir iman, hakkımdaki takdirlerinden başka hiçbir şeyin bana ulaşamayacağını bilmeme sebep olacak kâmil bir yakîn niyaz ediyorum. Hayatımda bana verdiğin şeylere beni razı ve hoşnut eyle; ey merhametlilerin en merhametlisi!

Munacat-ı Şabaniyye

Allah'ım! Muhammed ve Ehlibeyt'ine rahmet eyle ve seni çağırdığımda duamı icabete eriştir; seni nida ettiğimde, nidamı duy; sana yalvarıp yakardığımda bana (lütuf gözüyle) bak. Ben sana doğru yönelmiş, sana boyun eğip yalvararak ve katındaki sevabı dileyerek huzurunda durmuşum. İçimde olanı biliyorsun; ihtiyacımdan haberdar ve kalbimdekine vakıfsın. Dönüşüm ve döneceğim yer, söylemek istediğim söz, dile getirmek istediğim ihtiyaç ve akıbetim için umduklarım sana gizli değildir. "Allah'ım! Muhammed ve Ehlibeyt'ine rahmet eyle ve seni çağırdığımda duamı icabete eriştir; seni nida ettiğimde, nidamı duy; sana yalvarıp yakardığımda bana (lütuf gözüyle) bak. Ben sana doğru yönelmiş, sana boyun eğip yalvararak ve katındaki sevabı dileyerek huzurunda durmuşum. İçimde olanı biliyorsun; ihtiyacımdan haberdar ve kalbimdekine vakıfsın. Dönüşüm ve döneceğim yer, söylemek istediğim söz, dile getirmek istediğim ihtiyaç ve akıbetim için umduklarım sana gizli değildir.

Ey Sahibim! Senin takdir ve hükmün, ömrümün sonuna dek benden vuku bulacak her şeyde, zahir ve batınımda caridir. Kemal ve eksikliğim, yarar ve zararım başkasının değil, senin elindedir.

Allah'ım! Rızkımı sen vermezsen, kim verir! Eğer bana, yardım etmeyerek yalnız bırakırsan, kim yardım eder! Allah'ım! Gazabından ve azabından sana sığınırım.

Allah'ım! Eğer ben rahmetine lâıyk değilsem, sen geniş fazlın ve rahmetinle bana bağıştta bulunmaya lâıyksın. Allah'ım! (Kıyamet kopup da) yalnız başıma huzurunda durmuş gibiyim; sana olan güzel tevekkülüm bana gölge etmiş, kerem ve ihsanına layık olanı yapmışsın ve affınla günahlarımı örtmüşsün.

Allah'ım! Beni bağışlarsan ne güzel, zaten bağışlamaya senden daha layık olan var mı? Eğer ecelim gelip çatmış da amelim beni sana yaklaştırmamışsa, günahlarımı itiraf etmeyi affına vesile kılıyorum.

Allah'ım! Nefsime yönelmekle kendime zulmettim; eğer beni affetmezsen, yazıklar olsun bana! Allah'ım! Bugüne kadar ihsanını benden esirgemedin, ölümle başlayan hayatımda da kesme. Allah'ım! Nasıl ölümünden sonra, senin bana olan hüsn-ü nazarından ümidimi keserim, oysa sen hayatımda iyilikten başka bir şey yapmadın bana!

Allah'ım! Sana yakışır şekilde işlerimi yoluna koy ve cehalet bataklığına batmış bir günahkâra kendi lütuf ve fazlın ile merhamet eyle. Allah'ım! Dünyada birçok günahımı gizli tuttu, ahirette onları gizli tutmana daha muhtacım. Allah'ım! Günahlarımı salih kullarına açmayarak lütfettin bana; öyleyse kıyamet günü bütün yaratıkların karşısında rüsva etme beni. Allah'ım! Bağışın arzumu çoğalttı; affın ise amelimden daha üstündür.

Allah'ım! Kullarının arasında hükmettiğin gün, huzuruna çıkmakla beni mesrur eyle. Allah'ım! Senden özür dilemem, mazeretinin kabul olmasından müstağni olmayan (çaresiz) kimsenin özür dilemesi gibidir. Öyleyse, ey günahkârların kendisinden özür dilediği en keremli zat, mazeretimi kabul buyur.

Allah'ım! Hacetimi reddetme; dileğimi boşa çıkarma; lütuf ve kereminden ümidimi kesme. Allah'ım! Eğer aşağılığımı isteseydin, beni hidayet etmezdin; eğer rezil olmamı irade etseydin, beni kurtarmazdın. Allah'ım! Senden isteyerek ömrümü tükettiğim ihtiyacımı reddedeceğini hiç sanmıyorum. Allah'ım! Hamd sanadır daima, ezelden ebede kadar; artar eksilmez; sevdiğin ve razı olduğun gibi. Allah'ım! Eğer suçumdan ötürü beni alıyorsan, affına, günahlarımdan ötürü alıyorsan, mağfiretine sarılıyorum. Eğer beni ateşe atarsan, "Seni seviyorum!" diye haykırırım ateş ehline.

Allah'ım! Eğer amelim, sana itaatin yanında küçükse, sana olan ümidin yanında şüphesiz arzum büyüktür. Allah'ım! Nasıl ayrılıyım huzurundan mahrum ve nasipsiz? Oysaki lütfünle bağışlanmış ve kurtulmuş olarak geri döndürmeni güzelce ummaktayım.

Allah'ım! Ömrümü gaflet pisliğinde tükettim, gençliğimi de senden uzak kalma sarhoşluğuyla geçirdim. Allah'ım! Verdiğin nimetle mağrur olduğum ve gazabına doğru gittiğim günlerde gaflet uykusundan uyanamadım.

Allah'ım! Ben senin kulunum ve kulunun oğluyum, huzurunda durmuş ve kereminle sana tevessül etmiş bulunuyorum. Allah'ım! Kulun olarak huzurunda, hayâmın azlığından yaptığım kötü amellerimden sıyrılarak sana yöneliyor ve senden af talep ediyorum; çünkü af, senin kerem ve lütfunun özelliğidir. Allah'ım! Beni muhabbetin için uyarmadan önce, sana isyan etmekten beni alıkoyacak bir gücüm yoktu. (Muhabbet ışığın kalbimde yandıktan sonra ise) nasıl olmamı istediysen öyle oldum; beni kerem ve lütfuna dâhil ettiğinden ve kalbimi senden gaflet etme kirlerinden temizlediğin için sana şükrediyorum. Allah'ım! Bana çağırdığında seni icabet eden ve yardımını istediğinde sana itaat kimse gibi bak.

Allah'ım! Ey aldanandan uzak olmayan yakın! Ey mükâfatını ümit edenden esirgemeyen cömert! Kendisini çağırdığında, sana icabet eden ve yardımınla amele sevk ettiğinde, sana itaat eden kimseye baktığın gibi bana bak. Mabudum! İhtiyakla sana yaklaşan bir kalp, doğruluğu sana yükselen bir dil ve değeri, sana yaklaştırmaya vesile olan bir bakış bana bağışla.

Allah'ım! Seninle tanınan, şöhretsiz; sana sığınan, zelil ve kendisine teveccüh ettiğin kimse de başkalarına köle olmaz.

Allah'ım! Senin yoluna yönelen aydınlanır ve sana sığınan korunur; ey Mevla'm, ben sana sığındım; rahmetine olan ümidimi boşa çıkarma, rafet (ve lütfünden) beni mahrum etme.

Allah'ım! Beni, kendi dostlarının arasında; rahmetinin artmasını ümit eden kimsenin ikamet ettiği yerde yerleştir. Allah'ım! Seni sürekli anma istek ve aşkını bana ilham eyle (kalbime yerleştir) ve bana, isimlerine ve kudsünün mahalline ulaşma gayret ve neşesi ver.

Allah'ım! Kendi yüce zatın hürmetine beni de sana itaat edenlerin mahalline ve razı olduklarının güzel menziline kavuştur. Çünkü ben, nefsimi savunmaya kadir değilim; ona bir yarar vermeye de gücüm yetmez. Allah'ım! Ben senin günahkâr ve zayıf bir kulun ve sana yönelen kölenim. Öyleyse beni, kendilerinden yüz çevirdiğin ve gafletleri kendilerini, affından alıkoymuş kimselerden kılma.

Allah'ım! Her şeyden kopup sana yönelmeyi bana bağışla. Kalp gözlerimizi, sana bakmak nuruyla aydınlat; öyle aydınlat ki kalp gözlerimiz, nur engellerini aşsın ve azamet madenine ulaşsın, ruhlarımız da kudsünün izzetine bağlansın. Allah'ım! Beni, çağırdığında sana icabet eden, teveccüh ettiğinde celâl ve azamet için kendinden geçen ve gizlide kendisiyle münacat ettiğin, açıkta da senin için amel eden kimselerden kıl.

Allah'ım! Yeis ve ümitsizliği hüsnü zannıma galip kılmadım ve ümidimi kereminin güzelliğinden kesmedim. Allah'ım! Eğer hatalarım beni, senin yanında küçük düşürüp zelil etmişse, o hâlde beni, sana olan hüsn-ü tevekkülümle affet. (Sana gönül bağladığım için beni bağışla.)

Allah'ım! Eğer günahlarım beni, lütfunun güzelliklerinden uzaklaştırmışsa, şüphesiz şefkatinin güzelliğine olan yakinim, beni (sana yönelmek için) uyarmıştır. Allah'ım! Eğer gaflet, sana kavuşmaya hazırlanmaktan beni uyutmuşsa (alıkoymuşsa), değerli nimetlerini tanımak beni uyandırmıştır. Allah'ım! Eğer büyük azabın beni ateşe çekiyorsa, büyük mükâfatın da beni cennete doğru çekiyor.

Allah'ım! Öyleyse senin rızana kavuşmak için istiyorum ve sana yalvarıp niyaz ediyorum; senden Muhammed ve Ehlibeyti'ne rahmet etmeni ve beni, daima seni anan, ahidini bozmayan, sana şükretmekten gafil olmayan ve emrini hafife almayan kimselerden kılmanı istiyorum.

Allah'ım! Beni, seni tanımam, senden gayrisinden yüz çevirmem, yalnız senden korkmam ve emirlerini gözetmem için izzetinin güzel nuruna kavuştum; ey celâl ve ikram sahibi Allah. Ve Allah, Resulü Muhammed'e ve onun tertemiz Ehlibeyti'ne salât ve çokça selâm eylesin."

Eğer ben rahmetine lâıyk değilsem, sen geniş fazlın ve rahmetinle bana bağışta bulunmaya lâıyksın. Allah'ım! (Kıyamet kopup da) yalnız başıma huzurunda durmuş gibiyim; sana olan güzel tevekkülüm bana gölge etmiş, kerem ve ihsanına layık olanı yapmışsın ve affınla günahlarımı örtmüşsün.

Allah'ım! Beni bağışlarsan ne güzel, zaten bağışlamaya senden daha layık olan var mı? Eğer ecelim gelip çatmış da amelim beni sana yaklaştırmamışsa, günahlarımı itiraf etmeyi affına vesile kılıyorum.

Allah'ım! Nefsime yönelmekle kendime zulmettim; eğer beni affetmezsen, yazıklar olsun bana! Allah'ım! Bugüne kadar ihsanını benden esirgemedin, ölümlle başlayan hayatımda da kesme. Allah'ım! Nasıl ölümünden sonra, senin bana olan hüsn-ü nazarından ümidimi keserim, oysa sen hayatımda iyilikten başka bir şey yapmadın bana!

Allah'ım! Sana yakışır şekilde işlerimi yoluna koy ve cehalet bataklığına batmış bir günahkâra kendi lütuf ve fazlın ile merhamet eyle. Allah'ım! Dünyada birçok günahımı gizli tuttun, ahirette onları gizli tutmana daha muhtacım. Allah'ım! Günahlarımı salih kullarına açmayarak lütfettin bana; öyleyse kıyamet günü bütün yaratıkların karşısında rüsva etme beni. Allah'ım! Bağışın arzumu çoğalttı; affın ise amelimden daha üstündür.

Allah'ım! Kullarının arasında hükmettiğin gün, huzuruna çıkmakla beni mesrur eyle. Allah'ım! Senden özür dilemem, mazeretinin kabul olmasından müstağni olmayan (çaresiz) kimsenin özür dilemesi gibidir. Öyleyse, ey günahkârların kendisinden özür dilediği en keremli zat, mazeretimi kabul buyur.

Allah'ım! Hacetimi reddetme; dileğimi boşa çıkarma; lütuf ve kereminden ümidimi kesme. Allah'ım! Eğer aşağılığımı isteseydin, beni hidayet etmezdin; eğer rezil olmamı irade etseydin, beni kurtarmazdın. Allah'ım! Senden isteyerek ömrümü tükettiğim ihtiyacımı reddedeceğini hiç sanmıyorum. Allah'ım! Hamd sanadır daima, ezelden ebede kadar; artar eksilmez; sevdiğin ve razı olduğun gibi. Allah'ım! Eğer suçumdan ötürü beni alıyorsan, affına, günahlarımdan ötürü alıyorsan, mağfiretine sarılıyorum. Eğer beni ateşe atarsan, "Seni seviyorum!" diye haykırıyorum ateş ehline.

Allah'ım! Eğer amelim, sana itaatin yanında küçükse, sana olan ümidin yanında şüphesiz arzum büyüktür. Allah'ım! Nasıl ayrılıyım huzurundan mahrum ve nasipsiz? Oysaki lütfünle bağışlanmış ve kurtulmuş olarak geri döndürmeni güzelce ummaktayım.

Allah'ım! Ömrümü gaflet pisliğinde tükettim, gençliğimi de senden uzak kalma sarhoşluğuyla geçirdim. Allah'ım! Verdiğin nimetle mağrur olduğum ve gazabına doğru gittiğim günlerde gaflet uykusundan uyanamadım.

Allah'ım! Ben senin kulunum ve kulunun oğluyum, huzurunda durmuş ve kereminle sana tevessül etmiş bulunuyorum. Allah'ım! Kulun olarak huzurunda, hayâmın azlığından yaptığım kötü amellerimden sıyrılarak sana yöneliyor ve senden af talep ediyorum; çünkü af, senin kerem ve lütfunun özelliğidir. Allah'ım! Beni muhabbetin için uyarmadan önce, sana isyan etmekten beni alıkoyacak bir gücüm yoktu. (Muhabbet ışığın kalbimde yandıktan sonra ise) nasıl olmamı istediysen öyle oldum; beni kerem ve lütfuna dâhil ettiğinden ve kalbimi senden gaflet etme kirlerinden temizlediğin için sana şükrediyorum. Allah'ım! Bana çağırdığında seni icabet eden ve yardımını istediğinde

sana itaat kimse gibi bak.

Allah'ım! Ey aldanandan uzak olmayan yakın! Ey mükâfatını ümit edenden esirgemeyen cömert! Kendisini çağırdığında, sana icabet eden ve yardımınla amele sevk ettiğinde, sana itaat eden kimseye baktığın gibi bana bak. Mabudum! İhtiyakla sana yaklaşan bir kalp, doğruluğu sana yükselen bir dil ve değeri, sana yaklaşıma vesile olan bir bakış bana bağışla.

Allah'ım! Seninle tanınan, şöhretsiz; sana sığınan, zelil ve kendisine teveccüh ettiğin kimse de başkalarına köle olmaz.

Allah'ım! Senin yoluna yönelen aydınlanır ve sana sığınan korunur; ey Mevla'm, ben sana sığındım; rahmetine olan ümidimi boşa çıkarma, rafet (ve lütfünden) beni mahrum etme.

Allah'ım! Beni, kendi dostlarının arasında; rahmetinin artmasını ümit eden kimsenin ikamet ettiği yerde yerleştir. Allah'ım! Seni sürekli anma istek ve aşkını bana ilham eyle (kalbime yerleştir) ve bana, isimlerine ve kudsünün mahalline ulaşma gayret ve neşesi ver.

Allah'ım! Kendi yüce zatın hürmetine beni de sana itaat edenlerin mahalline ve razı olduklarının güzel menziline kavuştur. Çünkü ben, nefsimi savunmaya kadir değilim; ona bir yarar vermeye de gücüm yetmez. Allah'ım! Ben senin günahkâr ve zayıf bir kulun ve sana yönelen kölenim. Öyleyse beni, kendilerinden yüz çevirdiğin ve gafletleri kendilerini, affından alıkoymuş kimselerden kılma.

Allah'ım! Her şeyden kopup sana yönelmeyi bana bağışla. Kalp gözlerimizi, sana bakmak nuruyla aydınlat; öyle aydınlat ki kalp gözlerimiz, nur engellerini aşsın ve azamet madenine ulaşsın, ruhlarımız da kudsünün izzetine bağlansın. Allah'ım! Beni, çağırdığında sana icabet eden, teveccüh ettiğinde celâl ve azamet için kendinden geçen ve gizlide kendisiyle münacat ettiğin, açıkta da senin için amel eden kimselerden kıl.

Allah'ım! Yeis ve ümitsizliği hüsnü zannıma galip kılmadım ve ümidimi kereminin güzelliğinden kesmedim. Allah'ım! Eğer hatalarım beni, senin yanında küçük düşürüp zelil etmişse, o hâlde beni, sana olan hüsn-ü tevekkülümle affet. (Sana gönül bağladığım için beni bağışla.)

Allah'ım! Eğer günahlarım beni, lütfunun güzelliklerinden uzaklaştırmışsa, şüphesiz şefkatinin güzelliğine olan yakinim, beni (sana yönelmek için) uyarmıştır. Allah'ım! Eğer gaflet, sana kavuşmaya hazırlanmaktan beni uyutmuşsa (alıkoymuşsa), değerli nimetlerini tanımak beni uyandırmıştır. Allah'ım! Eğer büyük azabın beni ateşe çekiyorsa, büyük mükâfatın da beni cennete doğru çekiyor.

Allah'ım! Öyleyse senin rızana kavuşmak için istiyorum ve sana yalvarıp niyaz ediyorum; senden Muhammed ve Ehlibeyti'ne rahmet etmeni ve beni, daima seni anan, ahdini bozmayan, sana şükretmekten gafil olmayan ve emrini hafife almayan kimselerden kılmanı istiyorum.

Allah'ım! Beni, seni tanımam, senden gayrisinden yüz çevirmem, yalnız senden korkmam ve emirlerini gözetmem için izzetinin güzel nuruna kavuştur; ey celâl ve ikram sahibi Allah. Ve Allah, Resulü Muhammed'e ve onun tertemiz Ehlibeyti'ne salât ve çokça selâm eylesin.